

37.035(05)

Я - 11

ХVІ
Я ГОЛОСУЮ ЗА
МИР!

2012

Автор

ИИ 41996

8 100087 579818

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ,
МОЛОДІ ТА СПОРТУ УКРАЇНИ**
Міжнародний економіко-гуманітарний університет
імені академіка Степана Дем'янука
Управління освіти і науки
Рівненської обласної державної адміністрації

“Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР”
*Матеріали XVI громадських учнівських
читань “Я голосую за мир”*

Рівне – 2012

33027 м.Рівне, вул.С.Дем'янука
**МЕГУ
БІБЛІОТЕКА**

№ 41996

У збірнику висвітлені основні погляди учнів на проблеми збереження миру в Україні та світі.

Редакційна колегія:

Дем'янчук А.С., доктор педагогічних наук, професор, заслужений працівник освіти України, академік Академії Вищої школи України – голова редакційної колегії.

Пагута Т. І., кандидат педагогічних наук, доцент

Мельничук Л.Б., кандидат педагогічних наук, доцент

Петрук О.М., кандидат педагогічних наук, доцент

Відповідальний за випуск: Мельничук Л.Б., кандидат педагогічних наук, доцент

Пам'яті академіка

Степана Дем'янчука

**Засновнику наших читань
Великому вчителю
Степану Якимовичу Дем'янчуку**

Присвята

Ідея миру

Травнева перемога і мені передалась
Я кожен рік йду до цієї дати
Адже якби вона не відбулась
Чи міг би я про мир розповідати?
Передалась, бо ж пам'ять то жива,
Хоч тих нема, хто мир здобув для мене,
Та їхня добра справа вкотре ожива
І юнь об'єднує під жовто-голубим знаменом.
Шануймо ж час, що в мирі прожили,
Шануймо кожную радісну хвилину,
Шануймо прадідів, що недаремно йшли
На вірну смерть заради Батьківщини.
Боротися за мир усім пора,
Бо лише в мирі можна вільно жити
І, побажавши один одному добра,
Серед країн народами дружити.
Одна ідея об'єднає нас усіх
Ідея правди, злагоди і миру,
Лунатиме на всій планеті сміх
І всі повірять в цю ідею щиро.

**Дрозд Олександр,
11 – А клас, ЗОШ №23,
м. Рівне**

*Блажкова Марта,
1 – Г клас, НВК №12,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Якось у мами я спитала:

– Що це за велетні такі?

– Це пам'ятник, – мама сказала,

Героям Другої Світової війни.

– Війна? Це що? Чому? Я хочу знати.

І що зробили люди ті?

– Доню моя! Їх треба шанувати!

Вони життя дали тобі!

Війна – це зло. Це страх. Це біль і сльози.

Це діти, що залишилися без батьків.

Коли немає, де схватись від морозу,

А ще схватись десь від ворогів.

Не просять діти їм цукерок дати,

Нема що їсти й одягу немає.

Тільки б живим прийшов додому тато,

Що на війні край рідний захищає.

Усі батьки за діток своїх стали

У бій кривавий, проти ворогів.

З останніх сил свій край відвоювали.

Перемогли! Подякуємо їм!

– Ой, мамо, - я ж цього не знала,

І те, що в мене є – не цінувала.

Я хочу, щоб завжди на цьому світі,

Був мир та спокій і дорослим, й дітям!

*Кирильчук Святослав,
1 – Г клас, НВК №12,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Що найдорожче в світі,
Бабусю прийшов я спитати,
Чи срібло, чи самоцвіти,
Чи золото й діаманти?
– Послухай, моя дитино, –
Всміхнулась бабуся щиро, –
– У світі є скарб єдиний –
Це жити у щасті й мирі.
Іти в золотім промінні
По діамантових росах
І Богу за мир у світі
Дякувать стоголосю.

*Кухарук Ліза,
1 – Г клас, НВК №12,
м. Рівне*

Я вибираю мир

Я, дівчинка мала
І вчусь я в 1 класі
Я вибираю мирне життя,
А що це таке, я не знаю.

Вдома сьогодні в матусі пита:
– Що це таке, мирне життя?
Вона тихенько підзиває
І телевізора вмикає.

Сиджу тихенько, страх в очах,
А там стріляють, дим і плач.
У східній країні давно вже війна
Немає будинків, голі поля.

Там діти маленькі без мами сидять,
Не мають, що їсти і що одягать.
Всі Бога благають це все припинить,
А губи шепочуть: - Я хочу жить.

Відвожу я очі, дивлюсь у вікно
І вже розумію – мені повезло.
Дерева зелені, будинки стоять,
Ми маєм що їсти і що одягать.

Я дівчинка мала
І вчусь я в I класі.
Я вибираю мир і життя
І що це таке, я вже знаю.

*Костюкевич Ольга,
I – Г клас, НВК №12,
м. Рівне*

Я голосую за мир
Костюкевич Оля – це моє ім'я.
Тато, мама, братик – ось уся сім'я.
Є дідусь, бабуся і Кузьма – хом'як.
Вірю, що без рідних не прожить ніяк.

Із новин я знаю голод є, війна.
Бачила дитину, плакала вона.
Загубила маму, підірвали дім.
Дуже – дуже шкода дівчинку усім.

Я вночі тихенько молитву скажу.
В Бога ласки й миру усім попрошу.
Щоб щасливі діти на Землі жили,
Щоб війни і горя не знали вони.

*Ріжок Назар,
1–Г клас, НВК №12,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я голосую за мир,
За щастя у кожному домі,
Я голосую за мир,
За мир на землі колисковій.
Я голосую за мир,
Хай буде завжди він і всюди,
Я голосую за мир,
Хай будуть щасливими люди.
Хай діти здорові ростуть,
У мирній щасливій країні,
Хай буде в них світле життя,
Бо мир треба кожній дитині.
Я голосую за мир,
За мир на моїй Батьківщині,
Я голосую за мир,
На рідній моїй Україні.
Хай в світі не буде незгод,
Ні бід, ні печалі, ні смутку,
Хай мир людям буде завжди,
До мируєднаймося, люди!
Єднаймося до миру усі,
Учимося любити й прощати,
Хай кожен наш прожитий день
Буде схожий на маленьке свято.
Я голосую за мир,
Хай буде завжди він і всюди,
Бо як буде мир на землі,
То будуть щасливими люди.

*Стельмашук-Марчук Христина,
1 – Б клас, НВК №12,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Блакить прозора над землею,
Промінчик сонця ясний,
Щасливі діти біля нені,
І світ такий прекрасний.
Тому що мир в усьому світі,
Приносить радість людям,
Лани у сонячному сьайві,
Веселка в небі яснім.
Розцвіли сади духмяні,
Верби розпустили коси,
На лугах таких зелених,
Знов блищать сріблясті роси.
І білий голуб прилетів,
Планету обіймає,
Хай на землі настане мир!
Усіх він закликає.

*Трофімчук Вадим,
1 – Г клас, НВК №12,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Відзвучали постріли
І відгули гармати,
Та не всіх синів
Діждалася мати
У той страшний час.

Тож я голосую за мир на планеті!
За радість і спокій в серцях,
Щоб танки, літаки і кулемети,
Ніколи не діждалися більше війни,
І всім щоб снилися лиш гарні сни.

Янукевич Елена,
1 – Б класс, СШ №17,
г. Барановичи,
Республика Беларусь

Тревожные колокола войны
Тревожный колокол войны.
Солдаты, собирайтесь!!!
На нас сейчас идут враги.
Кто может – все спасайтесь!!!

Ярмолюк Тарас,
1 – Г клас, НВК №12,
м. Рівне

Я голосую за мир
Я голосую за мир,
Щоб пташечки в небі співали,
А постріли їх не лякали,
Щоб сонечко ясно світило
І кожну дитинку б зігріло.
Я голосую за мир,
Щоб весело з друзями гратись,
У школі старанно навчатись,
Щоб міг я сказати сміливо:
«Мое дитинство – щасливе!»
Я голосую за мир,
Щоб чорная хмара війни
Не сіяла людям біди!

Гумемюк Іван,
2 – А клас, ЗОШ №28,
м. Рівне

Я голосую за мир!
Я голосую за мир!
Разом із мамою й татом.
Хочу, щоб всі ми зросли
В злагоді, дружбі й завзятті.

Хочу, щоб вічно цвіли
Усмішки щирі й ласкаві!
Щоб ми не знали біди,
Сонце завжди зустрічали.
Мир — це основа основ!
Мир — це святиня Всесвітня!
То ж закликаю вас знов:
Голос віддай за спасіння!

*Давидюк Олександр,
2 клас, спеціалізована школа –
інтернат I–III ступенів,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Я голосую за мир

Є на світі слово – потрібне й важливе,
Як сонце кожного теплом своїм зігріє.
Дуже хочу написати гарно,
Це важливе слово, що зігріє.
Мир для всіх народів, мир на всій планеті!
Він для нас потрібен, мені, тобі й всім дітям.
Ми, діти, як барвисті квіти.
Нехай пролунає над світом:
Мир для планети, щастя всім дітям!
Ген веселка вгорі
вигнулась край неба,
Мир потрібен дівворі,
А війни не треба!

*Загоруйко Дарина,
2 – Г клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Хай буде мир на всій землі,
І сонце, небо, квіти,
Нехай не плачуть матері,
А весело сміються діти.

Я хочу миру на землі,
Щоб сонечку раділи люди.
А горя, смутку і біди –
Ніколи хай не буде!

*Зайцева Анастасія,
2 – А клас, ЗОШ I–II ст. №16,
м. Рівне*

Я голосую за мир!
Мир людям планети Земля, -
Мале дитинча вимовля,
Бо мама і тато, дідусь і бабуся, -
Всі хочуть, щоб Петрик,
Денис і Ганнуся,
Марійка й Сашко,
Мирослава і Оля, Володя, Мишко,
Катерина і Толя, дорослі й малята,
юнаки і дівчата жили у добрі,
у квітучій країні,
у сонячній, світлій моїй Україні.
Хай буде завжди чисте небо над нами,
Хай щастя й любов розцвітають садами,
Хай буде квітуча земля, за мир голосую я!

*Закалюжна Катерина,
2 – А клас, ЗОШ №8,
м. Рівне*

Нехай панує мир
Скажу я вам по-правді:
Я люблю своє місто,
І песика рудого,
Сніжинки, як намисто.
Люблю дерева, квіти
І бджілку, що літає,
І мамочку, і татка,
І пісню, що лунає.

За все я вдячна Богу,
Що вдень мій золотистий
Мені послав красу що
І світ увесь барвистий.
    За те, що всі у мирі,
    У дружбі і любові
    Живуть собі й радіють
    І вдячно славлять Бога.
Нехай у всіх родинах,
На заході і сході,
Панує мир і згода
У кожному народі.

*Кальянов Ярослав,
2 – А клас, ЗОШ №28,
м. Рівне*

Я за мир у всьому світі
Я за мир у всьому світі,
щоб були щасливі діти.
Мама, тато, брат і я –
наша дружная сім'я.
Щоб світило сонце ясне,
наші дні були прекрасні.
Всі раділи, веселились,
гralися та гарно вчились.
В мирі так приємно жити,
не сваритись, всім дружити.
- І дорослі, і малі, -
я за мир на всій Землі!

Ковтунець Владислав,
2 – А клас, ЗОШ №25,
м. Рівне

Ми – за мир!

Мир – це злагода і радість,
Мир – це спокій, тишина,
Мир – це ніжна колискова,
Мир – це пісня солов'я.
Діти нашої планети
Мріють жити у добрі,
Хочуть мати вечір тихий
І не чути звук війни.
Мир – це щастя і достаток,
Мир – це хліба коровай,
Мир – це мама, мир – це тато,
Ми – за мир і ти – давай!

Пупич Богдан,
2 клас, спеціалізована школа –
інтернат I–III ступенів,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Ми маленькі ліхтарики миру

Ми маленькі ще діти,
Ми не знаємо багато чого,
Але віримо, що прагнучи миру
Ми посіємо зерна добра.
В кожному серці нехай проростає,
І дорослих, і малих,
І хай кожен із нас пам'ятає,
Що зерно – то і є доброта.
Доброта – це є мир навколо,
Щасливі очі у малят,
Чисте небо, добре слово,
Усмішки навколо нас.
Ми маленькі ліхтарики миру,
Закликаємо вас усіх,

Зберегти те зернятко надії,
На щасливе життя без війни.
І нехай у кожному серці
Запалає ліхтарик добра,
І нехай цей ліхтарик не згасне,
Нехай світить нам, як зоря.

*Прокопчук Рома,
2 – А клас, ЗОШ №25,
м. Рівне*

Мир для себе

На асфальті, проти неба
Я малюю мир для себе.
Я малюю рідну маму,
Тепле сонечко над нами,
Голубів легких, красивих
І дітей навкіл щасливих,
Трави, квіти біля хати
І усміненого тата.

*Садова Валерія,
2 – Б клас, НВО №2,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мир у моїх очах

Запитала я у тата
Що стоїть за словом мир?
Відповів мені мій тато,
Мир це спокій на землі,
Це веселий сміх дитини,
Теплий дощик навесні
Світла, сонячна долина
Радість, злагода в сім'ї.

*Самковський Роман,
2 – А клас, ЗОШ №8,
м. Рівне*

Щоб майбутнє творити

Мир на землі – це мама і тато,
Любові стільки – що аж через край!
Це та земля, де щастя є багато.
Мир на землі, хліб на столі,
Спокій в усьому світі.
Вчаться в школі діти мої,
Радісно сонце світить.
Люди будують нове житло,
Будуть у щасті жити.
Кожній людині потрібне тепло,
Щоб майбутнє творити.

*Сидорова Поліна,
2 – Б клас, ЗОШ №25,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Синє небо і водичка.
Хмарка, сонце і промінчик,
Золотавий колосок,
Ліс, галявина, лужок,
Море, озеро і річка,
Гори, місяць і травичка.
Всі вони бажають щиро
І собі, і людям миру!
Киця, зайчик і синичка,
Вуж, собачка і індичка,
Лев, комашка і олень,
Чапля, риба і тюлень,
Рак, медуза, бегемот,
І пінгвін, і кашалот,
Всі тварини на землі,
Всі за мир на всій землі!

Лікар, кухар, перукар,
Бізнесмен і сталевар,
Вихователька і швачка,
Фермер, вчителька і прачка,
Стоматолог і таксист,
Модельєр і фінансист
Мають всі надію й віру
У планету з вічним МИРОМ!!!

*Сьомак Катя,
2 – А клас, ЗОШ №28,
м. Рівне*

Я голосу за мир

І дорослі, й діти
Мріють в мирі жити,
Вчитись, працювати,
Щастя здобувати.
Не потрібна нам війна,
Горе й страх несе вона.
Щоб здійснився цих мрій вир,
Голосую я за мир!

*Тимчук Марія,
2 клас, спеціалізована школа –
інтернат I–III ступенів,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Хочу в мирі і злагоді жити

Хочу в мирі і злагоді жити
З усіма, хто живе на землі.
Я так хочу країну любити,
Що дала життя мені.
Я люблю цю країну чудову,
Україна, що має ім'я.
Я люблю цю красу кольорову.
Бо це – Батьківщина моя.
Я не хочу ні воєн, ні ворожнечі.

Ні тривожних криків малечі,
Тільки сонечка красного,
І ще й неба мирного ясного.
Мир – найголовніше слово на світі.
Мир дуже потрібен і дорослим, і дітям.

*Шевчук Дарина,
2 – Б клас НВК №19,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я лише мала дитина,
Та вже добре знаю –
Щасливою є родина,
Що біди не має.
Хай ростуть здоровими
Діти на землі.
Сонце та веселку
Бачать у вікні.
Мир – це чисте небо
В полі золотім.
Мир – це мама й тато
І щасливий дім.

*Гарбарук Аніта,
3 – А клас, ЗОШ №22,
м. Рівне*

Мир – дітям

І дівчата, і хлоп'ята,
І дорослі, і малі,
Всі бажають наче свята
Миру й дружби на землі.
Щоб світило у віконце
Кожен день і кожен час
Золоте і щедре сонце,
І теплом зігріло нас.
Щоб сміялась і раділа
Вся маленька дівтора.

І щоб пташкою летіла
Пісня з кожного двора.
Хай же ласкою зігріті
Діти горнутья до рук –
Це бажаю всім на світі
Я, Аніта Гарбарук.

Грабовська Анастасія
3– В клас, ЗОШ №22,
м. Рівне

Ми хочемо миру
У цілому світі дорослі і діти, -
Ми хочемо в мирі і злагоді жити.
Щоб мирнеє сонце всміхалось над нами,
Були всі щасливі – і діти, і мами.
Щоб нашим батькам не прийшлось воювати,
А дітям і мамам з війни їх чекати.
Ми хочемо миру!
Ми хочемо щастя!

Король Катерина,
3– В клас, ЗОШ №22,
м. Рівне

Я голосую за мир
У синє небо я посилаю пісню
Про мир, дитинство і весну.
Зі мною співає соловейко
У лісі, в полі і в гаю!
Я хочу, щоб ніколи куля грізна
Не обірвала його пісню... і мою.
Нехай у синь небесну
Летять дитячі пісні –
Щасливі, радісні, легкі.
А це можливо, лиш коли б на світі
Ніде й ніколи не було б війни.

*Кухтій Лідія,
3 – А клас, НВК «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я голосую за мир,
Щоб не було війни!
Я голосую за мир,
Щоб люди щасливі були!
Я голосую за мир,
Щоб куль і мечів не було!
Я голосую за мир,
Щоб щастя усім прибуло!
Я голосую за мир,
Щоб не було сварок і чвар!
Я голосую за мир,
Щоб сонце світило завжди!

*Матвійчук Анна,
3– В клас, ЗОШ №22,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я у Бога благаю,
Щоб життя процвітало на рідній землі.
І дітки веселі до школи ходили,
Співаючи гарні пісні.
Хай сонечко сяє,
Дзвенять дівтори голоси.
Усміхаються мама і тато
Тобі і мені.
Щоб мрії крилаті, гарні мої,
Здійснилися на мирній землі.
Я голосую за мир!!!

*Матюшенко Мілана,
3 клас, спеціалізована школа –
інтернат I–III ступенів,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мир в моїх очах

Що таке мир?

Мир – це велика і дружна родина!

Мир – це щаслива, багата країна!

Мир – це веселі, усміхнені друзі!

Мир – це веселка в квітучому лузі!

Мир – це розумні, кмітливі діти,

Мир – це щастя у цілому світі!

*Ніколасва Тамара,
3 – А клас, ЗОШ №27,
м. Рівне*

За мир голосую я

Щоб сонечко промінчиками гріло,
і завітчаною була моя земля,
щоб небо було блакитне,
за мир голосую я.

Щоб в небі зірочки не гасли
і крутилась навколо осі планета Земля,
щоб наші матері не плакали за даремно,
за мир голосую я.

Щоб людство у цьому суспільстві,
а також моя сім'я
жили дружно й щасливо,
за мир голосую я.

Щоб на землі не було стрілянини,
щоб не плакала моя рідня,
щоб бомби не рвались та міни,
за мир голосую я.

*Обуваєва Антоніна,
3 клас, спеціалізована школа –
інтернат I–III ступенів,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Ми маленькі ліхтарики миру
Ми – маленькі ліхтарики миру!
Ми – добро, ми – любов, ми – диво!
Ми – надія батьків, родини.
Ми – гордість, майбутнє країни!
Ми роса на траві,
вітерець ми у полі.
Ми бажаєм країні найкращої долі.
Ми щасливі в родині,
В добрі ми зростаєм,
Щастя, здоров'я ми людям бажаєм!
Ми – маленькі ліхтарики миру!
Ми за спокій і щастя в родині
Хочем миру і процвітання
Нашій рідній, щасливій країні!

*Павелко Ольга,
3 клас, ЗОШ I–II ст. №16,
м Рівне*

Мир хай буде на Землі

Мир хай буде на Землі,
Люди всі живуть в добрі.
Сади рясні нехай цвітуть
І діточки малі ростуть.
Й лунає дружній сміх!
Радієш ти, радію я, -
І уся моя сім'я.
Радість й щастя на Україні –
Мир і сонце в Україні.
Я за мир, а не війну
Силу й розум прикладу.

*Пехотін Всеволод,
3 – Б клас, ЗОШ №27,
м. Рівне*

Ми за мир

Вранці я, розкривши очі, Богу дякую за мир!
За хмаринку в небі чисту, за поля, сосновий бір.
За ромашку жовтооку, за росинки на траві,
І за маму, і за тата, Боже, дякую Тобі!
Буду щиро я молитись: «Боже, всіх нас захисти!
Голуб миру, голуб правди із небес до нас злети!
Щоб сльоза з очей у мами лиш від радості текла,
Щоб тривога за майбутнє вогнем серце не пекла».
Голосують всі за мир:
Ти за мир і я за мир.
Буде щастя й радість скрізь,
Лиш за це ми всі, повір!

*Сосновчик Мар'яна,
3 – Б клас, НВК №12,
м. Рівне*

Війна

Війна – яке страшне слово,
Від нього тремтить вся земля.
Люди, моліться всі знову і знову,
Щоб не прийшла ця біда.
Вона не мине ні хатини,
Пройде через час і віки.
Не лишить живої людини,
Усі почують тривожні дзвони війни.
Ганьба, хто її провокує,
Всім тим, хто з війною живе.
І Бога ніхто не почує,
За дияволом смерті піде.
Люди, подумайте щиро,
Для чого на світі є ми.
Щоб жити у серці із миром,
Спокій і мир принести.

*Хмель Ангеліна,
3 – А клас, ЗОШ №28,
м. Рівне*

Війна, війна, яке це горе,
Коли палають скрізь вогні,
Татусі і дідусі, чоловіки усі в полоні,
Жінки ллють сльози із дітьми.
Тут хтось крикнув «Перемога!»
Вже закінчилася війна.
Дякую Господу Богу,
Що ми дійшли до майбуття.
Як це добре, що є мир на світі
І всім я хочу побажати:
Хай завжди буде небо
Хай завжди буде сонце
Хай завжди буде мир на усій землі.

*Ярошик Роман,
3 – Б клас, ЗОШ №27,
м. Рівне*

За мир в усьому світі

Усі дорослі й діти –
За мир в усьому світі,
Щоб всі могли радіти
І безтурботно жити.
Ми кажем: «Ні!» страшній війні,
Коли ридають матері.
Довкола біль, втрати, горе,
Усе похмуре, страшне, чорне.
Ми хочемо створити світ
Де мир панує, радість, сміх
Й безхмарне чисте небо,
А горя нам не треба!

*Бедричук Аліна,
4 – Д клас, НВК №12,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Я голосую за мир на планеті!
За милі обличчя і радість в очах.
Щоб усі війни пішли у минуле,
Спокій поселився в серцях.
На думку все частіше приходять
І сон забирають до ранку.
Слова отого солдата,
Що звав перед смертю мамку.
Я голосую за мир на планеті!
За рідні обличчя й усмішку на них,
Щоб усі війни пішли у минуле,
А щастя і спокій – в серцях.

*Гордєєв Дмитро,
4 – Д клас, НВК №12,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Я за мир на Україні.
Найчарівніший в світі країні.
Там, де друзі мої і сім'я,
Найгарніші у світі ліси і поля.
Там і радість, і щастя, і спокій,
Чути тільки щасливий сміх.
Я і ти збережімо, що маємо,
Щоб і менше смертей, менше болю.
Я за мир і ти будь за мир!
Голосуємо тільки за мир!

*Динисюк Аліна,
4 – А клас, НВО №2,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Я БАЧУ:
Землю квітучу,
Травичку пахучу,
Річечку широку,
Небо ясне й високе,
Веселку кольорову,
Матусю свою здорову,
Зелені дерева,
Голубі озера...
Метелик на квіточці сидить,
Пташина на гілці про щось гомонить.
**ТОЖ ХАЙ НЕ ЗГИНЕ ЦЯ КРАСА,
І НЕ ПРИЙДЕ ДО НАС ВІЙНА!**

*Жамір Олександра,
4 – А клас, НВО №2,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Я голосую за мир

Я голосую за мир
Серцем всього народу
Я голосую за мир,
За рівність і за свободу.
Я голосую за мир,
Щоб сплюменіла зоря
Доброму й ясному світу,
Мир тобі, мамо-Земля!
Мир на Планеті
Всім дітям!

*Камінський Павло,
4 – В клас, НВО №2,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Земля прекрасна в мирі
Голубить землю ніжно сонце
Своїм промінням золотим,
Блакитне ясне мирне небо
Їм буде захистом від війн.

Поля встелило золотом колосся,
Цвітуть сади, буяють красні квіти,
А по землі у мирний час
Усміхнені щасливі ходять діти.

Дай Боже миру, злагоди і щастя,
Щоби ніколи тих згубних воєн не було
Нехай живе, цвіте, буяє, пахне.
Нехай усе несе у світ добро!

Мир на землі, хліб на столі,
покій в усьому світі.
Вчаться у школах діти малі,
Радісно сонце світить.

Люди будують нове житло,
Будуть у щасті жити.
Кожній людині потрібно тепло,
Щоб майбуття творити.

В кожному суспільстві потрібен лад,
Злагода, співіснування.
І зацвіте вся земля, мов сад,
Радісне буде світання.
Не забувайте цього, нізащо!!!

*Левчук Дарія,
4 – Б клас, ЗОШ №27,
м. Рівне*

Мрія про мир

Мир на світі – це добро,
Радість, сміх та щастя.
Щоб у нас це все було –
Маємо старатися.
Вчитись треба на відмінно,
Щоб багато знати.
Спортом треба всім займатись,
Щоб здоровим стати.
Старших треба поважати
І батьків любити.
Я найбільше в світі хочу
У любові й мирі жити.

*Матяш Тетяна,
4 – В клас, НВО №2,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Я хочу, щоб завжди був мир
на всій планеті,
щоб спів пташиний не зникав,
і квіти завжди розквітали,
дерева люди не рубали
і щоб тварин не убивали.
І війни закінчаться враз
і люди радісними стали б
добра і щастя всім бажали б
і мир щоб завжди панував.

*Нижньов Максим,
4 – А клас НВК №19,
м. Рівне*

Я хочу посміхатись миру

Ми – щасливі діти України
Ми зростаєм в мирі і теплі
Ми неначе квіти України
Лагідні, барвисті, запашні.
Хочемо ми посміхатись сонцю
Навкруг себе сіяти добро,
Щоб у класі з нашого віконця
Небо голубе не затягло.
Бо війна – це лихо, це нещастя
Бо війна – ганьба народів всіх
А ми хочем посміхатись миру
Хай лунає всюди дзвінкий сміх!

*Панфілов Микола,
4 – А клас, НВО №2,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Я хочу жити без війни!

Я хочу жити без війни!
Хай буде мир на всій землі!
Мир – це сонце в небі світить,
Мир – це щасливі зростають діти.
Мир – це радість в кожному домі,
Мир – це кожній людині знайоме.
Мир – це все, що в житті найкраще!

*Сова Ольвія,
4 – В клас, ЗОШ № 25,
м. Рівне*

Ветерани

Живуть серед нас ветерани
І досі болять їхні рани,
Бо, мабуть, навек вони запам'ятали,
Як за свободу чужинців вбивали.
Приходять із квітами діти
Старесеньких розвеселити
Щоб правду гіркую пізнати
І вміти життя цінувати.
Розповідають ветерани
Як вони воювали...
І як свою Батьківщину в смертельних боях захищали,
Як друзів своїх на війні втрачали.

*Фрейліхман Дмитро,
4 – А клас, НВО №2,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Миру шматочок

Кожна травинка,
Кожен горбочок,
Кожного дерева
Нижний листочок.
В серці моєму,
Хвильку здіймає.
Мир! Мир за мир!
Звідусіль долинає!
Я завітав у цей світ
Лиш для того,
Щоб зрозуміти,
Мир нам для чого?
Мир нам потрібен,
Щоб люди раділи,
Душі співали

Й серця не боліли.
Я подарую
Миру шматочок,
Кожній людині
На кожен деньочок.
А коли в серці
Мир запанує,
Війна ВЖЕ НІЧОГО
Там не збудує.

*Шандалюк Владислав,
4 – А клас; ЗОШ №22,
м. Рівне*

Хочу в мирі і злагоді жити
Хочу в мирі та злагоді жити,
Дарувати всім людям добро,
Безперечно, ще посмішки щирі,
Негараздам та горю на зло.
Хочу правду завжди говорити,
Хочу ближнього свого любити.
Хочу мудреє серце набути
І в житті щасливішим бути.
Хочу в серці плекати шляхетнії мрії,
Не втрачати ніколи Віри, Любові й Надії,
Духом ніколи не впасти в безсиллі.
Хочу жити в злагоді і мирі.
Прошу в Бога здоров'я, мудрості й сили,
Ще й погідних щасливих років.
Дякую йому за чудовий дар любові,
За красу, що Він нам створив.

*Щур Богдана,
4 – Б клас, НВО №2,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Війна 1941–1945

Ось він перший – сорок перший
Рік страждальний,
Рік – герой!
Скільки втрачено народу!
Скільки горя прибуло...
Але в цей перший рік
Не втрачав боєць надій.
В перемогу вірив він!
Буде! Буде перемога!
Рік за роком! Крок за кроком!
Гнули, гнули нас фашисти...
Але в ті скрутні хвилини
Не втрачав боєць надії –
Буде перемога над фашизмом!
Рік за роком! Крок за кроком!
Вистояли наші в битвах...
На Берлін ідуть машини
День і ніч крокує сила
Міць іде! Міць іде!
Під Берліном! Під Берліном!

*Антонюк А.,
5 – А клас, ЗОШ №27,
м. Рівне*

Голосуйте за мир

Якось розповів мені тато
Про День Перемоги і що це за свято.
Він розповів, із ким воювали
І чому так перемогу чекали.
І ось наснилося мені,
Немовби всі ми на війні.
Спокійно полягали спати -

Прокинулись від гуржоту гармати.
Так низько літаки літають,
Із них на землю щось скидають.
Навколо все палає і димить,
Все, що близьким було, змінилось вмить.
Харчі і документи ми складаєм
Та із квартири швидко вибігаєм.
Навколо паніка і крик,
Великий жах в очах в усіх.
Будинок, у якому проживали,
Як паперову хатку склали.
На місці, де стояла школа,
Вже не залишилось нічого.
Найбільшим жахом це здавалось,
Але я сильно помилялась.
Коли побачила, як люди,
Мов підкошені, упали,
То навіть уві сні кричала.
А потім все ще гірше стало,
Бо тата на війну забрали.
Лишилось нам молитись і чекати,
Щоб швидше повернувся тато.
І я так плакала, що прокинулась враз,
І тут побачила, що у нас все гаразд,
Що небо мирне є над головою,
І мама, й тато – поруч всі зі мною.
Я думаю: чому ж цінуєм те, що маєм,
Лише тоді, коли усе втрачаєм.
Прошу усіх за мир голосувати
Для того, щоб життя щасливе мати.

*Бариш Назар,
5 – А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мир потрібен всім!

Мир потрібно берегти!
Це всі знають: я і ти!
Бережіть його Ви, люди,
бо мир треба всім і всюди.
Треба він і командирю,
і простому бригадиру,
лікарю, перукарю,
сторожу й воротарю.
Треба мир і продавцям,
фармацевтам, столярам,
комбайнеру й трактористу,
музиканту і таксисту...
Учням треба й вчителям.
Миру треба усім нам!
Бережіть же його, люди!
Мир потрібний людям всюди!

*Білас Анастасія,
5 – А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Люблю рідну країну!

Люблю чудове я Чорне море,
й безмежне поле я теж люблю!
Люблю я дуже Карпатські гори!
Люблю всім серцем країну свою!
Дуби зелені ростуть тут всюди,
берізки ніжні і сосни теж.
Живуть в Україні щасливі люди,
і нашому щастю немає меж!
Чому веселі жінки вродливі
і їхні дітки сміються завжди?
Тому, що з ними татки щасливі,

бо в мирі живуть і не знають війни.
Ми любимо дуже разом гуляти:
матуся, татко і, звісно, я,
і працювати, й відпочивати -
робить все дружно наша сім'я.
Люблю я щиро рідну країну,
і вдячна долі, що в мирі живу!
Хай Бог і далі береже Україну!
Від воєн захищає Батьківщину мою!

*Борищук Мирослава,
5 – А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

У мирі хочем жити!

У мирі хочем жити
і з усіма дружити!
Цвістимуть тоді квіти,
радітимуть всі діти.
І лиш тоді спокійні сні
вночі побачать всі вони.
Родину хочу мати:
сестричку, маму й тата.
І мрію, щоб будила
нас пісня солов'я
і сонечка проміння.
Про все це мрію я!
Не хочу, щоб будили
нас постріли гармат.
Не хочу чуть жакливий
останній крик солдат.
Не хочу бачить смерть я
і постріли скрізь чути!
Це повторяю знову!
Це пам'ятайте, люди!
Давайте ж в мирі жити
і з усіма дружити!

Оберігайте МИР!

Є у світі мир і війна.
Знають дорослий це і дитя.
Не буде війни хай! І буде життя!
Цього усім серцем хочу я!
Скільки смертей під час воєн було!
Скільки мам сліз за синів пролило!
Адже війна – це страх!
Адже війна – це жах!
Коли ж МИР на землі,
спокійно тобі і мені.
Тоді гарні розцвітають квіти.
Ними милуються дорослі і діти.
Коли мир, пташки співають.
Своїми піснями моє серце зігрівають.
Тож буду, люди, я Вас закликати
МИР у всьому світі оберігати!

Дикун Дарія,

5 – А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Чому радіють люди?

Чому радіють люди?
Бо мир панує всюди.
Тому й птахи співають
і квіти розцвітають.
Радіє миру пташка,
і мишка, і комашка,
і бджілки працьовиті,
і хмароньки умиті,
тройянди червоненькі
й комашечки біленькі.
Кожен солдат і командир
радіють, що панує мир.
У мирі жить й не знать війни
всі мріють люди – я і ти.

Нехай же буде мир завжди!
Не знайте ж, люди, Ви війни!
Не знайте горя і біди.
Щасливі будьте усі Ви!

*Довгалюк Діана,
5 – А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Бережімо МИР!

Багато слів є у прекрасній нашій мові:
сумні й веселі, ніжні і чудові!

... Найперше слово знають усі діти.

- Це слово – мама, - нам шепочуть квіти.

... Є дуже рідні кожному слова:

татусь, бабуся, рідний край, земля...

Квітучі є слова у нашій мові:

троянди, маргаритки пречудові.

... Є кольорові в мові теж слова:

зелені і червоні, й білі,

блакитні, жовті, і рожеві,

коричневі, оранжеві і сірі...

А ще є слово, яке знають усі люди.

Це слово МИР!

І знають його всюди!

Бо слово це прекрасне і чудове,

як промінь сонця ясний, новий.

Без нього не буде квітів.

Не будуть радіти діти.

Не будуть пташки співати.

Потрібно про це усім знати!

Тож МИР бережімо, люди!

Тож МИР бережімо всюди!

*Зінчук Людмила,
5 клас, ЗОШ І–ІІ ст. №16,
м. Рівне*

Хай завжди буде мир

Недавно ми гулять ходили
У парк до братньої могили.
На всю алею тополину
Стоїть там пам'ятник – солдат:
Тримає на руках дитину
І фронтовий свій автомат.
В могилі сплять бійці – герої,
Що віддали життя за те,
Щоб не було війни нової,
Світило сонце золоте!
Щоб не окоп чорнів на ниві –
Хліба цвіли, мов килими,
І щоб веселі та щасливі
До школи всі ходили ми!
Щоб вирости ким захочем:
Хто трактористом на полях,
Хто будівельником – робочим,
Хто прокладе Місяць шлях.
Поклали на могильні плити
Свої букетики малі...
Ми хочемо без воєн жити.
Хай буде мир на всій землі!

*Єрмейчук Катерина,
5 клас, ЗОШ І–ІІ ст. №16,
м. Рівне*

Цінують мир на світі

Мир – це щастя, радість, сміх
І багато різних втіх.
Не було б його на світі,
Не були б щасливі діти!
Дощ не падав би тепленький,

Сніг не сипав би біленький.
Не було б любові, дружби, -
А було б все навпаки.
Тож цінуйте мир на світі,
Щоб жили у щасті діти!

*Кошелюк Олена,
5 – А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мрію про мир!

Мрію, щоб рідні довго жили.
Мрію, щоб друзі вірні були.
Мрію, щоб війни люди не знали,
поети про мир щоб вірші складали.
...Війна – це страждання, велике горе.
Війна – це крові людської море.
Війна – це сльози бідних матерів,
сестер, дітей, бабусь і вдів.
Тому сьогодні дорослі й малі
всі дружно кажуть: «Ні! – війні!».
Нехай же сонечко ясне сяє.
В садочку пташина нехай співає.
Нехай же завжди, нехай усюди
живуть щасливі й веселі люди!
Земляни шановні! В мирі проживайте!
Як зіницю ока, МИР оберігайте!

*Кучерява Валерія,
5 – В клас, РГГ,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Я голосую за мир!
Хочу, щоб держави дружили.
Не потрібно, не варто війн!
Щоб всі люди гарно зажили,
Нам не треба іти у бій!

Розпустили дерева бруньки,
Бо свобода скрізь залунала.
Вже не здіймуть на брата руки,
Не ввірветься ворожа навала.
Засиніють поля і ріки.
Не було ще такої краси!
Кольорова веселка і квіти –
Затанцює все навкруги.
Я голосую за мир!
Я хочу бачити волю!
Це лиш казатиму я до тих пір,
Поки не лишиться й сліду від болю.

Мельниченко Артем,

5 – А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Як добре в мирі жити!

Коли лягаю спати,
то думаю не раз,
як добре в мирі жити!
Як радісно для нас!
Як добре, що не чути
скрізь стогону солдатів,
і як чудово спиться,
як не гримлять гармати!
Я не боюсь, що поряд
розірветься граната.
І буде гірко плакати
за сином бідна мати.
Коли я прокидаюсь,
до школи я збираюсь,
то думаю, як добре
нам жити в мирний час!
Ходити всім до школи,
навчатися, дружити,
й не знати нам ніколи,

що є ще й інший час -
війни – страшний для нас!
Як добре в мирі жити!
Цінуйте ж його, люди!
Бажаю всім дружити!
Миріться завжди й всюди!

*Охмак Катерина,
5 – В клас, РГГ,
м. Рівне*

Нехай квітне на гіллі весна!

Я голосую за мир!
Не треба більше жорстоких війн.
Нехай квітне на гіллі весна,
Хай катає маляток зима,
Нехай літо теплом зігріває,
І золото осінь нехай розсипає.
Не литися крові більше в боях,
Бо ми проганяємо горе і страх!

*Півень Олександр,
5 – А клас, НВО №2,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Ми маленькі ліхтарики миру

Ми маленькі ліхтарики миру
І повинні нести всім добро.
Принесемо ми щастя, здоров'я і сили
Поколінню, яке піросло.
Наш обов'язок берегти планету
Захищати країну свою
Від фашистів, терактів
Збережемо рідненьку Землю!
Щоб нам весело всім було жити,
І співали ми гарних пісень,
І щасливі були наші діти,
І впевнений завтрашній день!

*Попова Ярослава,
5 – А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Збережемо мир!

Пам'ятай! Ми живемо у мирі,
і потрібно його берегти.
Тому що ті, хто за нього боролися,
життя за мир своє віддали!

За те, щоб не гриміли гармати
та не вмирили солдати,
щоб сонечко світило ясне
і життя було у всіх прекрасне.

За те, щоб у мирі жили діти,
щоб цвіли навколо гарні квіти,
щоб старенькі спокій завжди мали
і щоб учні всі історію вивчали.

Хай мир усюди панує!
Хай війни не буде у світі!
Хай люди у парках гуляють.
Хай щасливими будуть дорослі і діти!

*Потайчук Вадим,
5 – А клас, НВК № 19,
м. Рівне*

Мир на землі, хліб на столі

Мир на землі, хліб на столі,
Спокій у всьому світі.
Вчаться у школах діти малі,
Радісно сонце світить.
Люди будують нове житло
Будуть у щасті жити.
Кожній людині потрібне тепло,
Щоб майбуття творити.

В кожному суспільстві потрібен лад.
Злагода, співіснування.
І зацвіте вся земля, мов сад,
Радісним буде світання.

*Семенюк Вікторія,
5 клас, ЗОШ №20,
м. Рівне*

Мир у моїх очах
Я за мир в усьому світі,
В злагоді так добре жити.
І дорослим всім, і дітям
Сонце хай яскраво світить.
Небо чисте над собою,
Щоб безхмарне і без бою,
Бачить кожен міг завжди,
Мир в усьому світі бережи!

*Скоропад Анастасія,
5 – А клас, ЗОШ №27,
м. Рівне*

Щасливе майбутнє
Ми всі одна велика родина,
Сильна, завзята, єдина.
Ми будемо жити щасливо й багато,
Щоб кожен день минав, мов свято.

Любов, повага та добро
Хай панують поміж нами,
Давайте сіяти зерно
Благополуччя, миру, слави.

Давайте один до одного дослухатись,
Щоб всі ми могли добра сподіватись.
Мир і щастя хай панує в Україні,
І не повторяться страшні сорокові.

*Сорока Марія,
5 – А клас, НВО №2,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мир у моїх очах

На цій планеті всього багато.
І радість, сміх і безліч різних бід.
Та не забудуть люди того страху,
що бачили вони колись.
Усі ми хочем миру і тепла,
а дехто – навпаки,бажає пострілів і зла.
Але скажу я: «Стій, досить, схаменися!»
Я бачу всіх по-різному,
тих добрих, а тих – злих.
Але усі ми – люди, і почуттів своїх
ми виражать не будем,
а тільки скажем: «Ні – війні!»

*Устюшкіна Марія,
5 – А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Треба мир оберігати!

Поспішаю я в садок.
Там росте у нас бузок.
Він розцвів розкішним цвітом.
Ним милуються всі діти.

Наламаю гілочок і букет зроблю.
Запашний бузок всім серцем щиро я люблю.
З ним до Вічного вогню зараз я піду
Запашний букет бузку там я покладу.

Вам, герої, поклонюсь до землі низенько.
Научила так мене рідна моя ненька.
Ви за мир всі воювали.
Голови в бою покляли.

Щоб сьогодні мир в нас був
і ніхто щоб не забув:
треба мир оберігати!
Слід про це всім пам'ятати!

*Фасєвська Аліна,
5 клас, ЗОШ №20,
м. Рівне*

Мир у моїх очах

Мир – це затишок в сім'ї,
Мир – це друзі у дворі,
Мир – це радість спілкування,
Мир – це наше існування,
Мир – це сміх по всій Землі,
Мир – це хліб на нашому столі,
Мир – це злагода моя,
Мир – це радісна земля

*Харчук Софія,
5 – В клас, РГГ,
м. Рівне*

Країна «Мировага»

Існує чудова країна –
Це гарна, прекрасна місцина.
Немає там зла і образ, неповаги,
А зветься країна ця «Мировага».
Там люди цінують лише мир і спокій.
Немає там місця людині жорстокій.
Там гнізда лелек на кожній хатині.
Нехай же так буде і в Україні!

*Шаласва Анастасія,
5 – А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Добре у мирі жити!

Як навколо нас красиво!
Ліс, озера...Просто диво!
Квітами вкриті галявини, луг
Маки, кульбаби й ромашки навкруг.

Там на горбочку грибочки ростуть
Діти у парку хороводи ведуть.
Коники скрипки свої дістають
В танок метелики жваво ідуть.

З ними кружляють і джміль, і комар.
Бджоли літають, збирають нектар.
Так скрізь чудово! Так скрізь прекрасно!
Сонце всміхається нам усім ясно.

Всюди лунають співи пташині.
Добре у мирі жити людині!
А без миру нам жити ніяк!
Це розуміють українець й поляк,
і росіянин, білорус, казах і грузин.

Це розуміють усі, як один!
Тож давайте, люди, будем в мирі жити!
Тож давайте, люди, будемо дружити!
І тоді кружлятимуть метелики для нас
Танцюватимуть листочки нам осінній вальс...

*Важнюк Вікторія,
6 – Г клас, НВК №12,
м. Рівне*

Війна і мир

Війна – це страшне слово,
Це сльози і біда,
Це крик людей навколо,
Це голос і журба.
Оце жахливе слово
Не треба промовлять.
Хай буде мир навколо,
Хай буде благодать,
Хай гнів людський весь згине,
Він правди не творить.
Хай заспівають діти
І стануть мирно жить.
Тоді засяє небо,
Розквітне вся земля,
І згадувать не треба,
Що десь була війна.

*Овдіснюк Марійка,
6 – Б клас, ЗОШ №27,
м. Рівне*

Я злагоди й миру хочу в цілім світі...

Я злагоди й миру хочу в цілім світі,
Щоб радісні, усміхнені були маленькі діти.
Я хочу, щоб мрії збувались дитячі,
А мами раділи, що малята не плачуть.

Я бачу майбутнє щасливе й безхмарне,
Я бачу, як лан колоситься в нас гарно.
І, думаю, все у нас буде прекрасне:
І небо блакитне, і сонечко ясне.

*Півень Михайло,
6 клас, спеціалізована школа –
інтернат I–III ступенів,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Я голосую за Мир!

Давно відгрімiли гармати,
Давно відлунала війна,
Та пам'ять про подвиг солдатів
У душах живе недарма.

Здоров'я свого не шкодуючи,
І молодого життя,
Вони боронили Вітчизну
Й сміливо йшли в небуття.

Щоб росли ми у вільній державі,
Не знаючи суму й журби,
До школи ходили, учились
І впевнено йшли до мети.

Багато мрій нездійснених лишилось,
Багато доль скалічила війна,
Тож нехай залишиться в музеях
І у людських спогадах вона.

Щоб минуле усі пам'ятали:
Як жажіття війн потрапило у вир,
І завжди свій голос віддавали
За добробут, радість, щастя й мир!

*Самчук Єлизавета,
6 – В клас, ЗОШ №27.
м. Рівне*

Для щастя людині багато не треба...

Для щастя людині багато не треба :
Здоров'я родини, всім мирного неба,
Для кожного – здійснення мрії-мети,
Щоб з друзями вірними бути в житті.
Краплинку удачі і гідність щоб мати,
Державі щоб в'світі цвісти-процвітати,
Щоб кожен про ближнього думав постійно.
Для щастя хіба так багато потрібно?!

Україно моя

Два крила у житті є у мене:
Це Україна та ненька моя,
Що плекали в душі моїй юній
Ці високі пориви пера.
Лиш тобі я завдячую щастям,
Православна країно моя!
Володимира – славного князя
Святу віру до нас донесла.
І нехай у віках живе слава,
Твоя мудрість, хоробрість та міць.
І нащадки твої нехай будуть
Ще мужніші від предків своїх.
Україно моя – сонце ясне,
Ти для мене у світі одна!
Хочу я, щоб завжди була ти
Оберегом людського добра.
І я вірю: воно переможе!
А на схилах старого Дніпра
Українці славитимуть Бога
За спокійні та добрі літа!

*Шпак Вікторія,
6 – Д клас, НВК №12,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Роса на сонечку блищить
І неба синього блакить
Весняний день плекає,
Проте ми знаємо усі,
Що відбулось на цій землі,
Які у неї рани!
То все вона – страшна війна
Скалічила Україну,
Молитви й стогін всіх людей
Злилися воедино.
Про що сказати можуть
Нам сучасні ветерани?
Як здобували вони мир
Із болем і сльозами.
Радійте тож тому, що є,
Що завтра буде завтра:
І небо, й сонце золоте,
Бабуся, мама й тато.

*Волошкевич Ярослав,
7 – В клас, ЗОШ №8,
м. Рівне*

Ми за мир голосуємо

Ми за мир голосуємо,
Голуба миру малюємо,
Щоб далі жити в доброті
Й не знати горя у житті.

Нове покоління зустріти
І з ними у злагоді жити,
Старших людей поважати
І більше всім совісті мати.

Ми будем мирно жити,
З дітьми всіма дружити,
Про батьків піклуватись
І гарно посміхатись!

*Іванців Христина,
7 – А клас, ЗОШ № 22,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Воювати люди вміли вже давно,-
Не було тебе й мене ще не було.
У мирі жити не умів ніхто,
навчитись цього важко їм було.
І коли, мов зірка із небес,
спустився Бог на нашу грішну Землю,
Добро приніс, посіяв, мов овес,
І віру людям дав, міцнішу кремню.
Ми дружити стали, ще й любов
розквітла білим цвітом вишні,
взяла у свій нічний полон,
й про зло забули ми навічно.
Війна – кривава, ще й сама
Несе руйнацію віками.
А мир – одвічна краса.
Люби, шануй її роками.

*Краснюк Аліна
7 – Б клас, ЗОШ №27,
м. Рівне*

Мир

Мир – це не просто слово,
А скарбниця прекрасних чудес.
В мирі життя казкове,
Що лине з блакитних небес.
Без миру життя не буває,
Без нього і щастя нема.

Воно ціну свою знає,
Тому у злий світ не ступа.
Мир ніби птах крилатий,
Що десь в далину летить.
Чи повернеться він ще до хати,
Чи востаннє цей клекіт бринить?
Може, миру на світі не буде?
Лиш у спогадах він воскреса?
Ні! Його ніхто не забуде,
Бо мир – це сердечна краса!

*Степанович Марина,
7 – Б клас, ЗОШ №27,
м. Рівне*

Мир

Акрівірш

Як чудово у нас в Україні:
Гори, ріки, степи і поля.
О прекрасна моя Батьківщино,
Любов'ю до тебе серденько пала.
Озера твої найчистіші,
Синє небо й веселка на нім,
У блакиті цій й сонце миліше
Юно світить на радість усім,
Землю рідну теплом наділяє,
Аромати дарують квітки.
Мов чарівная пісня лунає
дИвна музика ніжних вітрів.
Радісно жити на світі,
коли в ньому панує скрізь **МИР**.

*Янчукевич Любов,
7 клас, Городищенська ЗОШ І-ІІІ ст.,
Шепетівський р-н, Хмельницька обл.*

Тривожні дзвони війни

Дзвеніли дзвони страшно і натужно,
Шаленим кроком ринула війна.
Взялись за автомати хлопці дружно,
Бо страшне горе принесла вона.
Тривожно стало від гулу гармат,
Неначе рани, вирви ті були.
Та йшов вперед голодний, змучений солдат,
Щоб люди в мирі й радості жили.
Багато крові на війні пролиго.
Ридали діти, матері, батьки.
Та ворога страшного все ж розбито,
І мир запанував на всі віки.

*Яцентюк Катерина,
7 – Б клас, ЗОШ №27,
м. Рівне*

Мир у моїх очах

Стежками довгими,
Дорогами широкими
Я йду до тебе, Україно мила,
Бо край чужинний мені не милий,
Бо душу й серце лиш можуть зігріти
Ниви родючі і море квітів,
І сонні луки, і степ байдужий,
Ріки прозорі і вітер дужий,
Ті буйні трави, Карпати милі,
Зірки далекі і гори сиві –
Усі дива у ріднім краї
Такі далекі і незнані,
Та серцю любі і кохані,
Даровані самим Всевишнім
Для щастя й миру навіки-вічні.

*Гомзар Карина,
8 – Б клас, ЗОШ №13,
м. Рівне*

Ми є, і будем ми!

Сили згуби не здолають нас,
Не підкорить висі шмаття тьми.
На полі змагу переможемо враз,
Бо ми були. Ми є, і будем ми!

Лани родючі чесно засівали
Зерном добротним, потом і слізьми
Господарі, яких в Сибір заслали,
Морили голодом. Та будем ми!

Несли героям Воркути тортури
В заметах вічної зими
Душили в казематах дух культури
Негідники-кати. Та будем ми!

Славу і честь від врага-супостата
Готова сміло боронить грудьми
Українська молодь, брат
Бо ми були і будем ми!

*Журавльова Анастасія,
8 клас, ЗОШ №20,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Мені набридли ритми міста,
І люди, вже давно не ті,
Давно вже холодно та бридко,
Та світ зникає в небутті.
Коли читаєш це ти, друже,
Задумайся, бо це не сон,
Давно вже світ цей наш паплюжать,
Бо це вже не атракціон!

Отож, перед тобою я зніму перуку,
Тепер інтрига... Так, я-Мир
І ось скажу тобі відверто,
Всі голосуємо за МИР!

*Мамедова Сабіна,
8 – Б клас, ЗОШ №8,
м. Рівне*

Героям слава

Крізь сльози дивиться на битву
Чиясь стара солдатська мати.
Згадає синову молитву,
То серце рветься знов кричати.

Холодними очима
Не бачить більше він небес.
Він склав повіки і вже не з нами.
Йому не бачити чудес,
Очей чудових своєї мами.

На полі все тремтить.
Тремтить трава,
Тремтить і вітер,
Навік затулені уста і ті тремтять.

Хай честь і слава вік ясніють
У обеліска на чолі. –
Відважне серце змусило хлопчину
Навік віддатися землі...

Загиблим на війні їм слава
І вдячність за життя донині.

*Павлюк Анна,
8 – А клас, ЗОШ №13,
м. Рівне*

Сенс життя

Від княгині Ольги на Русі проблема -
Матір-батьківщину потрібно берегти,
Виокремить ідею, розплутати дилему,
Гідно до перемоги упевнено іти.

Як часто в білім світі буває, не секрет,
Задумка справді гарна, але не той ефект:
Оратори виспівували, як гарно будем жить,
А доля українська лягла навек спочить?

Вже не одне століття ведеться боротьба
За честь, за гідність нації від смерті за життя,
Страшить не лють ворожа, прихована у гаслах,
Болих ледача підлість і бездіяльність власті.

Як захистить жертівність героїв на віки?
Як лікувать параліч, відклеїть ярлики?
Як навернуть до Бога скалічений кришталь
Зневірених сердець... життя мого обмаль?

*Паншишко Христина,
8 – В клас, ЗОШ №13,
м. Рівне*

Про мій народ

Степова стихія без хитроців і зради,
Довірливість свята, у хліб і піт закута,
Вогні Січі погасли, як вогнища смарагди,
І чи воскреснуть знову у полум'ї забутім?
Не топтавши зроду землі чужої колос,
Свого стеріг із косами в руках,
Пишають тим, що правди чистий голос
Обрамлений у сонце в небесах.

Не в того, вірте, сила, що більше випив крові,
Та напустив туману в безмежну славу-синь,
Могутність справжня нації – у гідності й любові,
Яка живих і мертвих із терну воскресить!

Кормилецька Наталія,

9 – А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Я хочу в мирі жити!

Я хочу в мирі жити!
Навчатись хочу я.
Про мир вірші писати...
Це мрія є моя.

У мирі хочу жити
й не бачити війни,
любити і дружити
і жити так завжди!

Не хочу зовсім бачить
страшних людських страждань.
І сліз не хочу бачить
й великих руйнувань.

Війна – безмежне горе.
Розбиті всі надії.
Це крові ціле море,
І нездійсненні мрії.

Мільйони це могилок.
І вічним сном там сплять
солдати невідомі
Ромашки там лежать...

Війна – це гіркі сльози
нешасних матерів.
Це сироти маленькі
Це безліч бідних влів.

Живіть же, люди, в мирі
й виховуйте дітей.
Щоб теж за мир боролись,
за наш щасливий день!

У мирі хочу жити
й не бачити війни,
любити і дружити
і жити так завжди!

Маринчук Валентин,

9 – В клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Як добре в мирі жити!

Дивлюсь кіно...
Завмер давно...
...Іде війна.
Страшна, лиха...
...Ось бою поле.
Хтось повзе,
а хтось лежить --
заснув і все...
Хтось вічні сни
тут бачить вже...
А хтось повзе,
повзе, повзе...
За ним – слід крові.
Він повзе...
Востанне глянув він -
і – все...
Стріляють скрізь.

Стрекоче кулемет.
Гармати гримають,
стріляє міномет...
Не чути більш нічого тут:
як страшно в цьому місці бути!
Де пісні птахів?
Спів дівчат?
Стріляє тільки автомат.
Украла все жажлива ця війна!
Хай буде проклята навек вона!
...Закінчилось кіно...
Уже давно...
А я сиджу.
Дивлюсь в вікно.
І думаю:
яке я щастя маю,
що в мирі
й радості зростаю!

*Гнесь Наталія,
10 – А клас, НВК № 19,
м. Рівне*

Ніхто не забутий, ніщо не забуде...

Тихенько вітер повіває,
Легенько листячко здіймає,
Тоді так тихо стало враз,
Всі полягли – прийшов їх час.
Не мало часу проминуло,
А й досі в когось по щоці
Пролине спогадом минулим
Болючий відблиск на лиці.
Скільки людей тоді згубили,
Які, мабуть, понад усе
Життя своє, як мить, любили...
Хотіли жити, от і все...
Ці душі, згублені даремно, -

Ще, мабуть, деякі блукають,
Хай знайдуть мир вони свій – небо,
Й неспокою нехай не знають.
Тихенько вітер повіває,
І сльози висихають враз,
Ми вдячні вам, ми пам'ятаєм ...
І вічний спокій вам від нас...

*Гольц Максим,
II – А клас, НВК «Мізоцька
ЗОШ I–II ступенів-ліцей»,
Рівненська обл.*

Згадай, що ти людина
За мир свій голос хочу віддати,-
Досить людям ні за що вмирати!
Треба лиш бачити, чути і дбати.
Ми, знаючи це,
Йдемо далі вбивати.
Досить на землю брата кров проливати!
Не в кольорі річ, і не у владі,
Не в мові і не в твоєму наряді
Це твій тільки вибір, згадай це.
Згадай коли руку будеш здіймати,
Коли з людини чужої будеш дух вибивати,
І навіть якщо ти не сядеш за ґрати,
Про це повинен завжди пам'ятати.
Забудеш? – можеш в дитини спитати,
Лише вона завжди буде знати,
Що людей потрібно лише поважати.

*Азарко Андрей,
I – Б класс, СШ №17,
г. Барановичи,
Республика Беларусь*

Пусть всегда будет солнце

Я люблю солнышко, потому что оно ласковое, светит и согревает всё на земле. Солнышко должно греть землю и пусть не будет темноты. От солнышка всегда радостное настроение, оно ласковое и доброе. Я хочу, чтобы все люди на Земле были как солнышки. Спасибо Богу зато, что он создал такое яркое светило, которое согревает своим теплом всех и всё. Пусть же все люди на земле живут в мире и дружбе под одним общим солнышком.

*Балакірэв Юрій
I – Г клас, НВК №12,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир на Землі – немає нічого важливішого, нічого прекраснішого, це життя на Землі.

Про мир і щастя завжди мріють люди. Коли є мир, то можуть здійснюватися усі найзаповітніші мрії людини. Щоб був мир на нашій планеті, потрібно робити добро людям і творити добро на Землі.

Мир на Землі – це затишок і тиша, це солов'їний спів за вікном та ясне небо над головою. Проголосуймо за мир, і скажемо одноголосно, ще ми проти того, щоб нас лякали вибухи шалені, а солдати кидалися у бій, щоб лунали постріли і проливалася невинна людська кров, гинули люди.

Мир на Землі – це дід, мама і тато. Це та Земля, де лине дзвінкий сміх та пісні, де є господарями щастя, доброта й любов.

Я голосую за мир в кожному серці і в кожній хатині, за мир в кожній країні і на всій Землі. Мир – це життя на планеті, це сонце на нашій Землі!

*Васько Валерия,
1 – Б класс, СШ №17,
Васько Владислав,
5 – Д класс, СШ № 17,
г. Барановичи,
Республика Беларусь*

Я хочу улыбаться миру

Моя семья – это маленький мир. Я, Лера – частичка этой семьи. Наш маленький мир состоит из мамы и папы, меня и моего брата Влада. Как хорошо, что он меня любит и во всём мне помогает. Вот и сейчас мы пишем это письмо мира вместе. Это здорово! Мне так хочется, чтобы в нашей семье всегда был мир. Папа и мама любили друг друга, а мы с братом никогда не ~~сорились~~. Пусть все люди в своих семьях берегут дружбу и ~~любовь~~, тогда на всей Земле будет только МИР!!!

*Каминский Глеб,
1 – Б класс, СШ № 17,
Каминский Даниил,
8 – Б класс, СШ №17,
г. Барановичи,
Республика Беларусь*

Мир детям планеты Земля

Дети и мир – неразрывные слова. В них всё: жизнь, здоровье и будущее. Мы не просто ждём мира, мы готовы бороться за мир. Мы живём в тревожное время, когда зловещая тень войны ползёт по земле, пытаясь навсегда закрыть от нас мирное небо. Война происходит, потому что люди не любят друг друга. Во время войны страдают мамы и их дети. Война – это плохо. Она разрушает семьи, планету, она наносит вред всем людям. Нам нужен мир! Мы любим свою Землю, свою Родину и хотим, чтобы цвели сады, росли леса, дети ходили в школы и были счастливы. Чтобы у взрослых не было неприятностей. Мы были бы счастливы, если б на земле добра было больше, чем зла. Мама, папа и все наши друзья никогда не болели, а на планете Земля был бы МИР! Все

люди должны жить по законам добра и справедливости. От нашей дружбы многое зависит, даже в какой-то степени и мир на планете.

Пусть солнце светит яркое
Пусть ветер дует тёплый
Пусть будет жизнь спокойная
Пусть будем в ней спокойны мы!!!

*Середа Юля,
1 – Б класс, СШ №17,
г. Барановичи,
Республика Беларусь*

Мир – планете, счастье – детям

Что такое мир?

Это когда я просыпаюсь утром, а рядышком мама улыбается, и моя сестричка Танюша во сне спокойно носиком сопит. Правда, папы уже нет дома. Он ушёл на работу, а не на войну. Когда вечером он вернется, мы будем радостно встречать его. Я не знаю, что такое война, только по телевизору видела, что это очень страшно. Что бы не было войны на Земле, все люди должны жить дружно, уметь любить и прощать.

Я так хочу, чтобы все детки на земле не знали этого страшного слова война.

*Шмирук Анастасія
1 – Г клас, НВК №12,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

*Багато людей на землі,
Багато думок і розмови,
А люди щасливі тоді,
Коли мир у кожному домі.*

Д. Погуляй

Мир – це таке маленьке, але одне із найдорожчих слів у житті людини. Та одного слова не достатньо, щоб у світі дійсно панував МИР.

З чого починається мир? Починається він з міцної родини, з веселої посмішки тата, з теплих обіймів мами. Адже саме від таких теплих стосунків у сім'ї, в серці людини народжується доброта, а тільки добра людина може творити мир. Коли є мир в серці він передається іншим: друзям, однокласникам і найголовніше його не втратити. Тому всім людям треба берегти мир на планеті Земля.

Я приєднуюсь до тих людей, які голосують за мир. Бажаю, щоб голуб Миру облетів увесь світ, постукав у кожную домівку, несучи розуміння та радість, надію та спокій, щастя та мир.

Я голосую за мир! Бо без миру немає майбутнього. За нього потрібно боротися всім і кожному!

Щенович Олександр,
*1 клас, спеціалізована школа -
інтернат I-III ступенів,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Діти в боротьбі за мир

Незабаром у мене день народження. До мене придуть друзі і будуть вітати із святом. Бажати здоров'я, успіхів у навчанні, щастя, добра і миру.

Я вважаю, що без миру на землі не буде у людей і щастя, і добра, і здоров'я, і навіть дня народження. Саме тому, у нашої милій Україні мир, ми можемо радіти життю, запрошувати в гості друзів, гарно вчитися, веселитися, мріяти.

А для того, щоб мир був на всій Землі, діти мають запалювати в своїх серцях маленькі ліхтарики миру. Бути добрими, показувати приклад іншим. Бо з добрих дітей виростають добрі дорослі люди.

Автомчук Софія,
*2 – Б клас НВК №19,
м. Рівне*

Я голосую за мир

9 Травня – велике свято – День Перемоги! І в моєму будинку по особливому тихо. На столі – портрет прадідуся, поряд квіти.

За столом сидить дід. Його обличчя сьогодні незвичайне: воно суворе і спокійне, насуپлені брови. Я підходжу тихо-тихо до дідуся.

- Дідусю, розкажи мені про той час.

- Про що тобі розповісти? Про війну? Розумієш, це страшне слово.

... Пам'ятаю, це було влітку 1943р. Ми йшли тоді Україною. Йдемо день, йдемо другий, третій. За тобою – бомбардування, спалені поселення. Одного разу вийшли на окраїну села. Попереду – пшениця, правіше – вишні. Трава зеленіє. Пташки співають. Так гарно, аж серце рве! І все це на якомусь клаптику землі. Ми стояли зачаровані і дивилися. Це було життя! Із наших очей текли сльози радості, які стримували вже третій рік. Пройшовши селом, ми побачили жажливе видовище війни.

Дійшовши до Берліну, вся наша рота раділа, що скоро все скінчиться.

Я і мій товариш мріяли про те, як повернемося додому, що будемо робити. Але одного дня мого товариша не стало, його розірвала граната. Він не злякався смерті, впав на гранату, щоб врятувати друзів. Його було нагороджено посмертно медаллю «За відвагу». У дідуся побігли сльози.

Нехай вічно живуть в нашій пам'яті ті, кого вже немає! Нехай ніколи не буде війни! Ми будемо завжди пам'ятати про страшні сторінки історії! Мільйони людей піднімають свій голос за мир! Я голосую за мир!

*Багінський Владислав,
2 – В клас, ЗОШ №11,
м. Рівне*

Мир – найбільша цінність на Землі

Мир – найбільша цінність на землі. Від нього залежить щастя, благополуччя кожної держави та родини. Нам випало велике щастя жити в цей час, коли наша держава живе і процвітає під мирним небом. Адже війна – це страшна трагедія, яка може увірватися в будь-яку хвилину і забрати мільйони життів. Страшно навіть таке подумати, що мій батько, брат чи дідусь піде на війну захищати свою сім'ю та країну від лютого ворога. Та в зв'язку з розвитком

технічного прогресу ця війна буде найжахливішою в історії, так як всі ті ракети та атомні бомби в одну мить зітруть з лиця землі все живе на всій планеті Земля. Важко навіть собі уявити, що квітуча, сонячна планета перетвориться на вигорівшу, задимлену, чорну пустелю.

Наші діди та прадіди, а в деяких сім'ях і батьки добре знають, що таке війна. На долю їх випало страшне випробування, адже замість того щоб сіяти хліб, будувати будинки та заводи вони йшли на війну захищати свою рідну землю. А війна в Афганістані, в якій гинули молоді, усміхнені, здорові хлопці. Хіба це не жахливо!? Важкий тягар випав на долю жінок, які несли на своїх плечах всю чоловічу роботу. Та найстрашніше – випроводжати на війну своїх батьків, чоловіків, дітей та чекати їх повернення. Адже дуже часто люди гинули на полі бою. І як говорив людям сам Господь: «Любіть один одного, як самих себе».

І коли приходив Бог в гості до людей, то казав: «Мир вашому дому». Коли в хаті мир і спокій, то там панує любов, доброта, там дітки живуть щасливі та веселі, розумні та успішні. люблять своїх батьків та поважають старших.

Саме сьогодні я свій голос віддаю за збереження нашої планети Земля, за мир в усьому світі. Щоб щоранку просинаючись, ми могли чути веселий спів солов'я за вікнами, золоті промені сонечка зігрівали наші серця, і щоб в душі кожної людини зародилось і квітло таке почуття, як любов. Адже сьогодні лине світла, щира любов та доброта зможе зберегти та примножити мир на Землі.

Баран Олексій,

2 – Б клас. ЗОШ І–ІІ ст. №16,

м. Рівне

Мир дітям планети земля!

Ми живемо на планеті Земля. Наша планета вміщує у собі багато людей. Люди живуть, вчаться, працюють.

Діти, які живуть на цій планеті, хочуть жити в мирі. Дорослі повинні робити все для того, щоб виховати дітей так, аби вони намагалися збагатити свою планету. Для цього, перш за все, вони беруть приклад з дорослих. Якщо буде добро між людьми, тоді і

буде мир на планеті Земля. Планета буде працювати і багатіти. Діти будуть народжуватись для того, щоб вчитися жити у добрі, без війни і зла.

Нехай завжди буде ясне небо, яскраве сонце, добра мама, мир і щастя на Землі!

*Безнуско Дарини,
2 – А клас, ЗОШ №25,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я люблю природу. Люблю, коли весною все просинається від зимової сплячки: дерева, куці, травичка. Люблю, коли з'являються бруньки на деревах, потихеньку розпускаються зелені листочки, розквітають поля і луки, сонечко світить яскравіше і лагідніше, співають пташечки, будують собі гніздечка, закипає робота у комах, небо стає блакитнішим і яснішим, а вітерець – лагіднішим.

А це все можливо тільки тоді, коли всі живуть у мирі і злагоді, немає війни. Бо вона руйнує все на своєму шляху: і природу, і землю, і тварин, а саме головне – людей.

Я голосую за мир! Я голосую за життя! Ми проти війни!

Всі діти не хочуть війни, бо вона приносить багато горя. Треба боротися за мир і наше щасливе дитинство. Я голосую за мир і дружбу всіх народів. Ми, діти, хочемо вчитися, багато гуляти і гратися. Ми хочемо вирости здоровими, гарними і життєрадісними у нашій Україні.

Ми всі голосуємо за мир!

*Біль Катерина,
2 – Б клас, ЗОШ №28,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я ще зовсім маленька і навчаюся у другому класі, охоче відвідую школу народного танцю, бо дуже подобається мені танцювати. Я люблю гратися. У моїй кімнаті «живуть» ляльки, іграшкові ведмедики і зайчики, котики і собачки. Я радію весняному сонечку, першому ніжному листочкові на вишеньці під моїм вікном. А як

кумедно золотенька бджілка перебирає лапками, коли збирає мед із квіточок.

Я люблю ходити із своєю прабабусею Ніною у церкву. Там так спокійно і гарно. Люблю дивитися на тремтливі вогники від свічок. Кожного разу прабабуся каже: «Запали, Катрусю, цю свічку і помолімося за спокій душі твого прадідуся».

Прабабуся розказала мені, що її тато, а мій прадідусь загинув, коли була війна. Я не знала, що таке війна, але вона мені розповіла, скільки горя довелося пережити у війну людям, як убивали дорослих і навіть дітей. Мій прадідусь довго воював. Він загинув у далекій Німеччині. Прабабуся Ніна була тоді такою ж маленькою, як я зараз. Виросла вона без тата і майже не пам'ятає його. Прабабуся розказувала, що часто вона із своїми братиками і сестричками була голодною, бо не було навіть хліба. Багато горя довелося їм пережити у той час, коли була війна.

А в мене, моїх однокласників є мама і тато, є бабусі і дідусі. Про страхіття війни ми дізнаємося з розповідей, із книжок і кінофільмів. Я хочу, щоб ніколи не було війни, щоб усі жили щасливо, щоб у світі панував мир.

І кожного разу, навіть коли виросту, я буду запалювати свічку і згадувати свого прапрадідуся і всіх, хто загинув у війні.

*Винокур Вадим,
2 – В клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

‘Зн час існування людство то поринало у війни, то відновлювало мир.

Війни несла із собою смерть, біль, розруху, а ще розлуку, страх і голод. Її безжалісне колесо топтало усіх, хто був на його шляху: дітей і старих, жінок і чоловіків. Воно ламало людські долі, сіяло тривогу, розбивало надії. Війна жорстока і страшна.

Ми повинні цінувати та берегти мир, який дає нам радісний дитячий сміх, спокій у сім'ях, впевненість у завтрашньому дні. Лише у мирний час праця людей іде на благо і добробут, бо

спрямована на розвиток, а не на руйнування. Мир – це краса і гармонія.

Якби я вмів чаклувати, то зробив би так, щоб на світі завжди панували мир і злагода, щоб зникло все, що нагадувало про війну. Я навчив би людей вміти співчувати, бути добрими та з розумінням відноситись один до одного.

На жаль, я не чарівник, проте все ж таки маю якусь силу - я можу берегти мир, коли доброзичливо спілкуюся з рідними, друзями, знайомими. Це лише малесенька краплинка, але якщо до мене приєднається багато інших людей, ми зуміємо зробити світ добрим.

Я голосую за мир! А ви?

Воят Вікторія,

2 – Б клас, ЗОШ №25,

м. Рівне

Я голосую за мир

Україна...Моя батьківщина – той найрідніший у світі куточок, де я народилася.

Моя Україна не любить війн. Скільки існує світ – стільки існують війни. Постійно на земній кулі йдуть війни. Кожен день хтось десь воює, помирає. А життя у людини одне. Ніхто не має право забирати життя іншого.

На жаль, війни роблять не народи, а лише окремі люди. Скільки існує історій про те, як із – за дрібниці починається кровопролиття. Наш народ не любить сам розпочинати війни. Але він і вміє себе захищати. Мабуть, ми переживаємо суцужні роки. Але не може бути, щоб ніколи нічого не змінилося.

Глуцук Владислав,

2 – Г клас, ЗОШ №11,

м. Рівне

Я голосую за мир!

Моя Батьківщина – Україна. Я люблю свою Батьківщину, школу, місто. Щоранку бачу лагідну усмішку мами, голубе небо.

Щоранку іду до школи, слухаю мудрі слова вчительки. Гарно і весело нам жити. Мир і злагода довкола.

Я знаю, що не всі діти на землі можуть радіти сонечку і вчитися у школі. Дорослі стріляють, вони не граються з дітками. Мені сумно від цього. Мама казала, що усі дітлахи повинні жити щасливо. А щастя – це мир. Я хочу, щоб мир був у всьому світі. Його на своїх крилах несуть білі голуби. Вони живуть біля мого вікна. Я, мій братик і сестричка доглядаємо їх. Наші голуби понесуть мир усім діткам.

*Дем'янчук Віра,
2 – А клас, ЗОШ № 12,
м. Рівне*

Мій дідусь воював проти фашистів, які несли біду для всіх людей. Він отримав багато поранень. Був нагороджений орденами і медалями.

В дідусевій оселі був завжди мир. Наш дідусь Степан був дуже добрим. А ще він створив університет. І на його честь назвали вулиці.

Я хочу, щоб в кожній оселі панував мир. Щоб люди були добрі, милосердні. А на нашій планеті завжди була дружба і не було війни.

*Дем'янчук Оля,
2 – А клас, ЗОШ № 12,
м. Рівне*

Мій дідусь воював на війні. І він отримав багато поранень. Мені хочеться, щоб в сіті ніколи не було війни. Вона приносить людям велике горе.

Дідусь, коли повернувся з війни, працював вчителем. Він дуже любив дітей. І хотів, щоб ніколи не було війни. Щоб на землі був мир і злагода.

Мир для мене – це велике щастя. Це коли мої батьки разом і моя дорога сестричка. Мир – це моя сім'я. Я люблю свою сім'ю.

*Денисюк Едуард,
2 – А клас, НВК «Гармонія»,
м. Рівне*

Мир в моїх очах

Одне з найдорожчих слів на Землі – мир. Він потрібен кожній людині.

Як приємно вранці прокидатися під спів солов'я, а не під свист куль і вибухи гранат. Радісно ходити лісовими стежками, а не ховатися в укриття і боятися вийти на вулицю. Щоб зберегти мир, потрібно пам'ятати про війну, адже немає нічого страшнішого від війни. Нехай завжди над нами світить сонечко! Нехай всі діти світу будуть щасливими і живуть в мирі!

Я б дуже хотів бути маленьким чарівником і припинити війни на усій планеті, щоб діти жили під голубим небом, в щасливих сім'ях, де багато веселих дитячих посмішок.

*Доронін Назарій,
2 – Б клас, ЗОШ №28,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я люблю прокидатися рано. Особливо мені запам'ятався один літній ранок на Івана Купала. Ще ввечора бабуся пообіцяла мені показати, як вмивається сонечко. Я встав дуже рано. Бабуся взяла мене за руку і повела за хату на город. Ми йшли росяною зеленою травою. Стали на межі. Бабуся показала рукою на схід:

- Дивись, ось і сонечко встало. Вмивається як!

Я глянув, куди показувала бабуся. На фоні золотого купола церкви на вранішнє небо повільно випливало червоне коло сонечка. А по ньому ходили прозорі, ніби водяні, хвилі. Я зачаровано дивився. Такого я ще ніколи не бачив.

Поверталися ми з городу уже не зеленою травою, а золотистим килимом. Це розкрились на зустріч сонечку квіти кульбаби.

Бабусю, нам сонечко прислало на землю маленькі сонечка.

Це для того, щоб нам усім було сонячно і гарно. Ну, ідемо з миром, робота чекає, - сказала бабуся.

Тепер, коли я чую слово «мир», я згадую сонечко, яке вмивається. Адже сонечко і мир нероздільні? Правда ж?

*Загоруйко Дарина,
2 – Г клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я маленька дівчинка – Даринка. Мені дуже подобається малювати. Я малюю жовте тепле сонечко, веселі білі хмаринки, високі зелені дерева, яскраві квіти різних кольорів, малюю гарний рожевий будиночок, а біля нього мою щасливу сім'ю – маму, тата і себе. Ще я люблю малювати різних звірят, справжніх і казкових, діток, які весело граються, фей із крильцями з казкового світу мрій, різні далекі країни, високі гори, сині моря і океани. Я дуже люблю веселощі та ігри, свята із повітряними кульками та смачними ласощами, коли у всіх гарний святковий настрій, і коли всі отримують подарунки.

Мій намальований світ – різнобарвний, яскравий і радісний, в ньому багато любові і щастя, завжди добрі люди, веселі діти, всі живуть дружно і допомагають один одному.

Мені дуже хочеться, щоб справжній світ теж став добрішим, щоб всі люди були щасливими і дружними. Я хочу жити у світі, де панує любов, злагода і мир.

*Зайцева Дарія,
2 – А клас, ЗОШ №28,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир – це найголовніше в нашому житті. Всі дівчатка і хлопчики у світі хочуть прокидатися сонячним, мирним ранком, радіти кожному дню, який вони провели в радості і в горі, веселооща чи смутку, але в мирній країні, де не панує війна.

Війна несе горе, сльози, ненависть, насилля. Ми не хочемо, щоб у нашій країні панував страх і голод. Тому наші батьки, вихователі, вчителі вчать нас жити за законами добра і справедливості, вчать допомагати своїм товаришам, також вони розвивають в нас

найкращі якості людини: патріотизм, гордість за свою Вітчизну, прагнення до миру.

Мир – це сонце на нашій землі! Мир – потрібний дорослим і дітям! Я голосую за мир!

*Казмірук Марія,
2 – Б клас НВК №19,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я хочу, щоб ніколи ніхто не бився, не сварився і не воював. Я хочу, щоб завжди між людьми був спокій, мир та злагода. Я хочу, щоб завжди всі були веселими і ніколи не сумували. Тому, що радість, спокій і добрі друзі – це дуже добре для всіх.

Дуже добре, коли дорослі можуть спокійно працювати, школярі вчитися, а малеча весело гратися.

Дуже добре планувати для себе хороші і приємні справи: помалювати, поїхати на ковзанку, завітати в гості до бабусі, а влітку поїхати на море.

Дуже добре знати, що в небі завжди буде сяяти усмінене сонечко, пропливатимуть пухнасті хмаринки, а вночі з'являтимуться привітні зіроньки.

І тому я голосую за мир – вчора, сьогодні, завтра і завжди.

*Касянчик Тетяна,
2 – А клас, ЗОШ №25,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Мир – це життя, радість, дружба, допомога одне одному; чисте небо над головою, спів пташок, сміх дітей і добробут всіх людей.

Мир – це також відсутність війни. Вона несе горе людям, страждання, голод та різні хвороби. Потрібно робити все можливе, щоб не допустити в наше життя війну.

Я вважаю, що потрібно цінувати життя, радіти йому. Любити і поважати своїх батьків, рідних та близьких і людей, які нас оточують. Злагода та спокій повинні бути в кожній сім'ї, родині, країні.

Хай буде мир на всій землі, щоб нам щодня учитися у школі і одержані знання в майбутньому використовувати для миру та спокою у всьому світі.

Тому, я голосую за мир!

Козут Світлана,

2 -- В клас, ЗОШ № 28.

м. Рівне

Я голосую за мир

Коли мене запитав мій тато, що все-таки для мене значить слово мир, я насамперед подумала, що мир для мене означає добрі відносини з моїми близькими та рідними людьми, з моїми друзями, щоб ми не сварилися, не ображали один одного. Мене дуже хвилює, що відбувається навколо мене. Так само я рада, що у моїй сім'ї переважає мир. До нього прагне мій тато і мама, і звичайно я рада, що ми розуміємо один одного. А коли тато, запитав мене, яке ти слово протистиавиш слову мир – я довго не знала відповіді. І вже поступово, коли він почав мене розпитувати, що я бачу по телевізору в новинах я згадала, що це слово – ВІЙНА. Мабуть, коли навколо тебе немає реальної війни, ти поступово меншувати значення слова «мир» тільки на своїх ближніх людей. Я не можу сказати, що розумію, що таке мир в глобальному розумінні як протистояння до слова війна, адже я не відчула її повільно на собі і не хочу, щоб це сталося. Мир для мене – це ласка маму і татка, це доброзичливість людей, що мене оточують на вулиці, це радісні усмішки моїх друзів однокласників, які мене вітають, коли я приходжу до школи, це все те добро, що є навколо мене.

Я не знаю, що таке війна, я розумію це слово, але не знаю його. І я хочу, щоб всі діти на світі бачили навколо себе тільки МИР.

*Котович Юлія,
2 – В клас, ЗОШ №11,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Я дуже хочу, щоб на всій землі панував мир. Щоб всі люди жили щасливо і не знали біди. Не знали втрат своїх рідних, друзів, знайомих. Щоб у кожної дитини були батьки, а у батьків – діти. Щоб у всьому світі у всіх оселях лунав радісний дитячий сміх. Щоб люди не знали горя. Хочу, щоб жодна сім'я не зазнавала голоду.

Міжнародний день миру відзначається в третій вівторок вересня. У наш час, коли в різних куточках світу лунають постріли та проливається людська кров, це свято особливе.

Хай буде мир на всій землі!
Хай дім новий будується,
Хай сад новий росте в селі,
Нова зростає вулиця.

*Лось Іларіон,
2 – Г клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Я голосую за мирадивонюк

Літом я відпочивав в селі у бабусі з дідом. Кожен день для мене був радісним та наповненим. Вранці я просинався під співі пташок та одягнувшись вибігав на подвір'я, де мене чекали мої улюблені тварини та комахи: у високій траві ховалися земляні жуки, мурахи та маленькі жабенята, а в річці плавали рибки-мальки, пуголовки та жуки-водомири. Це тваринне життя було дуже цікаве для мене. Особливо мені подобалось проводити свій час зі своїм чотириногим другом цуценям Шайтаном. Пригощаючи його смачним кормом, я вивчав з ним різні команди. На лузі паслися козенята. З ними любив гратися в доганялки. Поряд зі мною завжди знаходилась віддана мені собака Лінда.

Недалеко в полі гудів трактор. Це працював мій дід. Він косив сіно для козенят. Дуже часто мій дід дозволяв мені разом з ним покататися на тракторі. Так цілими днями я проводив свій час на

подвір'ї та не помічав як швидко пролітав день. Ввечері коли я повертався додому там мене чекала моя кішка зі своїми маленькими кошенятами. Їх я назвав: Маркіз, Сіра Шийка, Щасливий. Загорнувши їх у теплий шарф я любив носитись з малечею по кімнаті.

Так проходив мій день. Втомившись, я швидко засинав у теплому ліжку. В моєму житті такого цікавого літа не було ніколи. Мені дуже не хотілось повертатись знову додому в місто Рівне і я вмовляв маму залишитись там назавжди.

Нехай у всіх людей буде таке мирне та щасливе життя як у мене влітку!

*Луцик Анна,
2 – Г клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Війна... Вимов це слово – і побачиш, як у наших, вкритих сивиною, бабусь і дідусів зразу зникне усмішка з обличчя, на чоло ляжуть глибокі зморшки і в очах з'явиться невимовний сум.

Війна скінчилась, але час не послабив біль. Кожного року 9 травня ми вшановуємо пам'ять полеглих у боях за рідну землю. В цей день ми будемо завжди пам'ятати тих, хто ніколи не прийде, їхній подвиг назавжди залишиться в наших серцях. Слухаємо розповіді тих подій, уважно дивимось в очі ветеранів. Як багато бачимо ми в тих очах! І думаємо... Про те, що було, і про те, що буде... І раптом розуміємо:яке ж це щастя – безмежне і чисте блакитне небо над головою!

То ж хай ніколи не повториться той жах, назва якому – війна!

Ми діти не хочемо, щоб на світі були війни.

Ми за мир і щастя!

*Мокляк Д.,
2 – В клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Для більшості людей Земля, мир – це повсякденна реальність та звичайні слова. На наших вулицях безпечно, ми ходимо до школи, наші батьки та рідні спокійно працюють і допомагають нам йти по життю. В таких умовах життя безцінний дар миру може ніхто особливо й не помічати.

Та чи всі діти на Землі живуть добре і щасливо? Війни, стихійні лиха забрали життя багатьох тисяч людей і дітей, які не були ні в чому винні. А для багатьох людей в наш час у сучасному світі спокійне життя - це лише казкова мрія.

Я голосую за мир, бо не хочу, щоб страждали люди, насамперед діти. Я не хочу, щоб руйнувалися будівлі, був голод, холод та безлад навкруги.

У світі без миру, дружби і взаєморозуміння не прожити. Це повинен розуміти кожен з нас. І хоча ми ще не дорослі, але зі своєї сторони ми повинні хоча б своїй сім'ї, родині підтримувати мир і дружбу.

Потрібен мир – тобі й мені
І всім на світі людям!
Не тільки вранці навесні
Нехай нам сонце світить.
Потрібен мир, трава в росі,
Усміхнений нащадок.
Потрібен мир усім-усім,
Отриманий у спадок.

*Надейко Антон,
2 – В клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Для більшості людей планети Земля мир – це повсякденна реальність. На наших вулицях безпечно, ви ходите до школи. Там, де уклад суспільства міцний, безцінний дар миру може ніхто особливо й не помічати. Та чи всі діти на Землі живуть добре і щасливо? Для багатьох людей у сучасному світі спокійне життя – це лише казкова мрія, багато дітей страждають, вони не мають сім'ї, але мають багато горя. Для них, насамперед, і існує день Миру.

В 1982 році, в своїй резолюції Генеральна Асамблея ООН проголосила Міжнародний день миру (International Day of Peace) як день глобального припинення вогню і відмови від насильства. С тих пір свято, яке відзначається 21 вересня, залучило мільйони людей, охопивши багато країн та регіонів. Цей день закликає людей не тільки замислитися про мир, а й зробити щось заради нього.

Ми можемо робити руками багато хорошого. Але чому трапляється, що люди починають робити своїми руками погане: беруть в руки зброю, створюють бомби? Тому, що в голову приходять погані думки. Все в світі залежить від того, про що ми думасмо, які у нас думки. Чому так відбувається? Може тому, що люди не уміють дружити? Вони не знають, що таке дружба та мир?

У Світі без миру, дружби і взаєморозуміння не прожити. Це повинен розуміти кожен і йти з цією думкою по життю.

Потрібен мир – тобі й мені
І всім на світі людям!
Не тільки вранці навесі
Нехай нам сонце світить.
Потрібен мир, трава в росі,
Усміхнений нащадок.
Потрібен мир усім-усім,
Отриманий у спадок.

*Пелех Віталій,
2 – В клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Одне з найдорожчих слів – слово «Мир». Я голосую за мир, бо мир – це спокій, злагода, закон нашого життя. Це прекрасне слово звучить у піснях, віршах.

Треба, щоб люди на Землі жили дружно, не воювали. Нам не потрібна війна. На світі немає нічого страшнішого від війни. Вона забирає життя у людей.

Щоб зберегти мир на Землі, потрібно людям слухати один одного, домовлятися між собою, дружити.

Нам потрібен мир, щоб люди спокійно працювали, будували нові міста, вирощували золоту пшеницю, запускали в космос кораблі. Щоб діти ходили до школи, гарно вчилися і відпочивали.

Я хочу, щоб завжди над землею світило лагідно ясне сонце, щоб люди жили спокійно довгі-довгі роки, щоб лунала радісно пісня, щоб сміялися весело діти, щоб мирно жили сім'ї.

Нехай буде мир на всій землі!

*Сінгаєвський Максим,
2 – Д клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Я голосую за мир

У мене є сусід, його звати дядько Володимир. Він військовий. Дядько Володимир, як миротворець, був у багатьох країнах, де відбуваються військові сутички. Коли він повертався додому то розповідав цікаві історії. Розповідав, як вони з іншими військовими патрулювали на бойових машинах з автоматами в руках міста та вулиці, по яких ходили дорослі, бігали та гралась діти; про зруйновані будинки, школи, дитячі садочки. Я уявив, як мабуть тим дітям страшно. І зрозумів, як же мені та моїм друзям пощастило. Адже ми живемо в мирній країні, під мирним, блакитним небом, по наших вулицях не ходять озброєні люди та військові. Тому я голосую за мир, адже мир це так добре!!!

*Тимчук Марія,
2 клас, спеціалізована школа –
інтернат I–III ступенів,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Ніхто не забутий, ніщо не забуте
Що нам розповість могила,
Що височіє край села,
Війна її вогнем полила
Але спалити не змогла.

А скільки таких могил по Україні. Після Другої Світової ми, діти, доглядаємо ті могили, що розкидані по всій великій Україні, по всьому світу. Ми ніколи не забуваємо тих, хто віддав своє життя заради нас, дітей. А ми в свою чергу обіцяємо жити, пам'ятати та любити героїв, які віддали своє життя за наше щасливе дитинство.

Нашу історію потрібно пам'ятати і розповідати нашим нащадкам. Саме тоді ми не забудемо про те, що сталося, про тих, хто загинув у війні за наше щасливе дитинство. Ми не знаємо війни. Щира подяка за все Вам, і мертвим, і живим героям Великої Вітчизняної. Хай завжди над нами буде синіти чисте небо, світити на ньому яскраве сонечко! Хай завжди буде мир на нашій планеті Земля!

*Ткачук Ярослав,
2 – В клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я дуже люблю із друзями гратися у війну. Ми із захопленням воюємо із ворогами, тобто нашими ж товаришами. І тільки чути вигуки: «Ти вбитий!», «Тебе взяли у полон!». А скільки радості у переможців!

Одного разу тато подивився на наші веселі забави і сказав, що хоче мені розповісти про страшну війну, яку довелося пережити людям не дуже давно.

Найперше ми з татом відвідали Пагорб слави, що неподалік від мого будинку. Мені цікаво було розглядати все, що там знаходиться. Найбільше сподобався танк. Я хотів на нього залізти, але тато не дозволив. Він розказав, що це пам'ятник тим людям,

які у війну борслися з ворогом і загинули у боях. Саме на таких танках воювали солдати. Мені цікаво було слухати, я уявляв сміливих бійців, які мужньо боронили нашу землю. Тато розказав, що були на війні і мої рідні. А один мій прапрадід дійшов з боями аж до Німеччини і там загинув. Похоронений він у чужому краї. І ніхто не знає, де знаходиться його могила. Я вирішив, коли виросту, обов'язково знайду могилу свого прапрадідуся і покладу на неї квіти.

А потім ми подивилися по телевізору передачу про війну. Мені стало страшно. Я побачив, як люди вбивали інших людей, як руйнувалося все довкола. Дуже шкода дітей, коли гинуть їхні батьки. А часто вбивають і діток. Тому я дуже хочу, щоб війни більше не було. Нехай хлопчики тільки граються у війну і ніколи не дізнаються про її страхіття насправді.

Нехай завжди на землі буде мир, щоб люди жили щасливо.

Ульянюк Ганна,

2 – Б клас, ЗОШ I–II ст. №16,

м. Рівне

Хай завжди буде добро!

Я знаю багато слів на літеру «Д»: добрий, доброзичливий, добродушний, дружній. Ми часто вживаємо ці слова, але не кожна людина здатна робити добро.

Здавна вважалося закономірним допомогти, поділитись хлібом, дати притулок бездомному, заступитися за беззахисного.

Хотілося б, щоб всі діти збагатили свої серця любов'ю до людей, своїх рідних, до природи, ніколи не бути жорстокими.

Бо тільки у світі добра панує любов, повага, мир та спокій.

Шлапак В'ячеслав,

2 – Б клас, ЗОШ №28,

м. Рівне

Я за мир

«Завила сирена. Розпочинається атака. Небо потемніло від жаху. Над головою зависають чорні страшні птахи – літаки-винищувачі. На пагорбі, наче павуки, з'являються перші танки.

Тато швиденько бере мене з братиком за руки і ми біжимо в поле. Сідаємо в яму щоб сховатись від куль. Земля, ніби, розколється. Пролітають тіні літаків залишаючи за собою глибокі рани в землі від бомб. Гривить важкою бронєю танк. Навкруги страшний людський крик. А я – стою на колінах і молюся. Всім серцем, всією душею: «Боже, збережи. Боже, захисти». Аж раптом – танк їде прямо на нашу схованку. Тато пригорнув мене з братом щосили до себе і сильно заплакав. Небо закрила тінь смертельної машини. Страшний гул впивався в кожную часточку тіла. На щастя наша криївка попала між колесами. Машина проїхала. Лише земля посипалась з боків схованки».

Це слогади семирічної дівчинки, моєї прабабусі. Жах цієї історії впиється в пам'ять навіть з розповіді. А люди пережили це насправді. Маленькі діти лишалися без батьків. Матері випроводжали на фронт своїх синів. І з безмежною надією чекали повернення. Людському горю не було меж.

До нас докотилися лише відголоски того страшного часу: фільми про війну, розповіді ветеранів, день перемоги і пам'ятники визволителям з безкінечними списками загиблих. І тільки в серцях старших людей назавжди зачався біль втрати, туга за рідними, коханими і страх. Страх за дітей, за внуків і правнуків, щоб вони ніколи не відчували того жаху, що пережили люди під час війни.

Я - маленький хлопчик. Мені невідомо що буде зі мною коли я виросту. Але я прикладу всі зусилля щоб над моїм містом світило ясне сонечко на чистому, блакитному небі. В охайних, зелених парках цвіли яскраві квіти. По алеях гуляли люди, було чути дитячий сміх, рідні були поруч. Щоб разом милувалися веселкою після теплого літнього дощику, розкішним вбранням осені, першим співом жайворонка.

Я – за дружбу між народами, за любов між людьми.

Я голосую за мир!

Басюк Катерина,
3 – В клас НВК №19,
м. Рівне

Мир – планеті, щастя – дітям

*Це сміх дитячий і душі політ
Коли поет чарівні вірші пише
Про незвичайний, дивовижний світ*

Надія Красоткіна

В різних куточках нашої планети постійно ідуть війни. Це велике лихо для країн та їхніх народів. А, особливо, для дітей. Адже ці страшні події позбавляють їх батьків, матерів, братів, сестер і навіть життя. Діти – це майбутнє любого народу, продовження його культури та історії. А, отже, війни вбивають майбутнє країн та народів. А скільки було зруйновано пам'яток історії під час війн? Значить, війни позбавляють і минулого.

Дуже хотілось, щоб дорослі люди пам'ятали завжди які біди несе війна. Мир – це найцінніше, що має людство. Саме у мирі та злагоді люди можуть досягнути розквіту всієї нашої планети. Саме у мирі діти будуть радіти щасливому дитинству. В світі, як у великій родині, коли панує мир та злагода, всі щасливі. Якби ті кошти, що витрачаються на зброю людство використовувало на освіту, медицину, спорт – наскільки краще б ми жили.

Я хочу закликати всіх дорослих: не розв'язуйте війн, зробіть весь світ щасливим!

Брелінська Богдана,
3 – Б клас, ЗОШ № 28.
м. Рівне

Заради миру на Землі

«... Десь мав би бути хоча б відголосок надії... Міст, де до сьогодні життя обривалося... Дивним було те, що можна його передати новій, ще ненародженій істоті. Передати в даль, яка не має кінця. Яка повна невимовної, незвіданої до сьогодні радості...»

Еріх Марія Ремарк «Час жити і час помирати»

Ніжним цвітом ступив на землю травень. Зазеленів розсипом перших трав, замайорів тюльпанами і жовтими кошичками нарцисів. У баби Люби їх повен квітник. Та й сама вона сьогодні така завітчана! Вишивана сорочка перепорита червоними і чорними нитками, на голові біленька хустина, а на подвір'ї пахне свіжим хлібом.

Старенька оперлася на стару яблуню і щось тихенько шепоче квітам. Яблуневий квіт легенько падає і осідає на її сивих скронях, а вона мудро всміхається і ронить сльози на пахучі голови тюльпанів. Потім набирає букет і гукає правнучку:

Марійко, а ходи сюди! Понесемо букета солдатику. Дівча радо біжить з бабунею, допомагає розкладати квіти.

А, що сьогодні за свято, бабцю Любо? І чия це могилка?

Баба Люба сідає на лавку, бере на руки дівчинку і, поринувши у спогади, довго мовчить. Марійка пригорнулася до старечих грудей і терпляче чекає.

Яке свято? - День Перемоги, доню. Багато років назад було на нашій землі велике лихо, не дай Боже ще раз побачити. П'ять літ тривало. А скільки доль людських поламало, життів позабирало! І не злічити... Та наш народ вистояв і 9 травня 1945 року прийшла Перемога. Мій Василько не дожив, не побачив. Загинув у боях. Навіть мертвим додому не повернувся, тож я й ходжу на цю могилку до невідомого солдата. Може хтось десь і Василькові квіти принесе, пом'яне...

А чому ж дідусь пішов на війну?

Бо мусив землю боронити. А в нас якраз Михасик народився. Тільки й устиг на руках його потримати і все приказував мені: «Бережи його і люби за нас двох, люби моя любове, а я за наше майбутнє боротимусь»... От і виборов. Хай і смертю. Але ж життя триває. І є на цьому світі діти...

Бабуня пригортає онучку, куйовдить неслухняний чубчик.

Ти, Марійко, щороку сюди приходи. Не забувай прадідуся, він би тобою пишався, така ти в нас розумниця і схожа на нього. І дякуй, дитинко, воїнам за їх подвиг, за мир на нашій землі.

А, ти, бабуню, вже не ходитимеш?

Хто зна. Вже й так майже вік прожила. Пора вже й до Василька свого. Чекає він там на мене.

А як же, ти, його шукатимеш?

Любов поєднає, доню. Все на світі вмирає, тільки не любов. Лише з любові народжуються нові життя і продовжують ланцюжок попередніх. А потім передають ту любов у даль, яка не має кінця...

Сутеніло. Селом лунала музика. Молодь гамірно святкувала день Перемоги. І, хто зна, чи хтось вдумувався у його зміст. Аби розуміти щось, потрібно це щось пережити серцем...

Не спиться цієї ночі Бабі Любі. Сидить вона, край вікна у своїй чепурненькій хагині, біля запаленої свічки і бачить зовсім іншу ніч. Там був лише страх і сльози відчаю, а ще невимовно сильна любов до, ще маленької, але вже нової Людини, життя якій будь-якою ціною треба було зберегти...

Спить село. Лише в кількох хатах блимають у вікнах свічки. Старечі очі вдивляються в даль, ім'я якій Пам'ять. У кожного свій біль. Хтось згадує, хтось прощає, але всі вони моляться. Від усього серця люди, які пережили війну, просять у Господа миру для нинішніх і прийдешніх поколінь.

Буличева Анастасія,

3 – Б клас, НВО №2,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Хай завжди буде добро!

На сьогоднішній день дуже важливо знати, що таке добро. Адже це важливо у нашому сучасному житті. Без доброти та людяності дуже важке і не спокійне існування на землі.

Я не раз задумувалась над цим словом. Воно мені дуже дороге. Я хочу і завжди намагаюсь робити добро. Але мені здається, що треба багато над собою працювати. Тому, що завжди нашому життю перекоряють якісь негаразди і з ними треба мудро справлятися.

У мене є найдорожча моя бабуся, вона дуже добра. Її доброта проявляється у її вчинках. Вона мені подає приклад якою людиною треба бути у нашому житті. І я дуже прагну стати доброю

людиною. Тому, що добро врятує мир. Якщо буде у нашому житті більше добрих людей, то світ стане найкращим, людянішим і милим усім.

Отож, я переконана якщо кожен буде задумуватись над таким словом, як добро, то нам дуже легко буде існувати на планеті Земля.

Власюк Анастасія,

3 – Б клас, НВК «Гармонія»,

м. Рівне

Хочу в мирі і злагоді жити

Вічна тема – тема дружби і любові, злагоди і миру поміж людьми. Завжди затишно жити там, де є доброта, ввічливість, посмішки та взаєморозуміння, де лине пісня і жарти. Та найбільше в світі щастя – це мир на землі, коли люди живуть спокійно, а земля не здригається від страшних вибухів. Люди трудяться на благо, діти вчаться і здобувають знання, щоб зробити наш світ прекраснішим.

Щоб навчитися разом жити в злагоді і мирі, необхідно розпочати з самого себе: дотримуватися хорошої поведінки, вчитися, бути ввічливим, чемним, вміти поступатися та слухати людей.

Людина приходить у світ для любові і радості. Тому завдання всіх людей на землі одне – творити добро!

Галицька Оксана,

3 – Б клас, ЗОШ№24,

м. Рівне

Хочу в мирі і злагоді жити

...Мені щось снилось... Що ж мені снилось? А чому я прокинулась? Мабуть це Даринка, повертаючись у вісні, мене розбудила. Даринка – це моя менша сестричка. Ні, не так. Це моя найдорожча, найулюбленіша, най...одним словом – моя менша сестричка. Ми з Даринкою ніколи не сваримось, ну майже ніколи. Але навіть тоді, коли ми лишень трішки посваримось, ми все одно любимо один одного.

Ще нічка. За вікном час від часу проїжджає автомобіль, десь загавкав собака. Прислуховуюсь... В квартирі темно, але я знаю, ось там тихо і спокійно сплять мої мама і тато. Звичайно-най..., най..., най...! І сплять вони спокійно, тому, що ми з Даринкою здорові і веселі, і слухняні. Мені мама казала: «Найголовніше, щоб ви з Даринкою були здорові і слухняні. Тоді ми з татом будемо спати спокійно». Отже ми й намагаємось бути здоровими і слухняними. Дуже сильно намагаємось. А вранці я піду в школу. Там мої друзі. На перервах ми трішки бешкетуємо, поки вчителі не бачать. Ми ж діти... Але на уроках, всі діти старанно вчаться, щоб вирости розумними, і стати хорошими будівельниками і вчителями, лікарями і професорами, на радість своїм батькам, рідним, вчителям. І все у нас буде добре, ми будемо жити в мирі і злагоді, тому, що ми любимо своїх маму і тата, своїх рідних і близьких, свою рідну Україну.

Щось очі закриваються, мабуть я ще трішки посплю, тому що вранці треба йти до школи, на перервах зовсім трішки побешкетувати, а на уроках вчитись, гарно вчитись, щоб вирости гарною людиною, на радість своїм батькам.

Ми – діти української землі
*Україна моя, для мене ти єдина,
Як рідна мати, що дала життя.
І в щастя дні і в лиховісні днини
До тебе повертаю звіддала.
Вклоняюсь рідним вербам і тополям
І припадаю до рідної землі.
Що маю я таку щасливу долю,
Великий Боже, дякую тобі.*

Як я люблю дивитись на ласкаве тепле сонце, на безкрайне синє небо і довго-довго посміхатись. Тоді забуваєш про всі на світі негаразди і радієш, що сонечко зігріває своїм ніжним промінням мене, моїх батьків і друзів, всіх рідних і знайомих, всю мою країну, ім'я якій – Україна, така велична і красива.

Наша славна українська земля – земля батьків і прадідів наших. Безмежні степи й зелені ліси, високі гори й безкраї полонини,

блакитне небо й безмежні золотисті хлібні поля – це мій рідний край, моя Україна!

Щасливі ми, що народилися й живемо на такій чудовій мальовничій землі. А скільки видатних синів і дочок народила українська земля. Це і князі Володимир та Ярослав, і княгиня Ольга, славетні гетьмани Богдан Хмельницький та Іван Мазепа, геній українського народу Т. Г. Шевченко і не менш геніальна Леся Українка... Безліч імен можна назвати тих, хто є достойною дитиною своєї великої Батьківщини.

І ми, сучасні діти української землі, повинні любити свою Батьківщину, поважати мову, культуру, звичаї, не бути байдужими до того, що відбувається в нашій державі.

Я вважаю, що саме в наших руках майбутня доля України, бо всі ми і кожен окремо – це великий український народ, який має силу, честь і гідність, і який хоче і буде боротися за своє щасливе майбутнє, своє і своїх нащадків.

Україно! Ти для мене диво!
І нехай пливе за роком рік,
Буду, мамо, горда і вродлива
З тебе дивуватися повік.

(В. Симоненко)

*Гедзюк Владислав,
3-Б клас, РКГ «Престиж»,
м. Рівне*

Мир у моїх очах

Мир – це не тільки відсутність війни, а й відчуття спокою, поваги, радості, любові, безпеки.

Чи можна назвати мирним світ, якщо на вулиці ти чуєш образливі слова та сварки, бачиш несправедливість, насилля; як старші ображають молодших. Хіба таким має бути мир?

Мир повинен бути у кожній сім'ї, адже, якщо рідні люди не можуть помиритися, то що вже казати про чужих людей.

Для миру потрібно не лише не робити поганих вчинків, а й вміти пробачати, миритися, допомагати людям і творити добро.

Я хочу жити в країні, де немає війни, де панує спокій і добро. Я хочу миру!

*Гамонюк Софія,
3 – В клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Хай завжди буде добро!

Добро і зло – одвічні дві сили, що змагаються за владу у світі. Інколи людині дуже важко зрозуміти, де пролягає межа між добром і злом.

Ось ти даєш списати домашнє завдання своєму другові. Здається, що робиш йому добро, рятуючи від поганої оцінки. Але уяви, що колись у житті йому будуть потрібні саме ці знання, яких він зараз не отримав. Та й взагалі, чи не допомагаєш ти своєму другові ставати безвідповідальною і несамостійною людиною? То де ж пролягає межа між добром і злом? Виявляється, що навіть в кожній дрібниці варто шукати цю межу, варто прагнути добра, продумувати кожен свій крок.

Для людини головне – бути чесною із самою собою, чесною із близькими людьми, не чинити навмисного зла і намагатися необережними вчинками не завдавати зла, а творити лише добро для оточуючих її людей.

*Гордійчук Анна,
3 – А клас, РКГ «Престиж»,
м. Рівне*

Тривожні дзвони війни

Рухається історія, змінюються часи, удосконалюється життєдіяльність людини на землі, але неминучою цінністю, незмінною духовною величиною в людському суспільстві залишається пам'ять, спогади про минуле.

Я розповім вам спогади моєї бабусі про часи Великої Вітчизняної війни, яка розпочалася 22 червня 1941 року, о четвертій годині ранку. Моя бабуся була тоді школяркою. Її, разом з братиком та молодшою сестричкою. Відправили на канікули до їх бабусі в село.

а мама з татом залишилися працювати на військовому заводі. Того ж ранку мати загинула.

Старша сестра, студентка, поїхала на навчання до Петербургу, де невдовзі почалася блокада. Німці тримали місто 941 добу – майже три роки. Увесь цей час бабусина сестра перебувала там. Люди гинули від холоду, голоду й хвороб. Їй дивом вдалося врятуватися.

Повернувшись до села, де жили усі рідні., бабусина сестра була схожа на стареньку бабцю: одна шкіра та кістки.

Скільки людей загинуло під час війни? Скільки історій та спогадів про ті страшні часи?

Війна закінчилася в ніч з 8 на 9 травня 1945 року. А тема війни багатогранна і вимагає всебічного та поглибленого вивчення.

*Добровольська Вероніка,
3 клас, спеціалізована школа –
інтернат I–III ступенів,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Ми за мир в усьому мирі!

Ми хочемо жити у мирній державі, будувати нові міста. Жити у мирі нам заповідав сам Господь Бог. А де є мир – є любов. Мир – це коли в моїй родині злагода, спокій, веселі усмішки.

Я живу зі своєю сестричкою, мамою та татом. Я їх дуже люблю. Мені подобається, коли ми всі збираємося за святковим столом, розповідаємо цікаві історії та моя матуся ніжно і радісно усміхається нам. Дуже хочеться, щоб порозуміння було не тільки у нашій родині, а між усіма людьми, адже у світі багато горя і журби.

Люди! Будьте добрішими, щирими один до одного. Нехай у наших серцях панує добро, щира правда та щира усмішка. Збережемо мир в усьому світі!

*Домбровська Аліна,
3 – Б клас, ЗОШ №5,
м. Рівне*

Ми маленькі ліхтарики миру

Я маленький громадянин нашої країни, в якій народився, виріс, де вперше почув лагідну мамину пісню. Тут промайне все моє дитинство, юність, а це найщасливіша пора.

Ми, діти, мріємо про світле, щасливе та спокійне життя. Бачимо його яскравим і барвистим, адже у малечі не повинно бути нещасливого дитинства. Щасливі діти – це щасливе майбутнє. Кожна дитина уявляє його собі по-різному. Наше майбутнє залежить від підростаючого покоління.

Сучасним дітям важко зрозуміти до кінця значення слів «війна» та «голодомор». Це самі страшні роки нашої історії. Війна – це лихо, бо страждають прості люди, плачуть матері, зростають сиротами діти. Для нас це уже історія. Але і сьогодні вона вривається у наше життя іржавими мінами і снарядами, що і досі не втратили своєї сили. Хіба можна забути трагічні дні і роки голоду та страшні криваві вбивства і жорстокість. Скільки загинуло невинних людей, яким не було що їсти і у що одягнутися. Сотні знищених міст та сіл, зруйновані заводи і фабрики, мільйони загиблих. Поля засіяні замість жита і пшениці снарядами та бомбами.

Це все ми чуємо тільки зі слів наших прадідів і бачимо по телевізору. Ми не повинні припускатися помилок минулого, зрозуміти, що найбільшими цінностями є мир та спокій, світла людська усмішка. Ми ніколи не задумувалися, чому виникла війна?! Мабуть тому, що виникав розлад між людьми, не було між ними злагоди, кожен хотів слави або заздрило іншому, хотів довести що він кращий. Тому важливо з раннього дитинства вчитися жити в мирі, бути ввічливими і чемними, нікого не ображати і тоді в суспільстві буде гармонія і злагода.

Намагатися жити однією родиною задля щастя в усій нашій великій країні.

Найбільше в світі щастя – це мир на землі, коли на ній розквітають чарівні квіти, а люди живуть спокійно, земля не

здрігається від страшних вибухів, а діти вчаться, здобувають знання, щоб зробити наш край ще прекраснішим.

Мир на землі, це найбільше благо, бо є мама і тато, ніхто не гине у боях, коли є мир, то можуть здійснюватися усі найзаповітніші мрії людини, її помисли і тому ми, маленькі діти, хочемо, щоб ніколи не повторилися ці страшні часи нашої історії, ми хочемо жити в мирі та злагоді.

Тому святий обов'язок родини, школи, органів влади подбати про щасливе наше майбутнє.

*Журавський Дмитро,
3 – Б клас, НВК «Гармонія»,
м. Рівне*

Мир дітям планети Земля

Мир – це панування любові, радості та спокою на Землі, у кожній родині. Всі ми прагнемо до того, щоб діти та дорослі жили завжди у злагоді, достатку, без горя та сліз. Мені дуже радісно від того, що над моєю головою завжди світить сонечко і оточують рідні та близькі люди. Я радію від того, що живу в мирний час, можу навчатися в школі, гарно відпочивати, спілкуватися з друзями. Ідучи по вулиці. Я можу спокійно насолоджуватися від того. Що мене оточують привітні люди, навкруги гарні пейзажі міста чи села, що в школі я можу щоденно навчатися, вдома займатися повсякденними справами.

Я хочу, щоб на планеті Земля завжди панував мир!

*Зінкевич Юлія,
3 – Б клас, ЗОШ №22,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир на Батьківщині – благо людини. Україна – це наша рідна земля, вона мирна держава із чарівними зеленими лісами, високими горами, безмежними полями та квітучими садами.

У блакитному небі яскраво світить сонечко. Олег і Таня спостерігають все навколо себе - ось хлопчик годує птахів, а дівчинка поливає квіти. Наступного дня вони побачили, як люди

працюють: косарі косять ниву, будівельники будують будинки, трактористи орють землю. Діти спостерігали за людьми і думали про те, як чудово жити в мирній країні – Україні, коли в ній панує лад і спокій.

- У нашій країні завжди буде мир, бо люди в Україні дружні та працьовиті - сказав Олег.

- Так, українці мирні люди і ми за мир на всій землі – зауважила Таня.

Калько Вікторія,

3 – А клас, ЗОШ № 25,

м. Рівне

Ми – маленькі ліхтарики миру

Мир на землі – це затишок і тиша,

Це сміх дитячий і душі політ!

Коли поет чарівні вірші пише.

Про незвичайний, дивовижний світ.

Про мир і щастя мріють люди з давніх-давен, скільки існує людство, скільки й живе у серцях мрія про мир. Бо ж лише, коли мир є, то можуть здійснитись усі прекрасні мрії людини, її надії. Аби не війни, що прогрімали над землею за всю історію, то людство вже давно могло б жити, як в казці.

Дуже важливо з дитинства вчитись жити у злагоді і в мирі. Діти це – маленькі ліхтарики миру, з яких в світі все починається. Які несуть все нове та світле в житті людства.

Найбільше в світі щастя – це мир на землі, коли на ній розквітають чарівні квіти, а люди живуть спокійно. Земля не здригається від страшних вибухів, а діти вчаться, здобувають знання, щоб зробити наш край ще прекраснішим.

Мир на землі – це найбільше благо, бо є і мама і тато. Ніхто не гине у боях.

Свою любов до миру я маю в серці, яке горить і зігріває всіх. І якби таких сердець було б дуже багато, то вони змогли б засвітити тисячі маленьких ліхтариків, які несли б мир, злагоду, добро в людські душі.

*Камінська Меліта,
3 – А клас, РКГ «Престиж»,
м. Рівне*

Мир планеті, щастя дітям

Людина та Земля...Промовляю ці слова та замислююсь.

Дуже болісно стає від того, наскільки люди занедбали Землю. Куди не кинь оком скрізь бачиш занедбані поля, зруйновані хатини по селах, пересихаючі річки та навіть цілі моря. Усюди гинуть риба та тварини, зникають з лиця землі рослини, кудись щезає чисте повітря.

Дуже скоро Земля перестане здаватись з космосу блакитною, а перетвориться не сіру чи навіть чорну. Щезне цілий світ, який ми називаємо своєю домівкою.

Невже, невже ми це роби своїми руками, не думаючи про страшні наслідки?!

Люди, люди, прокиньтесь, озирніться навкруги: наша планета гине! Вона кричить про це. Бо хоче жити, щоб дарувати вам свою любов, своє тепло, свою воду, свій кисень... Почуйте її, відгукніться на її благання, зробіть що-небудь! Перестаньте знищувати усе живе.

Будьте Людьми, щоб наша матінка-Земля могла пишатися своїми дітьми, а не боротися проти них.

*Ковальчук Анна,
3 – Б клас, ЗОШ № 25,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Чудово жити в країні, де панує мир злагода. Ми дякуємо Богу за те, що навколо краса і благодать природи, за те, що радіємо веселому сонечку, синьому небу, кожному прожитому дню.

Я і мої ровесники живемо в щасливий час. Нам ніхто не заважає вчитись, відпочивати, мирно і весело проводити час, щоденно бачити усмінене обличчя мами, тата,бабусі та інших рідних і близьких.

А що для цього потрібно? Нам потрібен мир, щоб вирощувати золоті лани пшениці, щоб ходити до школи, щоб співати веселі пісні, щоб мріяти про нову іграшку.

Я не хочу війни, хочу, щоб ми жили радісно, ставилися з повагою один до одного. В мене багато мрій та бажань. І здійснитися вони можуть завдяки мирному життю, доброму здоров'ю.

Ніколи не хочу, щоб повторились на землі страшні роки війни, що забрали молодість мого прадідуся Івана. Дуже тяжко втрачати друзів, рідних, близьких на полі битви – так зі сльозами на очах він згадує ті страшні часи.

Давайте разом з усіма людьми на світі будемо відстоювати право на життя, збережемо мир для себе і для майбутніх поколінь.

Я вірю – миру бути на землі,

А війні – ми скажем: Ні!

Король Марина,

3 – Б клас, НВО №2,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Війна – це лихо і ганьба народів

Однією з найбільш ганебних рис людської цивілізації є війна.

На жаль люди ще не усвідомили, що в сучасній війні страждає багато невинних людей, дітей. Нам відома Велика Вітчизняна війна. Наші прабабусі й прадіди бачили це на власні очі. Війна завдає великої шкоди навколишньому середовищу. Під час війни знищуються ліси. Застосовується бактеріологічна, хімічна та атомна зброя. На утримання зброї держава витрачає великі кошти.

Україна проголосила свій намір стати без'ядерною державою і значно скоротити свою військову міць. Люди насправді будуть щасливими, якщо вони будуть жити в мирі та злагоді.

*Котюк Ілля,
3 – Б клас, ЗОШ №5,
м. Рівне*

Ми маленькі ліхтарики миру

Україна – моя Батьківщина. На цій землі я народився, зробив перші кроки. І за це дуже вдячний своїм батькам.

Але, як і в інші країни, в Україну прийшла велика біда – Друга світова війна. Про це страшне горе всіх людей, вперше я дізнався коли побачив фільм про війну. Та коли я запитав про це свою прабабусю, з її очей покотилися сльози, в неї стискалося серце від болю і страшних спогадів того часу. На війні бабуся допомагала хворим і пораненим солдатам. Та самі страшні спогади в неї про голодомор. В той час вона була дівчинкою 8–9 років. На її очах вмирили невинні люди, дорослі і діти опухали від голоду і холоду. Селами пішов суцільний мор. Спершу вмирили діти, старі, потім середній вік, що в майбутньому призвело до зменшення кількості населення. Всі ці події відігравали велику роль в житті невинних людей.

Тепер нам потрібно зробити все для того, щоб кожна людина відчула, що вона є цінною, неповторною на цій землі, незалежно від статі, мови, кольору шкіри. Ми повинні навчитися поважати один одного, поводити себе не так, як нам заманеться, а подумати про інших.

Я думаю, що ми, діти – ліхтарики миру, і на нас покладають надію, на наше майбутнє. І ми зробимо все для того, щоб був мир і спокій на нашій Землі.

Війна – страшне слово,
Це сльози і біда.
Це крик людей навколо,
Це голод і журба.
Хай буде мир навколо,
Хай буде благодать.
Тоді засяє сонце,
Розквітне вся земля.
І пам'ятати треба,
Що десь була війна.

*Кут Анатолій,
3 – Б клас, НВК «Гармонія»,
м. Рівне*

Мир дітям планети Земля

Наша Земля є найкращою з усіх планет. Її прикрашають голубі океани та зелені ліси, жовті пустелі та білі льодовики, сині гори та бурхливі ріки. Вона з великою любов'ю піклується про нас, а ми повинні берегти та примножувати її багатства.

Найдорожчий скарб землі – її діти. На півночі і півдні, заході і сході їх поєднують однакові мрії. Вони хочуть зростати усміхненими та щасливими, розумними та здоровими. Але не завжди дорослі вміють читати сокровенні дитячі думки. Переслідуючи свої корисливі бажання, вони розпалюють ворожнечу та війни, розкрадають найцінніші багатства, знищують дивовижні витвори мистецтва. І від їхніх жажливих вчинків страждають ні в чому не винні діти. Одного разу я дивився фільм «Африка». Мене дуже вразили умови, в яких живуть діти. Вони голодують, хворіють, не мають можливості ходити до школи. Мені запам'ятався хлопчик з великими сумним очима, якому було 10 років, а він не вмів читати і писати. Я дивлюся на нього та ледь стримувався, щоб не заплакати. Невже дорослі цього не бачать?! Невже вони не можуть подарувати дітям велике сонце та безхмарне небо? Я вірю, що у кожному дорослому живе маленька дитина, потрібно почути її голос. Вона не вміє обманювати та приносити кривду іншим. Вона хоче чути спів пташок та шум вітрів, хоче милуватися природою та грати в футбол. Тільки у дитинстві гори бувають такими високими, а дерева такими зеленими. Дорослі, пам'ятайте про нас дітей! Ми хочемо миру та щастя на планеті Земля.

*Кухарчук Богдан,
3 – А клас, НВО №2,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Хай завжди буде добро

Людина народжується і з перших хвилин свого життя зустрічається з добром – безмежною материнською добротою.

Що ж таке доброта? Ми спілкуємось з різними людьми. Дехто з них може бути грубим і жорстоким, а дехто ласкавим і чуйним. Однак, яким би хто не був, кожен уміє бути добрим. Добро – це бажання допомогти друзям, коли вони попали в біду і захистити їх від неї. Допомагати батькам, рідним, близьким і, навіть, незнайомим людям – це також добро. Коли людину називають доброю – це означає, що вона добре ставиться до всіх навколо, нікого не ображає і вміє допомогти в скрутну хвилину.

Світ не зможе існувати, якщо раптом станеться, що люди стануть злими, сварливими, перестануть допомагати один одному, розучаться любити, радіти, сміятися. Це може зруйнувати світ і не стане життя на Землі.

Я думаю, що всі люди добрі, а злих не існує, просто є люди, які не навчилися, або не хочуть, робити добрі вчинки. Я вірю, що поруч багато хороших людей, які завжди допоможуть. Необхідно самому щодня робити вчинки. Доброта обов'язково повертається до того, хто її віддає. Тому, добра людина не може бути самотньою і нещасливою. Коли робиш добру справу, то даруєш радість людям і від цього стаєш щасливим.

Добра людина – щаслива людина. Нашій країні сьогодні потрібні добрі люди, які зможуть зробити її кращою в світі. Тож будьмо завжди добрими і щасливими!

*Лазарєв Данило,
3 – Б клас, НВК №12,
м. Рівне*

Війна – це лихо і ганьба народів

Саме цінне і важливе для людини – це мир на всій планеті Земля. Але мир – це не тільки відсутність війни, а й мир між однолітками, друзями. Ми всі повинні прагнути бути добрими, вміти співчувати один одному, допомагати у тяжкі хвилини.

Мені знам'яталися слова татуся Влада, які прозвучали на святі класної родини до Дня Української армії. В них він розповів про важливість служби в армії, як для країни, так і для самого солдата. Я буду займатися спортом, загартовуватися, захищати менших. А коли виросту, стану захисником Вітчизни, буду сміливо і

відчайдушно захищати свою рідну Батьківщину, свій народ, свою сім'ю.

Я та мої однолітки голосуємо за мир в усьому світі.

Левчук Олексій,

3 – Б клас, НВК №12,

м. Рівне

Мир – планеті, щастя – дітям

Забути не вправі ми з тобою

Про тих, хто не вернувся з бою,

Що віддали своє життя

За наше світле майбуття.

Війна... Вимов це слово і побачиш, як у наших, вкритих сивиною, бабусь і дідусів відразу зникає усмішка з обличчя, на чоло лягають глибокі зморшки і в очах з'являється несамовитий сум.

Війна... У цьому слові біль і розпач матерів, стогін поранених, плач сиріт.

Я знаю про війну з кінофільмів, книжок. Особливо мене вразили діти війни своїми подвигами. Діти, які, не шкодуючи свого життя, боролися за волю і щастя своєї Вітчизни. Вони пліч-о-пліч із старшими йшли у бій, широко відчиняючи двері в майбутнє. Не зодягнуті у модний одяг, а частіше напівголодні й обідрані, вони жили з упевненістю, що настануть прекрасні часи.

А скільки їх загинуло в роки війни? Хлопці і дівчата помиралі, будучи ще підлітками. Вони навіть не знали життя. Ми ніколи не забудемо їхні подвиги. І тепер я розумію: яке ж щастя – безмежне і чисте блакитне небо над головою. Тож нехай ніколи не повториться той жах, назва якому – війна!

Весну життя я зустрічаю,

Щоб мир був завжди на землі,

І в мирі жити всім бажаю,

Бо ми ще діточки малі.

Лепський Максим,
3 – Б клас, РКГ «Престиж».
м. Рівне

Ніхто не забутий, ніщо не забуте

Друга світова війна – це страшна сторінка в історії нашого народу. У ті роки пролилося багато крові та сліз, загинуло безліч невинних людей. Завдяки цим мужнім людям, сьогодні ми маємо мирне, безтурботне і радісне життя. У братських могилах лежать дорослі й діти, війна не жаліла нікого. Ми маємо шанувати їхній подвиг, з покоління в покоління передавати пам'ять про самопожертву наших попередників.

Небагато лишилося людей, які пройшли усі жахіття війни, їхні груди вкриті орденами, а скроні – сивиною. Вони старенькі та знесилені, проте є великим прикладом для нас. Тож ми маємо берегти мир і спокій, який здобули наші прадіди, бо вони дорого за це заплатили.

Лисюк Вікторія,
3– Б клас, ЗОШ №5.
м. Рівне

Ми маленькі ліхтарик миру

У кожного вдома є календар з датами, які він відзначає. І напевно в кожного відмічений День 9 травня. Це не просто «не робочий» день, це дуже значиме свято для нашої держави та для кожного особисто, адже це свято Великої Перемоги, вистражданої, довгоочікуваної перемоги.

В усі часи війна несла смерть та горе але особливо трагічною була Велика Вітчизняна війна 1941–1945 рр. І не дарма її назвали Великою, так як вона підняла на боротьбу весь радянський народ, на боротьбу з фашистами, віроломно нападшими на СРСР.

Війна – це сама трагічна подія в житті людей. Вона несе з собою біль і втрату, жорстокість і руйнування, страждання багатьох людей, а в першу чергу дітей. Є таке прислів'я: “На війні дітей не буває”. І це дійсно так, бо зближення цих понять – протиприродне, несумісне. Діти, яких зачепило лихоліття війни, повинні були розлучитися з дитинством — в звичайному, мирному значенні

цього слова. Початок війни закарбу вався в дитячій пам'яті в образі повідомлень по радіо, тривоги дорослих, нерозумінні, як таке могло статися, підступного ворога. Одним з найбільших потрясінь для дітей було розлука зі своїми батьками та родичами, яку вони намагались перебороти міркуваннями про святий борг захищати свою Батьківщину Діти на війні... Можливо це найстрашніша сторінка Великої Вітчизняної... Маленькі, вони залишили своє дитинство там, де закінчилося мирне життя. В їх чисті, світлі душі увійшла війна. В свої ще слабкі рученята замість шкільних підручників та іграшок вони змушені були взяти бойову зброю. Хлопчики та дівчатка йшли на фронт у військові частини, ставали синами та донями полків. Вони були розвідниками і зв'язківцями, сестрами милосердя і підриwnиками. За покликом юних сердець ставали підпільниками, партизанами, щоб помститися ворогові за смерть батьків та братів, за наругу над матерями і сестрами, за спалені домівки, за всі нелюдські злочини фашистів. Вони гинули в боях. їх катували гітлерівці, але юні герої не здавалися. Вони як маленькі ліхтарики миру мерехтіли в тій страшній густій темряві.

Великі подвиги творили юні бійці в роки війни. Багато дітей удостоєні високих урядових нагород. Партизани українець Валя Котик, росіянин Льоня Голіков, білорус Марат Казей посмертно удостоєні високого звання Героя Радянського Союзу. Більшість із них навічно залишилися дітьми, віддавши своє життя за те, щоб на нашій землі панував мир.

Серед дітей, у яких війна забрала дитинство, була й відома поетеса Ліна Костенко. Про це вона написала в своєму вірші:

«Мій перший, вірш написаний в окопі»

Мій перший вірш написаний в окопі,
на тій сипкій од вибухів стіні,
коли згубило зорі в гороскопі
моє дитинство, вбите на війні.
Лилась пожежі вулканічна лава,
стояли в сивих кратерах сади.
І захлиналась наша переправа
шаленим шквалом полум'я й води...

Дорогою ціною дісталася нам Перемога. Пройдуть роки, змінюватимуться люди, покоління і настане той час, коли зовсім не залишаться живих свідків того страшного лихоліття. І від нас усіх залежить, щоб залишилася пам'ять про них, про їхні подвиги, про ту жорстоку і бездушну війну, яка забрала життя мільйонів людей, принесла лихо і горе на нашу українську землю. Бо без пам'яті немає майбутнього. Все це наша історія. Жорстока, але пам'ять. Щоб люди пам'ятали, щоб дивлячись у щирі дитячі очі в яких горять ліхтарики миру любові і добра, склали зброю і сказали війнам «НІ!»

Все далі в історію відходять жорстокі битви Великої Вітчизняної війни. Уже давно на місці руїн і попелищ вирости світлі квартали міст, нові заводи і фабрики, здається, ніщо не нагадує про війну. Але для декого ця війна залишиться в пам'яті назавжди. І не зможе стерти ці згадки ні час, ні мирне життя...

Вшануймо хвилиною мовчання пам'ять тих, хто врятував нас і нашу Батьківщину. Уклонімося ж тим, хто поліг у бою... Хто покрив рідну землю собою.

*Літвінчук Данило,
3 – В клас, ЗОШ №28,
м. Рівне*

Мир дітям планети Земля Лист-звернення

Шановні дорослі! Ми, звичайно, ще досить малі, щоб зрозуміти все, що відбувається у вашому дорослому світі. Ми живемо у своєму дитячому світі казок, мультиків та комп'ютерних ігор. Ми віримо в диво, в те, що є чарівник, який може все змінити одним помахом чарівної палички, що є Дід Мороз, та Миколай, які приносять подарунки.

Хоча вже в цьому дитячому світі відразу з'являються іграшки-зброя, агресивні та войовничі комп'ютерні ігри, ба навіть мультики, в яких вбивають та стріляють.

Але ж, мабуть, ви краще нас знаєте, що жорстокість виховує жорстокість. Чому ж ви створюєте це для нас? І чому воно нас так захоплює?

Можливо, багато чого треба змінити у вашому житті, щоб і ми росли лише з прагненням до добра та миру, щоб будь-яка війна залишалась лише фактом історії, слово яке буде незрозумілим людям.

Тому навчіть нас, як бути чесними і справедливими, добрими і співчутливими, любити і берегти все навколо нас, а більше за все – цінувати мир.

З найкращими побажаннями – діти планети Земля.

*Максимчук Нікіта,
3 – Б клас, НВК «Гармонія»,
м. Рівне*

За мир в усьому світі

Одного разу моя бабуся розповідала мені про війну. Вона була приблизно такого віку, як я зараз, коли почалася війна. Події того часу залишилися у неї в пам'яті до сьогодні. Бабуся розповідала, як страшно і важко було жити у ті часи. Як люди не мали що їсти, ходили зимою по полях і збирали гнилу мерзлу картоплю, а потім їли її. Як всіх чоловіків забрали на фронт і ніхто не знав, чи повернуться вони коли-небудь додому живими. Люди жили в постійному страху за своє життя і життя своїх близьких.

Я дізнався, що Гітлер розстрілював євреїв сотнями тисяч тільки за їх національність. Ще багато страшного залишилося в моїй пам'яті, думаю назавжди. Я не вірив, що це правда, думав, що таке буває тільки у комп'ютерних іграх...

Навіщо війна? Навіщо знищувати людей? Я вважаю, що мир і любов врятує світ. Я за мир в усьому світі!

*Миронович Павло,
3 – Г клас, ЗОШ №11,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Пливуть білі хмаринки, світить тепле і ласкаве сонечко, посміхається весело до мене мама, – такі кольорові сни я бачу щодня. Я щасливий, адже маю багату родину, друзів. І, здається, ніщо не може зруйнувати цей світ, ці усміхнені дитячі посмішки.

Мій погляд повертає славетний старий дуб, а під ним, опершись на палицю, сидить задумана бабуся. Вона низько опустила свою, уже посивівши, голову, а з очей течуть гіркі сльози, які повільно стікають на зашкарублі руки. А чи було у неї таке ж кольорове дитинство, чи була вона щаслива? Напевно ні! Ці руки не раз випрошували шматок черствого, вкритого цвіллю хлібчика, ці бездонні очі бачили жахливі картини: вогню і пекла, смороду і ненависті, жахіття і клуби чорного диму. Ці спрацьовані руки не знали втоми і жалю, адже потрібно було учитись виживати.

То чому ж сьогодні, живучи у мирі й спокої, ми, діти нашої землі, не цінуємо цього життя. Давайте ж більше посміхатись, робити добро один одному і світ стане добрішим. Я голосую за мир!!!

*Михайлюк Аліна,
3 клас, спеціалізована школа –
інтернат I–III ступенів,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Ми маленькі ліхтарики миру

Сонечко, промінчик, квіточка – так називають мене мої батьки. Я завжди радію, коли мої тато і мама дружні, веселі і щасливі. Ми дуже любимо відпочивати разом із сім'єю.

Згодом я зрозуміла, що саме дитина приносить мир і спокій у сім'ю. Виходить, що я ліхтарик миру своєї родини. Батьки турбуються про мене і мою сестричку. Вони намагаються виростити нас добрими, милими, щедрими людьми. Ми мріємо про мир і спокій у своїй родині.

Я мрію про те, щоб сонячні ліхтарики миру і доброти засяяли у кожній родині, у кожній хаті. Я мрію, щоб не було голодних, бідних і обездолений дітей. Я за мир в усьому світі!

*Одуд Олександра,
3 – А клас, НВО №2,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Хай завжди буде добро

*Запам'ятай, дитино, з юних літ
Ни все життя, щоб знала, як прожити
Людина для добра приходить в світ
Їй покликана завжди добро творити...*

Найцінніше, що є у людини – це її життя. Воно дається їй тільки раз і кожній – своє. Довге чи коротке, неповторне і звичне, радісне і сумне, солодке, як мед, і гірке, як полин, воно триває лише від народження до смерті, і його не можна прожити двічі.

У житті людина робить різні справи: добрі і не зовсім добрі, погані і просто жахливі, зазвичай вона бажає іншим добра. Та інколи забуває про всім зрозумілу пересторогу: чини добро, остерігайся зла.

Доброта – це чутливе, дружнє ставлення до людей; привітність, ласка, прихильність, доброта – це ще й співчуття, щирість і любов до людей.

Людина наділена розумом, тому може багато навчитися, здатна сама творити свою долю. Але, щоб чогось досягти, треба бути мудрою, доброю та милосердною людиною.

Добра людина схожа на ясне сонечко, тому що всіх вона вміє зігріти своєю любов'ю, турботою, щирістю та ласкою.

*Врятує світ краса -
Завжди так говорили.
Тепер врятує світ лиш доброта.
Бо однієї вже краси занадто мало,
Бо стільки всюди зла – людина вже не та.
Тож, люди на землі!
Спішіть добро творити,
Щоб нам не згинуту у морі зла,
Щоб кожен міг серед краси прожити
У царстві справедливості й добра.*

*Патяка Юлія,
3 – Б клас, НВК №12,
м. Рівне*

Мир дітям планети Земля

Мені вісім років і я навчаюсь у третьому класі. Все моє життя проходить у мирний час. Що таке війна, я знаю лише з розповідей учителя, мами, тата. Та ще по телевізору майже щоденно показують, як страждають в тих країнах, де зараз війна. І я твердо знаю, що війна – це сльози, нещастя, вбивства, сироти – діти.

У мене є книга «Свята моєї Батьківщини» і там я прочитала про свято – Міжнародний день миру. Воно відзначається з 1968 року 21 вересня, проголосив його Папа VI. Девізом цього свята є слова: «пробач, і ти отримаєш мир». Символом усіх людей, які борються проти воєн, є Дзвін миру. Його виготовлено з монет, які пожертвували діти усіх континентів. На дзвоні зроблено напис: «Хай буде всезагальний мир у всьому світі».

Коли проходила ця акція, мене ще на світі не було, але я знаю, що у Міжнародний день миру люди збираються, щоб вшанувати пам'ять жертв непорозумінь і конфліктів, а також заявити про свою готовність боротися за мир. Я приєднуюсь до цих людей і голосую за мир, за сонце, за щасливе життя на нашій чудовій планеті Земля.

*Петришина Віолетта,
3 – А клас, ЗОШ № 25,
м. Рівне*

Ми – маленькі ліхтарики миру

Майже кожного дня я помічаю навколо себе як сперечаються люди.

У суперечках вони ображають один одного і замість того, щоб попросити вибачення, вони розлучаються, перестають бути друзями. У самотніх душах дорослих наступає ніч – холодна та темна. Там селяться сум, образи та ненависть. Через гордість вони не хочуть бачити своїх помилок і робити крок на зустріч до примирення. Саме в такий момент, діти мріють стати маленькими ліхтариками миру. Адже яскравий ліхтарик добре видно серед темної ночі, він чує тепло і радість.

А якщо всі діти Землі своїми посмішками освітлять сумні вулиці, то у їх думках запанує мир. Бо ненависть неможливо перемогти ненавистю. Ненависть можна перемогти лише любов'ю.

*Петрук Ліза,
3 – Б клас, НВК №12,
м. Рівне*

Хочу в мирі і злагоді жити
*Прекрасний край чудової краси:
Гаї, діброви, гори та ліси.
Тут прозвучала вперше коліскова,
Тут прозвучала материнська мова.*

Я живу в прекрасні часи, коли не чути розривів бомб, не чути пострілів, тиша, мир і спокій панують навколо.

Навіть не здається, що колись, під час війни, горіли міста і села, падали розбиті будинки, огорталася чорним димом земля. Були холод і голод. За роки війни Україна зазнала великих втрат і збитків. Більше п'яти мільйонів українців загинули. Проте змогла піднятися, не скоритися і відродилася наша рідна ненька Україна.

У мене чудова сім'я – мама, тато, брат і я. мені дуже хочеться, щоб всі ми були щасливі і жили під мирним небом на нашій рідній землі. Я голосую за мир!

*Полюхович Іванна,
3 – Г клас, ЗОШ №11,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Перше моє слово було мама. Ясне небо та яскраве сонце я бачу все своє дитинство. Навчаюсь у школі, щоб знати багато цікавого і йти по життю впевненим кроком. Гуляю з друзями в парку та у лісі, коли захочеться, купаюсь у річці влітку на канікулах.

Моє дитинство проходить щасливо та прекрасно, але щоб всі на планеті жили у спокої та радості, необхідно зупинити війни на Землі. Війна – це саме найбільше зло у нашому житті. Вона несе горе і смуток, біль та багато смертей. І тому я голосую за мир, аби

діти нашої П'ланети могли вимовити свої перші слова, жити та радіти сонцю та ніколи не знати горя.

Я голосую за мир.

Случик Дарина,

3 – А клас, ЗОШ № 25,

м. Рівне

Ми – діти миру

Я щаслива, що народилася в Україні. В країні зі славною історією і багатою культурою.

Україну не можна уявити без верби і калини. Українська мова є однією із наймилозвучніших мов у світі. Цей найдорожчий скарб передається із покоління в покоління. Ми живемо під мирним чистим небом. Цей мир нам дарували наші прадіди. Здобувши перемогу над фашизмом у роки Великої Вітчизняної війни. Миру й щастя хочуть всі люди на землі. Я хочу, щоб був мир у всьому світі, щоб діти не залишалися сиротами.

Мир на землі – білий хліб на столі, веселі усміхнені діти й батьки.

Ми маленькі ліхтарики миру збережемо неоціненний скарб – українську мову традиції та передамо їх нашим дітям і онукам, а вони передають наступним поколінням.

Ми – маленькі ліхтарики миру.

Ми учні третього класу. Ми маленькі українці. Ми шануємо рідну неньку Україну.

В різних куточках світу останнім часом відбувається дуже багато катастроф. Багато країн воюють за територію, але нажаль в цих війнах і катастрофах гинуть невинні люди. Особливо у нещадних, жорстоких війнах. Нажаль, і наша ненька Україна пройшла нелегкий шлях.

Ми – нове покоління дітей України. В наших серцях горить вогник, вогник добра, чистоти і надії. Надії на мирне небо. Ми хочемо віддати частину свого тепла, щоб назавжди зберегти мир.

Ми – діти миру.

*Сосновчик Мар'яна,
3 – Б клас, НВК №12,
м. Рівне*

Мир дітям планети Земля

Земля – це планета, на якій живе багато народів. Але чомусь вони не можуть порозумітися між собою. Кожного дня по телевізору показують страшні сцени. Війна, кров, вбивства. Як страшно!

Мені мій дідусь розповідав, що коли він був маленьким, ішла війна. Він дуже тремтів, коли чув вибухи. Плакав і молився, щоб Бог зберіг життя сім'ї, сусідів, родичів, знайомих.

Ні іграшок, ні дитячого сміху, ні радості не було. Дідусь розповідав, як йому хотілось взяти маму за руку і прогулятися полем, поспівати пісні і посміятись від душі. Мені зараз стільки років, скільки було дідусеві у час війни. Я з жахом думаю про війну.

Я звертаюсь до всіх, хто небайдужий, хто бажає миру своїм дітям, онукам, правнукам.

Люди! Подумайте, невже ви не хочете радіти життю, співати, любити. Ми ще малі, щоб щось робити, але ми просимо ВАС – збережіть мир. Ми хочемо жити в мирі, любові, спокої, радості.

Моя мама також хоче підтримати цю тему і склала вірш, який назвала «Війна».

*Спіцар Іван,
3 – А клас, НВО №2,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

За мир у всьому світі!

Мене звать Іван. Я учень третього класу. Я пишаюся тим, що живу в країні, яка називається Україна. Запитаєте чому? Тому, що Україна - це держава, в якій завжди панує мир та злагода.

Я дуже співчуваю дітям, які народилися та проживають у країнах, що завжди знаходяться у стані війни. Вони не знають, що таке жити та навчатися у мирі. З малечку на їхніх очах помирають люди, а можливо, і рідні люди. З дитинства вони ростуть у страху за своє життя. Але ж вони діти! Діти не повинні

відповідати за вчинки дорослих. Кожна дитина має право жити та навчатися у мирному суспільстві, має право на добре харчування та гідне виховання, на любов та взаєморозуміння своїх батьків. Дуже важко інколи дивитись по телевізору на дітей-сиріт, які втратили своїх батьків та близьких на війні. А хіба ця війна їм потрібна була? Дорослі – схаменіться! Адже ми – ваше майбутнє покоління, чому ви нас навчаєте? Миру і злагоді чи вести війни за цілі та ідеї, які по суті нікому з людей не потрібні? А ми діти – так хочемо бути щасливими і не знати, що таке війна, голод та смерть. Так хочеться, щоб на всій планеті припинили воювати та вбивати людей. Якби можна було провести голосування між дітьми за мирне існування у цьому світі, я думаю, що всі діти проголосували б стовідсотково!

Кожна дитина, та й не тільки дитина, але й доросла людина, заслуговують на мирне існування на нашій планеті Земля, заслуговують на те, щоб жити у любові та злагоді і в своєму житті ніколи не знати, що таке війна!

*Сторожук Вікторія,
3 – Б клас, ЗОШ №27,
м. Рівне*

Мир планеті – щастя дітям

Мій прадідусь з великим хвилюванням розповідав мені про те, що пережив у дитинстві.

Йому було тоді 8 чи 9 років. Він на все життя запам'ятав як почалася війна. Це були найстрашніші дні в його житті. Звичне мирне існування змінилося на постійні вибухи снарядів, перестрілки, зойки і крики людей. Було вбито і поранено багато ні в чому невинних людей. Всі жили в постійному очікуванні чогось страшного.

Тепер я також розумію, що таке війна і мрію про те, щоб її ніколи не було ні в нашій Україні, ні в інших країнах. Хочу, щоб усі народи жили між собою мирно, допомагали один одному. Також хотілося б, щоб усі діти на Землі дружили одне з одним.

Якщо ми всі цього захочемо, то наша мрія здійсниться. Війна залишиться тільки в історії. Кожна людина зможе користуватись

своїм правом жити в умовах свободи і миру. І тоді життя буде щасливим.

Дорослі повинні пам'ятати, що найбільша цінність для нас – дітей мир, любов і щастя!

Сушньова Анна,

3 – В клас НВК №19,

м. Рівне

Мир – планеті, щастя – дітям

Як добре жити на планеті, де панує мир та спокій, де світ барвистий, веселковий, різнокольоровий. Мов народжений красою, наче скроплений рососою, в чистих барвах як обнова – вся планета кольорова! І на ній – веселі діти! В мирі, в дружбі хочуть жити, та навчатись, веселитись, пізнавати цей цікавий світ. Адже діти – це барвисті квіти. Мир потрібен дітворі! Щоб сяло сонце, щоб небо було чистим, голубим, безкраїм. Щоб огортав мир планету всю! Щоб журавлі літали, робили свої гнізда, трава була зелена та все навкруги цвіло. Щоб колоски були налиті зерном, родючі землі навкруги та завжди щедрий урожай. Щоб у дітей всієї планети, сяли усмішки, сонцем зігріті, щастя було в очах. Миру всім дітям на світі, адже планета у нас всіх одна! Це наша рідна домівка, де знайдеться місце всім – хто живе на планеті Земля!

Тарасюк Єва,

3 – Б клас, НВО №2,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Мир у моїх очах

Чи є щось на світі краще за сонячний літній день. Угорі розкинулось блакитне небо, по якому, мов кораблики пропливають де-не-де пухнасті хмаринки. А довкола велетенським оркестром співають птахи, гудуть бджоли, зітхає легенький вітерець, тонко виводить свою пісеньку трав'яний коник. Такої днини я люблю бувати у селі у своєї прабабусі. Прямо за її городом йдемо польовою стежкою, яка губиться у густій пшениці. Важкі колоски схиляються до наших ніг, а між ними синіють волошки та

червоніють квітки польового маку. Ми з мамою рвемо їх і складаємо гарний букет. Мені дуже радісно. Тепле сонечко і лагідний мамин погляд зігрівають мене своїм теплом. Але чомусь на думку спадають слова, прочитані у книзі « Поле бою»:

- Тату, а що таке поле бою? - цікавлюся я.

- Під час війни на таких ось полях гинули солдати, проливаючи свою кров, - говорить тато, - тому таке поле називають полем бою.

Я знаю, що це було давно, але мені дуже жаль тих солдатів, що загинули.

Мені боляче за тих дітей, які замість ясного неба, бачили хмари пилу від розірваних бомб, які плакали від втрати найдорожчих людей.

Я ще маленька, але я знаю, що війна – це страшне горе, страждання, сльози. Тому мені дуже хочеться, щоб в усьому світі запанував мир.

Мир у моїх очах – це яскрава веселка після теплого літнього дощу. Мир – це дзвінкий сміх дівчорі, це перегляд улюбленого мультфільму і читання цікавої книги. Для мене мир – це хлюпання у теплих водах річки і катання на швидкій каруселі. А ще мир – це коли йдеш полем, на якому колись гриміли бої, і міцно стискаєш надійну татову руку та відчуваєш теплий погляд маминих очей.

Ташук Андрій,

*3 клас, спеціалізована школа –
інтернат I–III ступенів,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мир – планеті, щастя – дітям!

Всі люди різні, живуть у різних країнах, але між ними існує багато подібного. Усі люди хочуть бути щасливими, радісними та здоровими. Ми хоча і маленькі, але нікому не бажаємо зла і горя.

Мені здається, що все починається з дитинства, зі школи. Приємно бачити учнів нашого класу такими розумними, кмітливими, веселими. Ми завжди готові допомогти у важку хвилину і дітям і дорослим.

Тільки у мирній, квітучій, багатій країні можуть рости щасливі діти-квіти.

Я буду добре вчитися, старанно працювати, слухати в усьому своїх батьків, щоб вирости гідним громадянином України.

*Туляков Ігор,
3 – А клас, ЗОШ № 25,
м. Рівне*

Ми – маленькі ліхтарики миру

Затамувавши подих діти стояли біля Вічного вогню і слухали розповідь Сашкового дідуся.

Він – ветеран Великої Вітчизняної війни. Дідусь розповідав про страхіття війни, про голод і страждання людей.

- А чому цей вогонь називають Вічним? - несміливо запитала Іринка.

Очі дідуся заблищали від сліз:

- Бо це – пам'ять про людей, які здобули мир. Збережіть, діти, у своєму серці часточку цього вогню, збережіть мир. Дідусь ледве стримував сльози. Діти зрозуміли, що вони мають стати ліхтариками, які донесуть частинку цього вогню до кожного серця.

Адже діти – це посли миру, радості і щастя.

*Усик Софія,
3 – Б клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Ніхто не забутий, ніщо не забуто

Був сонячний травневий день. Ми усією сім'єю пішли на прогулянку. Тато завів нас на пагорб Слави.

Ми піднялися вгору, подолавши сто три сходинки. Поміж ними цвіли сочні тюльпанів. Здавалося, ніби червона стежина веде вгору, де стоїть пам'ятник воїнам Великої Вітчизняної війни. Схоже на музей під відкритим небом.

Я запитала батьків: «Чому це місце саме таку назву має – пагорб Слави?» Тато розповів, що названо воно на честь солдатів, які загинули під час війни. Вони своїм життям здобували мир. І за довгі роки не розшукані усі могили на землі, де поховані воїни-захисники. Вони розкидані в чистому полі, в пишних травах, десь

при дорозі. На пагорбі горить Вічний вогонь, що символізує вічну пам'ять, подвиг цих солдатів.

Ми не повинні обминати такі місця. Бо поховані там, залишаються живими, для нас людей. Про них нагадує мирне небо над головою, спокійні дні і ночі, радісний дитячий сміх.

Я дякую Богові за те, що ми живемо в мирний час. І за те, що в наших серцях живе пам'ять про тих, хто боровся за мир. Цінуймо це.

*Хомич Владислав,
3 клас, ЗОШ І–ІІ ст. №16,
м Рівне*

На варті миру

Мир потрібен для життя кожної людини в різних країнах. Людина народжується, щоб радіти, любити, милуватися природою, щоб жити і працювати разом з хорошими людьми.

Мир – це життя, коли нема війни, коли дорослі спокійно ходять на роботу, а діти ходять до школи. В мирний час дружать різні народи, люди створюють сім'ї, щоб виростити щасливих дітей. Дуже важливо коли в родині є мир та злагода. Тоді люди веселі, щасливі і всі мрії їхні збуваються.

Мир допомагає будувати великі міста, літаки та кораблі, мости та дороги. Він потрібен всім і кожному. Мир – це те, що ми бачимо своїми очима. Саме тому з людьми, які радіють миру, можуть траплятися чудеса. Нехай же тоді всім буде мир, а над головою буде мирне небо.

Нехай буде мир на Землі!
Нехай ніколи не буде війни!
Нехай завжди квітнуть сади,
Сонечко сяє, шебечуть птахи.
Я за мир на Землі!

*Цибульська Тетяна,
3 – Г клас, ЗОШ № №28,
м. Рівне*

Хай завжди буде добро!

Мені лише вісім років, але я вже розумію, що у світі йде боротьба добра і зла.

Я прочитала багато народних казок, легенд, переказів, оповідань. Та помітила, що у них завжди сильний, хоробрий, чесний герой воює з підступністю, жорстокістю, злом. Як правило, герой перемагає, бо він захищає свою землю, кохану, друзів. На жаль, у житті, не як у казці: добро не завжди перемагає зло. У Церкві нас вчать не відповідати злочином на злочин, не мститися за кривду. Та люди – дивні створіння Вони не завжди дослухаються Божих заповідей.

Мені здається, що добро – це уміння радіти і співчувати, відгукуватися на відчуття інших і тримати свою душу відкритою. Коли я говорю про людину «добра», то маю на увазі, що вона готова прийти на допомогу, роблячи це не заради гарної оцінки, не на показ, а безкорисливо, за велінням серця. Яким прекрасним могло бути наше життя, якби кожна людина жила за правилом: «Поводься з іншими так, як би ти хотів, щоб поводитися з тобою». Тоді б зникли війни, сварки, вбивства, злочини, ворожнеча, помста – всі ті атрибути зла, які несуть людям знищення.

Поспішаймо творити добро, щоб наша Земля квітнула садами, повнилася дитячим сміхом, буяла радістю.

*Шапочук Юлія,
3 – Б клас, НВО №2,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Хочу в мирі і злагоді жити

Я народилася в мирній і сонячній країні – Україна. Від коли я себе пам'ятаю, в нашій країні панує мир.

Раннє дитинство я провела у бабусі в селі. Люди тут зайняте важкою, клопіткою працею. Зимою, коли вечори такі довгі, я частенько сиділа на колінах у свого прадідуся і він мені розповідав про ті часи свого життя, коли була війна.

Важке було життя: люди жили в холоді, голоді. Чоловіки покидали свої домівки і йшли на захист своєї Батьківщини від чужоземних загарбників. Скрізь було чути свист куль, зрив гранат, плач, стогін поранених. Багато сімей не дочекалися своїх синів, дочок, чоловіків з війни. Мій прадідусь також воював, захищав нашу Батьківщину, був поранений.

Тяжкі були і післявоєнні роки відбудови, але наш народ відбудував країну, зміцнив її. Сьогодні ми живемо в мирній державі, маємо змогу вчитися, працювати, досягати своїх мрій.

Просипаючись щоранку, я вслухаюся у спів пташок, а не в свист куль, я радію прийдешньому дню. Я хочу жити в мирі і злагоді, і всіх закликаю до цього.

*Шаронська Дар'я,
3 – В клас, ЗОШ №28,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Що таке мир... війна? Я багато разів задавала собі це запитання. І не знайшовши відповіді, звернулася з цим до мами.

Мамо, що таке мир? - запитала я.

Мир, - з посмішкою почала свою розповідь мама, – це добро, це злагода і радість в сім'ї, це посмішки твоїх рідних і друзів. Мир – це безхмарне небо над нашими головами. Мир... - задумалася мама, – це життя без війни...

А що таке війна? - запитала я.

З маминого обличчя зникла посмішка:

Війна – це зле і ненависне слово... це заздрість і розлад між людьми. Війна чорного кольору, вона приносить із собою горе, сум, сльози... вона калічить і забирає життя.

Слухаючи маму, я зрозуміла що таке мир і що таке війна. Мир - це світло, радість... війна – це сум і темрява... Тому я впевнена:
Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР!

*Щур Оксана,
3 – Б клас, НВО №2,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мир у моїх очах

Мир – маленьке слово з великим значенням. Земля наш великий дім, куля яка з шаленою швидкістю мчить навколо Сонця. Україна – тут живуть найрідніші мені люди, тут усе що я люблю. Я хочу, щоб кожен любив свою Україну і заради неї був готовий на все.

Нема нічого важливішого, ніж мир на землі. Я ще дитина, але розумію, що потрібно цінувати кожен подарований нам день, кожную посмішку. Люди повинні бути чесними, добрими, справедливими. Я хочу миру і злагоди, тому що не хочу, щоб я та інші діти страждали. У всіх нас є мрія – щоб народи світу жили; в мирі, а десь далеко залишилось страхіття війни.

Жити в мирі – це прекрасно. Війна – це лихо Ігання народів. Я голосую за мир!

*Ющук Яна,
3 – Б клас, НВК «Гармонія»,
м. Рівне*

Я хочу в мирі і злагоді жити

Ми всі живемо на планеті Земля. Тому, маємо дбати, захищати, берігати її від війни, стихійного лиха, біди. Я хочу, щоб це розуміли люди у всьому світі.

Я хочу, щоб був мир на всій землі. Тому що коли мир, людям добре. Хочу, щоб світло сонечко, цвіли квіти, співали пташки, а діти весело гралися, спілкувалися, навчалися. І так було сьогодні, завтра і завжди. Я хочу, щоб українські діти, а також діти інших країн ніколи не знали страшних хвороб, злиднів, не відчували голоду, не втрачали своїх рідних. Я хочу, щоб люди спілкувалися між собою і вирішували дорослі проблеми мирно, без війни. Ділили стихійні лиха, співчували своїм близьким і допомагали один одному, чим могли. Світ стане кращим, добрішим, світлішим. Тоді настане мир і згода на всій планеті Земля.

Мені так подобається жити у мирному світі.

Важке було життя: люди жили в холоді, голоді. Чоловіки покидали свої домівки і йшли на захист своєї Батьківщини від чужоземних загарбників. Скрізь було чути свист куль, зрив гранат, плач, стогін поранених. Багато сімей не дочекалися своїх синів, дочок, чоловіків з війни. Мій прадідусь також воював, захищав нашу Батьківщину, був поранений.

Тяжкі були і післявоєнні роки відбудови, але наш народ відбудував країну, зміцнив її. Сьогодні ми живемо в мирній державі, маємо змогу вчитися, працювати, досягати своїх мрій.

Просипаючись щоранку, я вслухаюся у спів пташок, а не в свист куль, я радію прийдешньому дню. Я хочу жити в мирі і злагоді, і всіх закликаю до цього.

*Шаронська Дар'я,
3 – В клас, ЗОШ №28,
м. Різне*

Я голосую за мир

Що таке мир... війна? Я багато разів задавала собі це запитання. І не знайшовши відповіді, звернулася з цим до мами.

Мамо, що таке мир? - запитала я.

Мир, - з посмішкою почала свою розповідь мама, – це добро, це злагода і радість в сім'ї, це посмішки твоїх рідних і друзів. Мир – це безхмарне небо над нашими головами. Мир... - задумалася мама, – це життя без війни...

А що таке війна? - запитала я.

З маминого обличчя зникла посмішка:

Війна – це зле і ненависне слово... це задрість і розлад між людьми. Війна чорного кольору, вона приносить із собою горе, сум, сльози... вона калічить і забирає життя.

Слухаючи маму, я зрозуміла що таке мир і що таке війна. Мир - це світло, радість... війна – це сум і темрява... Тому я впевнена:
Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР!

*Щур Оксана,
3 – Б клас, НВО №2,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мир у моїх очах

Мир – маленьке слово з великим значенням. Земля наш великий дім, куля яка з шаленою швидкістю мчить навколо Сонця. Україна – тут живуть найрідніші мені люди, тут усе що я люблю. Я хочу, щоб кожен любив свою Україну і заради неї був готовий на все.

Нема нічого важливішого, ніж мир на землі. Я ще дитина, але розумію, що потрібно цінувати кожен подарований нам день, кожную посмішку. Люди повинні бути чесними, добрими, справедливими. Я хочу миру і злагоди, тому що не хочу, щоб я та інші діти страждали. У всіх нас є мрія – щоб народи світу жили в мирі, а десь далеко залишилось страхіття війни.

Жити в мирі – це прекрасно. Війна – це лихо Ігання народів. Я голосую за мир!

*Ющук Яна,
3 – Б клас, НВК «Гармонія»,
м. Рівне*

Я хочу в мирі і злагоді жити

Ми всі живемо на планеті Земля. Тому, маємо дбати, захищати, оберігати її від війни, стихійного лиха, бід. Я хочу, щоб це зрозуміли люди у всьому світі.

Я хочу, щоб був мир на всій землі. Тому що коли мир, людям добре. Хочу, щоб світло сонечко, цвіли квіти, співали пташки, а діти весело гралися, спілкувалися, навчалися. І так було сьогодні, завтра і завжди. Я хочу, щоб українські діти, а також діти інших країн ніколи не знали страшних хвороб, злиднів, не відчували болю, не втрачали своїх рідних. Я хочу, щоб люди спілкувалися між собою і вирішували дорослі проблеми мирно, без війни. Додали стихійні лиха, співчували своїм близьким і допомагали один одному, чим могли. Світ стане кращим, добрішим, світлішим. І тоді настане мир і згода на всій планеті Земля.

Мені так подобається жити у мирному світі.

Важке було життя: люди жили в холоді, голоді. Чоловіки покидали свої домівки і йшли на захист своєї Батьківщини від чужоземних загарбників. Скрізь було чути свист куль, зрив гранат, плач, стогін поранених. Багато сімей не дочекалися своїх синів, дочок, чоловіків з війни. Мій прадідусь також воював, захищав нашу Батьківщину, був поранений.

Тяжкі були і післявоєнні роки відбудови, але наш народ відбудував країну, зміцнив її. Сьогодні ми живемо в мирній державі, маємо змогу вчитися, працювати, досягати своїх мрій.

Просипаючись щоранку, я вслухаюся у спів пташок, а не в свист куль, я радію прийдешньому дню. Я хочу жити в мирі і злагоді, і всіх закликаю до цього.

*Шаронська Дар'я,
3 – В клас, ЗОШ №28,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Що таке мир... війна? Я багато разів задавала собі це запитання. І не знайшовши відповіді, звернулася з цим до мами.

Мамо, що таке мир? - запитала я.

Мир, - з посмішкою почала свою розповідь мама, – це добро, це злагода і радість в сім'ї, це посмішки твоїх рідних і друзів. Мир – це безхмарне небо над нашими головами. Мир... - задумалася мама, – це життя без війни...

А що таке війна? - запитала я.

З маминого обличчя зникла посмішка:

Війна – це зле і ненависне слово... це заздрість і розлад між людьми. Війна чорного кольору, вона приносить із собою горе, сум, сльози... вона калічить і забирає життя.

Слухаючи маму, я зрозуміла що таке мир і що таке війна. Мир - це світло, радість... війна – це сум і темрява... Тому я впевнена:
Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР!

*Щур Оксана,
3 – Б клас, НВО №2,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мир у моїх очах

Мир – маленьке слово з великим значенням. Земля наш великий дім, куля яка з шаленою швидкістю мчить навколо Сонця. Україна тут живуть найрідніші мені люди, тут усе що я люблю. Я хочу, щоб кожен любив свою Україну і заради неї був готовий на все.

Нема нічого важливішого, ніж мир на землі. Я ще дитина, але розумію, що потрібно цінувати кожен подарований нам день, кожну посмішку. Люди повинні бути чесними, добрими, справедливими. Я хочу миру і злагоди, тому що не хочу, щоб я та інші діти страждали. У всіх нас є мрія – щоб народи світу жили; в мирі, а десь далеко залишилось страхіття війни.

Жити в мирі – це прекрасно. Війна – це лихо і ганьба народів. Я вголосую за мир!

*Ющук Яна,
3 – Б клас, НВК «Гармонія»,
м. Рівне*

Я хочу в мирі і злагоді жити

Ми всі живемо на планеті Земля. Тому, маємо дбати, захищати, оберігати її від війни, стихійного лиха, біди. Я хочу, щоб це зрозуміли люди у всьому світі.

Я хочу, щоб був мир на всій землі. Тому що коли мир, людям добре. Хочу, щоб світло сонечко, цвіли квіти, співали пташки, а діти весело гралися, спілкувалися, навчалися. І так було сьогодні, завтра і завжди. Я хочу, щоб українські діти, а також діти інших країн ніколи не знали страшних хвороб, злиднів, не відчували болю, не втрачали своїх рідних. Я хочу, щоб люди спілкувалися між собою і вирішували дорослі проблеми мирно, без війни. Долали стихійні лиха, співчували своїм близьким і допомагали один одному, чим могли. Світ стане кращим, добрішим, світлішим. І тоді настане мир і згода на всій планеті Земля.

Мені так подобається жити у мирному світі.

*Янчик Софія,
3 – А класу, ЗОШ №22,
м. Рівне*

Мир у моїх очах

Про мир і щастя мріють люди з давніх-давен. Скільки існує людство, стільки й живе у серцях чарівна мрія про мир. Бо ж лише коли є мир, то можуть здійснитись усі найзаповітніші прекрасні мрії людини, її надії і помисли. Тоді кожен може реалізувати себе повністю, розкрити свої здібності і таланти. Аби не війни, що прогрімляли над землею за всю історію, то людство вже давно могло жити так чудово, що ми й уявити не можемо. Могли б літати у далекі космічні простори, відкривали б і освоювали нові планети і переміщались миттєво у часі і просторі. Багато б змогло людство, якби жило у мирі і злагоді... А ще перемогло б хвороби, і жили б усі здорові та щасливі.

*Яремчук Мілена,
3 – А клас, ЗОШ № 25,
м. Рівне*

Ми – маленькі ліхтарики миру

«Ми маленькі ліхтарики миру!» – несли таке гасло учні нашої школи. Вони йшли разом з парадом на честь вшанування ветеранів війни. А по вулиці йшли дідусь Іван і його маленькій внук Михась.

Михась запитав у свого дідуся: «Дідусю, а що означає гасло?» А дідусь відповідає своєму внучку: «Це означає, що всі діти – це маленькі ліхтарики, які несуть радість. Любов і щастя. Ти теж маєш бути маленьким ліхтариком миру,» - усміхнувся в сиві вуса дідусь Іван. «Може, ми теж підемо на парад?» - запитав Михась. «Підемо, внучку, підемо».

І вони пішли вшановувати ветеранів війни. Михась вирішив пронести вогонь Перемоги протягом життя. І щоб цей горів у його серці. А серце було тим ліхтариком, який освітлював би дорогу миру.

*Білий Микола,
4 – Б клас, РГК «Престиж»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир... Це слово таке солодке і чисте, що пробуджується лише спокій на душі. Але давайте визначимо конкретно, що таке мир? Для нас, дітей, мир – це світле майбутнє, щасливе життя і добробут в родині.

Нам дуже часто говорять: «Добре, що ви не знали, що таке війна...». Справді, ми не знаємо, що це таке. Лише страшні, сповнені жорстокості і страху розповіді від старших поколінь передають всю її сутність. Ми можемо, лише уявити, дивлячись старі фільми і читаючи книги.

Так же, ми бачимо, що робиться все можливе для уникнення цього страшного лиха. Ми повинні цінувати те, що отримали і цінувати те, що маємо. Ми маємо молоду і не залежну державу, яка має майбутнє і розвиток, а ми бережемо той мир, який дозволяє нам жити вільним і безтурботним життям. Я голосую за мир!

*Бобровський Тарас,
4 – Б клас, РГК «Престиж»,
м. Рівне*

Мир у моїх очах

В школі ми вивчали глобус. Я дивувався, яка гарна планета Земля. Голуба, зелена, квітчаста. Вона то тепло і ніжно гріє нас сонечком, то дмухне пахучим холодком, а інколи озветься співом соловейка чи жайворонка. Все всміхається і чарує.

І раптом згадую фільм, який бачив по телевізору.

- Синочку мій, – плакала мати проводжаючи сина на фронт.

- Синочку мій! – ридала мати вбитого воїна.

- Мій сину! – Тихо голосила мати над померлим від голоду сином.

- Діти мої! – Здригалася Земля від бомб, снарядів, звірств нелюдів.

І мені після побаченого і пережитого хочеться, щоб більше ніколи не було війни, щоб міста не були згарищем, а сонце не заступали хмари диму.

Хай буде щасливим дитяtko, роблячи перші кроки. Хай тягне свої маленькі рученята до сонця і посміхаються мамі. Хай щасливі будуть всі мами на землі.

Я хочу, щоб цвіли дерева весною, щоб співали пташки, щоб білі кульбабки посміхались нам і чекали щоб ми їх здмухнули.

«За мир у всьому світі – значить: за життя!» Хай буде щасливе життя під мирним небом.

*Галайчук Олександр,
4 – Б клас, ЗОШ № 28,
м.Рівне*

Я голосую за мир

Я хочу жити на мирній, спокійній землі. Для того, щоб зростати, вчитися, будувати своє майбутнє потрібен мир, а не війни, сльози і плач матерів, які хочуть бачити своїх дітей, рідних живими та здоровими.

Для більшості дітей планети мир – це повсякденна реальність. На наших вулицях безпечно, ми ходимо до школи. Тому мир нам здається чимось буденним і його може ніхто особливо й не помічати. Однак не всі діти у світі живуть добре і щасливо. Для багатьох людей у сучасному світі спокійне життя – це лише казкова мрія, багато дітей страждають, вони не мають сім'ї, але мають багато горя.

Мої прадідусі та прабабусі пережили війну. Із покоління в покоління нашої сім'ї передаються розповіді про ті жахливі роки. Війна – це страшне горе і біда, це коли кожен день у твоєму житті може стати останнім. І рано посивілі коси наших прабабусь – це перший тому доказ.

Я голосую за мир! Блакитна наша планета має світитися відблиском дитячих очей, радістю та щастям їх облич, а не страхом і відчаєм. Хай колосяться ниви, шумлять чисті води, будуються будинки, хай у наших серцях живе надія на краще майбутнє.

Багато б змогло людство, якби жило у мирі і злагоді... А ще перемогло б хвороби, і жили б усі здорові та щасливі.

Дуже добре жити всім там, де є доброта і любов, взаєморозуміння і терпимість, де між усіма добрі стосунки. Там лине пісня і жарти, квітне радість і щастя. Там не тільки добре спілкуватись, розповідати і слухати про все на світі, а приємно просто мовчати, бо знаєш, що тебе оточують доброзичливі люди, твої рідні та друзі.

Та найбільше в світі щастя – це мир на землі, коли на ній розквітають чарівні квіти, а люди живуть спокійно, земля не здригається від страшних вибухів, а діти вчаться, здобувають знання, щоб зробити наш край ще прекраснішим. Мир на землі – це найбільше благо, бо є тато і мама, ніхто не гине у боях, і багато радості у світі. Саме тому я голосую за мир.

Грудініна Софія,

4 – А клас, ЗОШ №22,

м. Рівне

Ми діти української землі

Наша Батьківщина – Україна. Всіх людей і дітей називають синами й дочками української землі. Україна – найкраща, самостійна, незалежна держава.

Небагато на земній кулі місць, де був би такий, як в Україні, сприятливий до всього живого клімат і така багатодітна земля. В її надрах залягають найрізноманітніші корисні копалини. А її ландшафти вражають казковою красою.

Українців шанують за доброту, щедрість і працьовитість. Люди, які жили в Україні, були знавцями різних ремесел. Малярство, вишиванки, різьблення по дереву, писанки з давніх-давен прикрашали побут українців.

Ми – українці. Мова наша – українська, вона прекрасна, багата і мелодійна. Українську мову називають солов'їною. Жодною мовою світу не створено стільки пісень, як українською. Ми, діти, пишаємось, що живемо на такій чудовій землі. Я і мої ровесники вдячні усім, хто зміг зберегти чарівність української землі. Ми,

діти, – майбутнє України, ми будемо оберігати природу, шанувати історію, примножувати багатства Української землі.

*Дем'яничук Степан,
4 – Б клас, РКГ «Престиж»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Про війну я знаю, на щастя, тільки з книг та розповідей старших. Мої обидва прадідусі воювали на фронті, пройшли через горнила війни і з бойовими нагородами повернулися додому. Один прадідусь був тяжко поранений і повернувся з війни тільки у 1947 році, бо лікувався в госпіталі в Чехії. Його мама отримала похоронний лист, але не вірила, що він загинув. Кожного вечора виходила вона на дорогу, довго вдивлялася у далечінь і, витираючи сльози, чекала сина з війни. І він повернувся! Був тяжко поранений, контужений, але живий.

Другий мій прадідусь, на честь якого мене назвали, командир відділення, був тричі поранений і ледве не загинув під Кенінгзбергом від ворожої кулі. Але захистила його плащ-палатка, яку він носив через плече.

Пізніше мої обидва прадідусі стали вчити дітей у школі. Розповідали їм, що таке війна, скільки горя та страждань вона принесла людям; закликали понад усе на світі берегти мир на Землі, любити свою країну, радіти кожному новому дню.

Я не хочу, щоб повторилися страхіття війни, щоб гинули діти і плакали матері. Тому я голосую за мир!

*Жидик Ольга,
4 – А клас, РКГ «Престиж»,
м. Рівне*

Мир у моїх очах

Кожного ранку, коли я розплющую очі, то бачу усміхнене обличчя своєї мами. Лагідними словами вона будить мене та допомагає зібратися до школи. Поцілунки тата і мами, їх побажання доброго дня, залишають у моїх очах батьківську любов.

Коли підходжу до школи, то бачу веселі обличчя своїх однокласників і мудрий погляд вчительки. Тоді в моїх очах спалахує бажання дізнатися щось нове і цікаве.

З чотирьох років я займаюся в танцювальному ансамблі. З кожним тренуванням, намагаюся вдосконалити свою танцювальну майстерність, щоб на концертах дарувати людям радість. І в моїх очах засвічуються веселі нотки задоволення.

А, ще дуже люблю проводити час з бабусею та дідусем. З ними ніби потрапляю в казковий світ пригод. Коли ми разом, то в наших очах світяться вогники мудрості, ніжності та спокою.

Мені подобається, коли тримаючи за руки маму і тата, ми прогулюємося парком. А навколо нас, я бачу багато таких самих дітей з батьками та друзями. Мабуть, коли скласти все побачене мною в одне ціле, то це і буде мирним щастям маленької дівчинки. Коли ніщо лихе не завадить всім людям планети жити мирно. Щоб їхні очі завжди світилися любов'ю, цікавістю, радістю, мудрістю та щастям. Я хочу бачити мир у моїх очах!

*Житковський Андрій,
4 – А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Ми діти української землі

Я українець і пишаюся цим. Моя земля багата і щедра, а мій народ доброзичливий, мудрий і хоробрий. Наша мова солов'їна. Наша пісня найліричніша у світі. Наші звичаї сягають корінням у глибину тисячоліть.

У цю чарівну зимову пору вся українська земля дзвенить колядками та щедрівками. Дорослі й діти бажають одне одному миру і злагоди, здоров'я і достатку, многая літ. Кожна українська родина накриває традиційний щедрий стіл, смакує кутю та узвар. Жодної домівки, жодного двору не обмине в ці дні вертеп з ясною зіркою. Вона сяє на честь народження Бога, нового життя, нового щастя, нової надії.

У кожну хату на Різдво вносять дідух. Його основа – як наша багатовікова історія, ніби корені дерева роду. Міцно сплетений

широкий стовбур символізує міць і єдність сьгоднішніх поколінь. А розлога верхівка – майбутнє України.

У святкові дні ми стаємо ближчими одне до одного, єднуються родини і роди, українські міста і села. Але нашого цвіту по всьому світу. Українці в Австралії та Америці, Канаді та Аргентині, Європі та Росії теж шанують і бережуть свої звичаї. Українська колядка об'єднує континенти. Я бажаю кожному українцю добра і злагоди. Я мрію, щоб Україна ставала багатшою, гарнішою та сильнішою. Хай кожен українець зможе пишатися своїм народом, своїми героями, своєю Батьківщиною.

*Жук Карина,
4 – В клас, ЗОШ №22,
м. Рівне*

Я хочу посміхатися миру

У високій блакиті пливуть кучеряві білосніжні хмаринки і зникають десь далеко за горизонтом. Сонце яскравим промінням осяває все навколо. Ось воно ковзнуло по смарагдовій траві – і вона заблищала краплинами-перлинами роси. А ось освітило високі струнки сосни. Далеко за цим краєвидом видніється моє рідне місто. Від цієї картини на душі стає присмно і тепло, хочеться посміхнутись усьому – і сонцю, і хмаринкам, і кожній росинці на траві.

Та не завжди над головами людей було таке чисте і мирне небо. На думку приходять розповіді моєї бабусі. Вона народилась перед війною. Коли німці бомбили залізницю, щоб потяги зі зброєю, їжею та одягом для солдатів не потрапляли на фронт, то із неба снаряди падали і на голови мирних жителів. Під час таких нальотів сім'я моєї бабусі, а також сусіди ховалися у погребі. Моя бабуся, хоч була дуже маленька, але сиділа тихо-тихо, чекаючи, коли все закінчиться. Вона пригадує, як плакала від жаху сусідська дівчинка, чуючи вибухи, як здригалися дорослі, налякані страшним лихом...

Я не хочу, щоб все це знову повторилося. Мені хочеться на обличчях людей бачити посмішки, хочеться, щоб очі світилися щастям, а не жахом, хочеться, щоб життя цвіло усіма барвами, а

не чорніла вибухами земля. Кожна справжня людина хоче посміхатися миру і не допустити ні на мить, щоб знову була війна.

Ми за мирне небо над головою!

Зеленська Дарія,

4 – А клас, НВО №2,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Я хочу жити у мирі та злагоді

Мене звати Дарина. Мені дев'ять років. Я хочу жити у мирі і злагоді! Хочу так, як колись хотіли наші батьки, бабусі й дідусі, прабабусі й прадідусі. Хочу, щоб сльози матерів не падали на спраглу, змучену війною землю. Ще сьогодні, через багато десятиліть моя прабабуся, розказуючи про важкі лихоліття голодомору, не стримує сліз; навіть прадідусь, який два роки провів у фашистських концтаборах, зроняє важку сльозу.

Я хочу низько вклонитись людям, які вижили під час страшного Голодомору 1932 року, які вистояли під час Великої Вітчизняної війни 1945 року, які пережили це все і вимолили у Бога мир і спокій.

Ми живемо в чудовій, родючій, квітучій Україні. Живемо мирно, гарно, з посмішкою. Давайте берегти цей мир, берегти його для наших дітей. І давайте ніколи не забувати про старших людей - які здобували нам його ціною власного життя, адже вони так потребують нашої любові, щирості, посмішки.

Кіракосян Маргарита,

4 – В клас, НВО №2,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Я голосую за мир

Про мир і щастя, мріють люди, скільки існують людство, стільки й живе у серцях мрія про мир. Всі люди мріють про те, щоб ніколи не було війни. Війна забрала життя багатьох людей. Серед них могли б бути талановиті люди, які могли б творити дуже багато, і здійснювати свої мрії. Багато б змогло людство, якби жили у мирі і злагоді. А ще перемогло хвороби, і жили усі здорові г а щасливі. Мені шкода тих людей, які загинули на війні.

Якщо поміж дітьми пропала згода, то і миру не буде, діти обов'язково поб'ються або ж будуть сердитися один на одного, ображатись. Тому дуже важливо з раннього дитинства вчитись жити у злагоді і в мирі. Дотримуватися норм людської поведінки, вчитись так поводитися, щоб нікого не образити скривдити тих, хто слабкий або менший. Коли з дитинства навчитись так поводитись, той й коли стануть дорослими, так чинитимуть, тоді і в суспільстві буде мир і злагода. Я дуже щаслива, що живу в мирній країні.

*Котигорох Христина,
4 -- В клас, ЗОШ № 28,
м.Рівне*

Ніхто не забутий, ніщо не забуте

Ми живемо в мирний час. Зараз у моїй країні панують мир і злагода!

Проте не завжди це було так. Колись давно, кілька десятків років тому, точилась жажлива безжалісна війна!

Вона безпощадно відбирала життя одне за одним, не обминала ні старого, ні малого.

Багато крові було пролито у той час, багато дітей залишилось без батьків, багато жінок залишилось без дітей і чоловіків...

Війна руйнувала і знищувала усе на своєму шляху!!!

Але ми довіку не забудемо наших рідних, близьких, друзів і їхню хоробрість. Адже саме завдяки цим людям ми живемо у мирній державі!

Ми завжди вшановуватимемо їх пам'ять:

Ніхто не забутий,
Ніщо не забуте!
На попіл ніхто не згорів,
Солдатські портрети
на вищитих крилах пливуть,
І доки є пам'ять в людей,
І допоки живуть матері,
Допоки й сини, що спіткнулись
об кулі – живуть!!!

Це справді так, адже всі наші близькі завжди житимуть в нашій пам'яті і в наших серцях! Бо кожен із тих, хто воював і захищав свою Батьківщину, родину, герой.

Я сподіваюсь, що таке страхіття більше ніколи не повториться!

Я хочу, щоб завжди і скрізь панували мир і злагода!

Тому я голосую за мир!!!

Лисюк Ольга,

4 – А клас, НВО №2,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Ніхто не забутий, ніщо не забуте

У кожного із нас дідуся та бабусі воювали на фронті, захищаючи свою країну, воювали за мирне небо, життя та щасливе майбутнє.

Ніхто не знає скільки наших солдатів, офіцерів та добровольців полягло на полях боїв і не повернулось додому.

Війна - це страшне лихо, вона не щадить нікого, нищить все. Там, де ступила нога ворога, не залишилось нікого і нічого живого. Навіть діти, як маленькі сонечка не могли ворогів зупинити.

Кожен, хто пережив війну, при згадці, не стримуючись, пускає сльозу. Щороку, 9 травня всі ми вшановуємо пам'ять загиблих, доводячи цим, що ми справді не забули про їх подвиги.

Ми можемо не згадувати про минуле, а жити лише майбутнім, але забути про хоробрих людей, які подарували нам прекрасне майбутнє, ми не маємо права. Скільки історій та переказів дійшло до наших днів, скільки сліз щастя та горя було пролито - і ми це можемо забути? Ні, ми не можемо і не повинні таке забувати.

Про кожну загиблу людину, дитину ми повинні знати і пам'ять про них, шанувати їх!

Вічна пам'ять їм, переможцям!

Макаровець Софія,

4 – А клас, ЗОШ №22,

м. Рівне

Мир у моїх очах

Одне з найдорожчих слів у нашій країні – слово «мир». Нам потрібен мир, щоб будувати нові міста, вирощувати золоті поля

пшениці. Щоб діти ходили до школи, щоб звучали веселі пісні, щоб люди навчилися жити довгі роки.

Чому ми часто згадуємо про війну? Для того, щоб більше любити і цінувати мир. Скільки прекрасних людей загинуло на війні. Щоб зберегти мир, треба пам'ятати про війну. На світі немає нічого страшнішого від війни.

Так, ми любимо слово «мир». Це прекрасне слово звучить у піснях і у віршах, воно б'ється в наших серцях. Мир – закон нашого життя.

Своїми очима я вбачаю мир у всьому. Наприклад, прокинувшись, за вікном щебече пташка, світить сонечко, ніщо не може зруйнувати цю красу. В мирний час розвиваються усі науки, які приносять радість, удосконалюють наше життя.

Мої батьки мають роботу, підтримують мене у моїх творчих справах. У нас в сім'ї панує мир – любов та взаєморозуміння.

Якби всі українці були як одна сім'я, то менше було б у людей горя. Ніхто б не сварився, багаті допомагали би бідним, здорові – хворим. Не було б залишених старих людей та покинутих дітей. Всі жили б однією щасливою родиною.

Я за мир у всьому – у поведінці, у вчинках, у любові.

*Матвійчук Вікторія,
4 – А клас, ЗОШ №22,
м. Рівне*

Війна – це лихо і ганьба народів

Історія людства рясніє війнами. На планеті не було хоч одного дня, щоб не проливалася кров. Війни є світовими і громадянськими, справедливими і загарбницькими.

Ще за печерних часів люди воювали за їжу, за кращу печеру. Потім загарбували території заради корисних копалин і світового панування.

Різні часи, різна зброя. Від кам'яної сокири, до могутніх ракет. Адже так чи інакше, війна – це лихо, незалежно від того визвольна вона чи загарбницька, бо страждають прості люди, плачуть матері, зростають сиротами діти.

Багато горя несли війни. І хоч Україна загарбницьких воєн не вела, її народ був змушувати оборонятися від нападників. Найбільшим лихом ХХ століття для України, як і для багатьох інших держав, була Друга світова війна. Участь в ній взяли люди різних професій. Діти також допомагали, стоячи біля верстатів на заводах.

Для нас це вже історія. Та не останньою була Велика Вітчизняна - і сьогодні ще лунають вибухи й постріли. І хочеться звернутись до усіх землян зі словами відомої пісні:

Убийте війну,
Прокляніте війну,
Люди Землі!

*Нестеренко Леся,
4 клас, ЗОШ №20,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

*Хай буде мир на всій землі!
Хай дім новий будується,
Хай сад новий росте в селі,
Нова зростає вулиця.*

У наш час, коли в різних куточках світу лунають постріли та проливається людська кров, ми все частіше задумуємося про мир на землі.

Бо завжди дуже добре жити всім там, де є доброта і любов, взаєморозуміння і терпимість, де між усіма налагоджені добрі стосунки. Там лине пісня і жарти, квітне радість і щастя. Там не тільки добре спілкуватись, розповідати і слухати про все на світі, а приємно просто мовчати, бо знаєш, що тебе оточують доброзичливі люди, твої друзі, які не зрадять і не осудять, які прийдуть на допомогу, порадять, добрим словом розвіють усі негаразди. Та найбільше в світі щастя – це мир на землі, коли на ній розквітають чарівні квіти, а люди живуть спокійно, земля не здригається від страшних вибухів, а діти вчаться, здобувають знання, щоб зробити наш край ще прекраснішим. Мир на землі –

це найбільше благо, бо є тато і мама, ніхто не гине у боях, і багато радості у світі.

Про мир і щастя мріють люди з давніх-давен, скільки існує людство, стільки й живе у серцях чарівна мрія про мир. Бо ж лише коли мир є, то можуть здійснитись усі найзаповітніші прекрасні мрії людини, її надії і помисли, тоді кожен може реалізувати себе повністю, розкрити свої здібності і таланти. Аби не війни, що прогрімляли над землею за всю історію, то людство вже давно могло жити так чудово, що ми й увіжити не можемо.

Все починається з самої людини, з її душевного стану, вихованості, поведінки, відчуття гармонії з навколишнім світом, з красою довкілля. Бо світ нам дістався надзвичайно прекрасний, чарівний. І треба любити цю диво-природу, захоплюватись і вміти милуватись, переживати, спостерігати і знати, для чого ми прийшли у світ. А приходить людина для добра і радості. Тому завдання у всіх людей на землі одне – творити добро!

Отже, треба завжди жити у мирі і злагоді з самим собою та людьми.

*Онофрійчук Василь,
4 – А клас, ЗОШ №22,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Війна – це є найжахливіще зло на землі. Вона постукала у кожний будинок, принесла лихо матерям, жінкам, які втратили своїх синів, чоловіків, дітям, які залишилися без батьків.

Тисячі людей пройшли крізь війну, жахливий вигробування, але вони відстояли і перемогли. Перемогли у найважчій з усіх війн. І живі ще ті люди, які захищали у боях Батьківщину. Війна в їхній пам'яті спливає найстрашнішим сумним спогадом, але вона нагадає їм про стійкість, мужність, дружбу і вірність. Таким спогадом є спогад дідуся про свого батька, мого прадіда Василя, який пройшов усю війну фельдшером, рятуючи життя багатьом людям, солдатам. Після війни прожив ще сорок років, та через усе своє життя проніс спогади про це лихо. Війна увійшла в кожен дім, у кожную сім'ю. Вона причинила біль, жах, страждання. Але у

найскрутніше становище потрапили діти. Війна та окупаційний режим забрали дитинство у багатьох, які змушені були тяжко працювати, перебиватися з хліба на воду, жити, де прийдеться, спостерігати різні жахіття навкруги. І вже через стільки років, коли криваві стежки, окопи позаростали, відбудувалися міста, села, подвиги наших героїв не стерті в пам'яті. Я не хочу, щоб повторилися жахіття війни. Хай на землі панує мир, не буде чути вибухів бомб, снарядів, не будуть проливатися сльози матерів про загиблих синів, чоловіків. Нехай ніхто з нас не забуде тих, які боролися за нашу волю й щастя, зберегли для нас нашу мову, культуру, звичаї, традиції і віру наших предків.

Петровська Софія,

4 – В клас, НВО №2,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Мир дітям планети Земля

Кожним, четвертим мешканцем нашої планети є дитина. Щохвилини на Землі народжується майже 200 немовлят. Діти – це надія планети, їх майбутнє має бути щасливим. Сьогодні для кожного з нас одним з перших завдань є забезпечення належних умов для того, щоб кожна дитина в нашій країні росла здоровою духовно, фізично й розумово. Першого червня люди відзначають міжнародний день захисту дітей. У цей день влаштовується численні конкурси, шоу, концерти, різноманітні розваги.

Ми прагнемо створити повноцінні умови для розвитку дітей. Саме від нас, дорослих, залежить яким буде майбутнє наших дітей. І якщо ми будемо рости їх у злагоді, змалечку оточимо любов'ю та милосердям, вони змінять наше життя на краще!

Романік Віктор,

4 клас, ЗОШ I–II ст. №16,

м. Рівне

Мир – планеті, щастя – дітям

Сьогодні ми говоримо про мир на планеті Земля. Адже це дуже важливо і для дорослих, і для дітей.

У різних куточках Землі проходять війни та катастрофи. Люди залишаються без даху над головою, гинуть діти, батьки. Великий страх охоплює людей і вони замислюються: що нас і наших дітей чекає в майбутньому.

Усім людям потрібно об'єднатися і боротися за мир. А для цього потрібно мати мир у собі, любити людей і любити життя.

Я хотів би завжди жити в такому світі, де панує мир і злагода.

Сидорова Дарія,

4 – Б клас, ЗОШ №27,

м. Рівне

Хай завжди буде добро

З дитинства кожного з нас вчать добро. Здається, уся увага дорослих привернута до цього. Але чомусь на Землі частіше зустрічаються люди саме недобрі. Годі відшукувати в цьому сенс.

Чи можна завжди й усюди робити добро? Можна спробувати, але для цього потрібно докласти значних зусиль. Проте може виявитися, що добро, яке ти творив протягом років, не всіх чомусь влаштовує. Ось і думай: як то його робити, це добро?

Взагалі, добром вважається те, від чого ніхто не страждає, зовсім ніхто. Людина, яка поводить себе саме так, має сподіватися на вдячність і розуміння з боку оточуючих людей. Зовсім інакше почувається той, хто робить зло. Йому важко чекати на добре ставлення до себе. Адже прислів'я «як гукнеш, так і відгукнешся» завжди справедливе.

У світі йде одвічна боротьба двох протилежних сил: добра і зла. Кожна людина на своєму шляху обов'язково зустрічається з їх проявами і після цього набуває життєвого досвіду, мудрості. «Немає мудріших, ніж народ учителів», - писав поет Максим Рильський. Саме народ у своїх численних казках, легендах, переказах завжди підносить тему протиборства добра і зла. Обидві ці сили дуже потужні, тільки одна з них творча, животворяща, а друга – руйнівна, страшна, жорстока.

Християнська мораль вчить нас нейтралізувати зло добром, не відповідати злочином на злочин, не мститися за кривди, бо це може призвести до великої вселюдської трагедії.

Люди не дослухаються до Божих заповідей, чинять всупереч їхнім застереженням і часто розплачуються за такі свої гріхи муками власного сумління, а то й життям.

Яким прекрасним могло бути наше буття, якби кожна людина жила за правилом: «Поводься з іншими так, як би ти хотів, щоб поводитись з тобою». Тоді б зникли війни, сварки, вбивства, злочини, ворожнеча, помста – всі ті атрибути зла, які несуть людям знищення.

Поспішаймо творити добро, щоб наша земля квітнула садами, повнилася дитячим сміхом, буяла радістю!

Татієва Назрін,

4 – Б клас, ЗОШ № 25,

м. Рівне

За мир і злагоду

Люблю я мир,
Люблю я квіти,
Люблю матусю й татуса
Хай завжди посміхаються діти,
Бо мир – це щастя і життя.

Я голосую за це коротке слово – мир, хочу, щоб добро існувало не тільки в казках, а в житті кожної людини. Ми народжуємося, щоб жити, радіти, працювати на благо своєї Батьківщини, свого народу. Хай ніколи на небі не згасає сонце, хай не зникає з обличчя моїх рідних, знайомих, однокласників ніжна й ласкава посмішка.

Я ніколи не хочу бачити війни. Це слово страшне. Воно несе з собою біль, смерть, сльози, втрату, страждання. Нехай вічно на землі панує мир і злагода.

Я закликаю всі народи боротися за мир. Я голосую за нього!

Нам, дітям, треба рости в мирі і злагоді.

Давайте будемо просити Бога за наше майбутнє, бо він добрий, і все зміниться на краще.

Я думаю, що всі мене підтримають і будуть голосувати за мир, бо кожна людина хоче добра для себе і для своїх рідних та знайомих.

*Узлії Діана,
4 – А клас, ЗОШ №22,
м. Рівне*

Війна – це лихо і ганьба народів

*І виростають покоління,
Котрі не чули тишини.
О, найстаріше з літочислень
Війна – війною – до війни!*

Л. Костенко

Блакитне небо, мирна тиша, ясний день, ласкаве сонечко, дитячий сміх, безтурботність – це моє дитинство, де є мої рідні мама і тато, бабуся і дідусь, моя сестричка Олександра. Ві мене щасливе дитинство, а у мого дідуса дитинство було зовсім інше, адже воно припало на Велику Вітчизняну війну. Дідусь розповідав мені, що це був страшний час. Я вже майже доросла і розумію багато речей. І я знаю, що саме страшне в світі – це війна, це породження людського зла. Чи був хоч один день, коли на планеті не точилися війни?

Люди завжди воювали: спочатку за їжу, за печеру, за дорогоцінне каміння, золото, за територію. Але завжди страждають прості люди, плачуть матері, не знають спокою діти. А ми сприймаємо мирне небо, як щось звичайне, і не можемо уявити, що може бути якось по іншому. Але сьогодні в деяких країнах ідуть війни і страждають діти. Вони не можуть ходити до школи вчитися, а деякі з нас просто лінюхи; вони не мають вдосталь їжі, а ми перебираємо, що нам з'їсти; вони мерзнуть від голоду і холоду, бо їм немає що вдягнути, а ми хочемо вдягатися модно. І коли я знаю, що страждають діти, тоді я думаю: «Господи, чого людям треба? Адже світить в небі сонце, росте в полях хліб, люди роблять відкриття...» Тільки б служили ці відкриття миру, а не справі знищення!

*Філатова Дарина,
4 – А клас, РГК «Престиж»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Про мир і щастя люди мріють з давніх-давен. Тільки мир дає можливість кожній людині здійснити всі найзаповітніші прекрасні мрії. Якби не війни, то людство вже давно могло б жити так чудово, що й уявити не можна.

Ми можемо робити руками багато хорошого. Але чому трапляється так, що люди починають робити своїми руками погане: беруть в руки зброю, створюють бомби? Це тому, що в голову приходять погані думки все в світі залежить від того, про що ми думаємо, які у нас думки. Чому так відбувається? Може тому, що люди не уміють дружити?

Дуже добре жити там, де панують доброта і любов, взаєморозуміння та терпимість. Там линуть пісні і жарти, квітне радість та щастя. Там не тільки добре спілкуватись, розповідати й слухати про все на світі, а приємно просто мовчати, бо знаєш, що тебе оточують доброзичливі люди, твої друзі, які ніколи не зрадять і завжди прийдуть на допомогу, порадять добрим словом. Найбільше щастя – це те, що ми живемо спокійно, земля не здригається від страшних вибухів, діти вчаться, здобувають знання, щоб зробити для людей, адже так багато цікавого у світі. Тому я голосую за мир.

*Хлищ Анна,
4 – А клас, РГК «Престиж»,
м. Рівне*

Мир у моїх очах

Всі знають, що війна це жах. І незабутній жах для тих хто бачив все на власні очі. Моя нині вже покійна прабабуся, пережила Велику Вітчизняну війну. Вона часто розповідала, як було страшно, коли лунали вибухи, палали будинки, чинились грабунки, злидні, гинули люди, тварини. Та люди, часто ризикували власним життям, виходжували поранених, ділилися останніми крихтами хлібу, мабуть тому бабусю не лякали ніякі

життєві негаразди. Вона лише повторювала: «Переживемо усе тільки б не було війни».

Мені пощастило народитися у мирний час, у красивій країні, у дружній люблячій сім'ї. Здавалося б, усе так добре... Так як допускає Бог, що люди заради грошей обманюють один одного, травлять нездоровою їжею, підробляють ліки, безхатьки риються у смітниках, безбатченки-діти жебрають у переходах...

Думаю, чи за такий «мир» воювали діди-прадіди?...

*Цильова Дарина,
4 – А клас НВК №19,
м. Рівне*

Я голосую за мир

*Людина створена природою
для миру, а не для війни,
народжена для радості,
а не для горя...*

Франсуа Рабле

Якось весною ми з мамою поїхали в гості до дідуся. Він одягнув старенький, але такий гарний костюм, весь у блискучих медалях. Далі ми пішли на парад. Там було багато квітів, музики. Але очі дідуся не сміялися. Вони були сповнені смутку. Він дивився на усіх якимось незрозумілим поглядом.

Я запитала дідуся про це свято. І він мені розповів про те, як ще 11-річним юнаком пішов у партизани. Розповів, як вони ховалися по лісах, як розробляли плани для наступів, як розчищали мінні поля і перешкоджали наступу німецьким військам... А потім був полон, потяг з полоненими, яких везли в невідому і чужу країну, щоб зробити з них рабів. Дідусю пощастило, йому вдалося втекти. Він довго переховувався від переслідувачів і вижив. Мій дідусь пройшов всю війну і вернувся додому, але вже не юнаком. Його дитинство було перервано страшною війною.

Після його розповіді, я зрозуміла той погляд. Це погляд людини, яка бачила найстрашніше, що можна побачити – війну.

В боротьбі за рідну землю, наші співвітчизники не жаліли найціннішого – свого життя. Вони проливали свою кров, щоб ми могли спокійно жити, гратися під ясным мирним небом, щоб мали щасливе дитинство.

Сьогодні в різних куточках світу все ще лунають постріли, все ще проливається кров і страждають діти. Так не повинно бути! І хай ніхто, і ніколи не забуде жахіття війни. Хай вічно живуть в нас ті, кого вже нема.

Мільйони людей по всьому світу піднімають свій голос за мир.
Я голосую за мир!

*Щербатий Владислав,
4 – А клас. ЗОШ №11,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Кожна людина прагне до правди, добра, до щасливого спокійного життя, які можливі лише у мирні часи.

Мир – це одне з найвеличніших благ, які дають людині можливість жити, працювати і творити. Ми говоримо про мир, вказуючи на його велике значення в особистому і суспільному житті людини. Без миру не можуть жити ні сім'ї, ні держави, ні суспільство. Нас вчать, щоб ми не тільки зберігали мир між собою, але й трудилися для утвердження миру серед інших людей. Щоб ми були миролюбивими.

Коли нам живеться добре, ми не цінуємо мир. Але як тільки виникне суперечка, розгориться ворожнеча, ми починаємо жадати миру. І тому, що таке мир, знає лише та людина, яка цього потребує.

Мир повинен надходити розумом, терпінням і любов'ю. Люди, які бажають досягнути щастя, повинні домагатися миру. Не може бути щастя в сім'ї, де немає миру, в домі, де сусіди ворогують, в країні, що втратила мир. Щастя – це мир, а мир – це щастя.

Я щасливий, що у мене є велика родина, що я народився в Україні, де немає війни, гоєзрухи, голоду.

Я голосую за мир! Люди живіть у мирі та злагоді! Любіть і цінують один одного! Робіть гарні вчинки і мир буде панувати скрізь.

Я голосую за мир -
За мир в усьому світі!
За те, щоб всім жилося добре,
Щоб дзвінко сміялись і не плакали гірко діти!

*Ярмолюк Віталій,
4 – А клас, ЗОШ №11,
м. Рівне*

Я голосую за мир

*Людина створена природою для миру,
а не для війни, народжена для радості, а не для горя.*

Франсуа Рабле

Саме так. Людина народжується, щоб прожити щасливе і мирне життя. Адже життя – це найдорожчий дар людині від Бога, найбільше чудо, явлене у Всесвіті. Ми можемо бути щасливими тільки тоді, коли не буде війни, яка несе смерть, голод, хвороби, біду, сльози. Вона знищує все живе на своєму шляху. Тож хотілося б, щоб ніхто з нас ніколи не знав війни. Це можливо лише тоді, коли буде панувати мир.

Тож давайте хоч на хвилину замислимося на поняттям «мир».

Мир... Таке коротке і величне слово. Це – лагідні промінчики сонечка, це веселий сміх дівчор, спів пташок, тепла материнська долоня, це взаємопорозуміння як з близькими людьми так і з різними людьми, це творча праця, спрямована на створення безхмарного майбутнього.

Мир – це дивовижна сила, яка здатна ворога перетворити на друга. Тому я хочу, щоб всі люди планети Земля жили в мирі та злагоді, щоб в наших серцях панували Правда, щирість, справедливість, повага.

Мир – це найголовніше на Землі.

Тому я голосую за МИР!

*Антонюк Дарина,
5 – А клас, РГК «Престиж»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Іде життя незвідане чи звичне
І мир панує всюди на землі.
Тут розквіта Любов.
Вона у серці вічна...

Я голосую за мир! За злагоду у сім'ї, за вільну й незалежну Україну, за безхмарне небо та яскраве сонце, за пташиний спів і радість кожного дня. А все це буде можливим лиш за умови, що люди поважатимуть один одного, уникатимуть ворожнечі, воєнних зіткнень, йтимуть на компроміс у вирішенні суперечливих питань.

Нехай нове тисячоліття буде тисячоліттям миру. А тому поспішаймо робити все можливе, щоб панували у світі лише злагода й добро. Щоб земля наша квітувала, буяла радістю і щоб завжди на наших устах сіяла посмішка.

Отже, я голосую за мир!

*Зайчук Ангеліна,
5 клас, НВК № 19,
м. Рівне*

Мир у моїх очах

Мир у моїх очах – це люблячі батьки, друзі, щасливе і безтурботне дитинство. Мир – це найзаповітніше слово для кожної людини. Для стареньких дідусів і бабусь, які пережили війну, слово мир є найбажанішим. Пройшло багато років, а відлуння війни часто чути і в мирний час. Я добре знаю, що і зараз десь у світі відбуваються теракти, військові дії, від яких страждають невинні люди, не можуть навчатись і повноцінно жити діти. Невже чийсь інтереси коштують життя тата, мами, маленької дитини? Ніхто ж навіть і не задумувався над тим, що відчуває малюк чи чиясь мама, виглядаючи рідних. Мені дуже шкода, що не всі люди на Землі можуть сказати, що МИР панує в їх серцях і домівках, адже реальності життя такі суворі. Давайте робити все, щоб ми ніколи не бачили війни, сліз і горя, щоб мир, злагода, любов

панували у серцях українців та всіх людей світу. І головне, не забувайте, пам'ятайте тих, хто виборов для нас перемогу, якими неймовірними зусиллями вона прийшла! Наш обов'язок – не забувати, підтримувати людей, які здобули МИР для майбутніх поколінь.

Куліш Денис,

5 – А клас, НВК № 19,

м. Рівне

Болять рани у ветеранів

Війна... Від цього слова ставало сумним обличчя мого прадіуся. Я їздив у село і вечорами уважно слухав його цікаві розповіді. Ось одна із таких.

Під час Великої Вітчизняної війни наші війська оборонялися від нападу фашистської Німеччини. Солдатам допомагали розвідники та партизани. Одного разу розвідники виявили розташування німецьких гранатометів, і це допомогло знищити ворога.

Під час цього бою було поранено мого прадіуся. Осколки від снарядів потрапили йому у висок, серце та руки. У госпіталі дістали кілька осколків із руки, а у серці і виску вони залишилися на все життя.

Недарма кажуть, що для тих, хто воював, війна ніколи не закінчується. Все життя боліли прадіусеві рани, із пам'яті не стиралися жакливі воєнні роки.

Два роки тому не стало мого прадіуся. Я вдячний йому за мирне безхмарне небо.

Михайлов Владислав,

5 – В клас, ЗОШ №27,

м. Рівне

Ніхто не забутий, ніщо не забуде...

Кажуть, людина жиє доти, поки про неї пам'ятають. Мудрі і справедливі слова. Вони вчать нас знати минуле, шанувати тих, хто віддав своє життя за щасливе сьогодні.

Незабутньою сторінкою нашої історії мають бути події 1941–1945рр., бо не за кривду йшли у бій солдати, не загарбати чужі землі, а звільнити людство від коричневої чуми – фашизму. Йшли у бій, щоб ми жили на рідній землі, вміли радіти сонцю і небу, ходити до школи, посміхатися друзям. Просто жити...

Юний друже, пам'ятай про це і знай, що тепер багато залежить саме від тебе.

На жаль, і зараз є місця на планеті, де плачуть діти і палають будинки. Десь точиться війна. Так легко створити конфлікт, і так важко його зупинити. Чому ми, люди, не можемо усвідомити страшних уроків історії? Ми ж так давно живемо на планеті Земля.

Я горджуся тим, що моя держава миролюбна країна. Ще болять рани Другої світової війни. І сьогодні ще є могили невідомих солдатів...

Тож бережімо мир на нашій планеті, на нашій землі. Пам'ятаймо, що найстрашніше, коли плаче матір над могилою сина-солдата, коли ідуть із життя молоді.

Хай миром повниться земля!

*Муза Ольга,
5 клас, спеціалізована школа –
інтернат I–III ступенів,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Діти в боротьбі за Мир!

Я вважаю, що любов до ближнього починається з відчуття дитиною любові до тата, мами, сестер, братів, дідусів, бабусь, близьких знайомих.

Ми, діти, закликаємо усіх: і дорослих, і дітей любити ближнього, творити добро, і воно обов'язково до нас повернеться. Бо проживаємо ми усі на одній Землі. Усі ми взаємопо'язані, тож повинні один одному допомагати, не чинити зла, робити добро людям.

У кожній дитині від народження закладено зернятко миру. І кожна дитина є маленьким, яскравим промінчиком надії, що зігріває теплом свої мрії. А якщо буде Мир і лад у сім'ї – людство буде щасливим!

Усі діти Землі прагнуть, кожна людина відчула тепло дитячих рук і зігрілася від яскравого жару дитячих сердець. І їх промінці світлитимуть у кожній родині, даруючи спокій, щастя і злагоду на всі віки!

Мир – це спокій, радість,
злагода й любов.
Ми живемо в світі,
де спокійний сон!

*Петровська Аліна,
5 клас, спеціалізована школа –
інтернат I–III ступенів,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Війна – це лихо для народів

Вже минуло шістдесят шість років після закінчення Великої Вітчизняної війни. Майже кожна родина в нашій країні втратила близьких і дорогих людей.

Моя бабуся багато розповідала про страхіття цієї війни. Деякі історії запам'яталися мені на все життя. Ось одна, яка трапилася з нею, коли вона була ще маленькою.

Моя бабуся сиділа зі своєю сім'єю у хаті. Раптом забіг тато і крикнув, що потрібно бігти до найближчого села. Мама бабусі залишилася, а бабуся з братиками та сестричками вирушили в дорогу. Вони бігли, перед їхніми очима зривалися гранати, було чути дитячий та материнський плач, нічого не було видно, здавалося, що дим охопив увесь світ. Раптом одного з братиків поранило. Усі разом тягли його, але, на превеликий жаль, він помер. А одну сестричку, яка була теж поранена, все-таки дотягли до села і там її врятували.

А пізніше дітям повідомили, що тата з мамою немає.
Отже, війна – це лихо.

*Півень Олександр,
5 – А клас, НВО №2,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Ми маленькі ліхтарики миру

Ми маленькі ліхтарики миру. А як нас ще назвати? Ми найщасливіші діти наших батьків, найдорожчі онуки і правнуки.

Скільки страхіть пережили наші рідні і близькі люди під час війни. Скільки страждань і смерті випало на їхні долі. Багато горя, смутку і нещастя завдала війна. Руйнували міста, села, будинку. Спалювали людей живцем. Плакали діти, дружини матері. Лихо стукало із кожную домівку. Тисячі людей пройшли через велике горе, зазнаючи голоду, жахливих мук, але змогли перемогти.

Перемога, яке це чудове і прекрасне слово! Кожного року, дев'ятого травня, ми святкуємо перемогу і вшановуємо пам'ять наших воїнів, які полягли у великих боях за нашу неньку Україну. Дивимося ветеранам у вічі, слухаємо їхні розповіді про великі воєнні роки. І раптом розуміємо: яке ж це щастя випало на нашу долю бачити безмежне, блакитне і чисте небо над нами. Нам світить яскраве сонечко. Як хочеться, щоб завжди був мир на нашій Планеті Земля. Ми не хочемо знати війни. Нехай всі люди живуть в злагоді та любові. Нехай діти вчаться у школі, здобувають знання. Ми хочемо зробити наш рідний край ще прекраснішим, щоб люди дивилися в майбутнє з впевненістю. Наш обов'язок – зробити так, щоб у кожній сім'ї був мир, щоб товаришували діти, дорослі.

Нам, молодому поколінню, потрібно жити мирно, чесно, Ніколи не воювати з іншими. Нам потрібно досягти такого рівня, щоб в жодній країні не звучало слово «війна».

Ми – маленькі ліхтарики миру, повинні втілювати у життя наші бажання, мрії, сподівання. Ми повинні робити все можливе і неможливе, щоб не було місця для війни у нашому житті.

Нам потрібно жити в гармонії із собою і з нашим прекрасним світом. І тоді все зміниться на краще!

*Потайчук Вадим,
5 – А клас, НВК № 19,
м. Рівне*

Мир у моїх очах

Завжди дуже добре жити всім там, де є доброта і любов, взаєморозуміння і терпимість, де з усіма налагоджені добрі стосунки. Там линуть пісні і жарти, квітнуть радість і щастя. Там не тільки добре спілкуватися, розповідати і слухати про все на світі, а й приємно просто мовчати, бо знаєш, що тебе оточують доброзичливі люди, твої друзі, які не зрадять і не осудять, які прийдуть на допомогу, порадять добрим словом, розвіють усі негаразди. Та найбільше у світі щастя – це мир на землі, коли на землі, коли на ній розквітають чарівні квіти, люди живуть спокійно, не здригаючись від страшних вибухів, а діти вчать, здобувають знання, щоб робити наш край ще прекраснішим. Мир на землі – це найбільше благо, бо є тато і мама, ніхто не гине у боях, і багато радості у світі.

Мир на землі – це росяні світанки,
Краса і творчість, пісня у галях.
Мир на землі – це вечори і ранки
Із радістю і щастям у серцях.

*Рудь Вадим,
5 клас, ЗОШ №20,
м. Рівне*

Хочу в мирі і злагоді жити!

Одного вечора моя прабабуся займалася плетінням, а я сиділа біля неї. Незабаром на думку прийшов спогад з її дитинства.

Ось цей спогад: «Коли я була маленькою дівчинкою, наше село було окуповане німцями. Селяни змушені були віддавати для них м'ясо, молоко, яйця, зерно та іншу провізію. Продуктів було дуже мало, і, віддавши все для німців, люди були б змушені голодувати. Тому вони йшли на хитрощі, потай вигодовуючи худобу для того, щоб вижити. Одного дня мама варила приховане м'ясо. Тільки що м'ясо закипіло на печі, як у дворі з'явився загін німецьких

солдатів. Мама схопила чан з м'ясом, накрила його рядном і посадила мене на нього. Вона сказала:

- Ось тобі нові черевички, одягай і знімай їх, але не смій вставати. Як встанеш, нам смерть!

Я сиділа і робила те, що сказала мама. Солдати з собакою зайшли до хати. Один з них підійшов до мене. Я опустила очі, було дуже страшно й гаряче, та ослухатися я не могла. Солдат сказав:

- От яка гарна маленька дівчинка!

- Що робиш?

За мене відповіла мама:

- Та ось бачите нові черевички у неї, тому й бавиться з ними.

Німець постояв, подививсь на мене, посміхнувся і пішов.

Мені було так страшно за себе і за родину, що через багато років, згадуючи про це, мурашки пробігають по спині».

Розповідь прабабусі дала зрозуміти мені, як добре жити у мирі і достатку.

Тому я голосую за Мир усюди і завжди! Я хочу в мирі і злагоді жити!

Я голосую за мир!

На мою думку, найголовніше у суспільстві – це мир. Адже без миру панувала б війна. А гірше війни не існує нічого, тому що ні від чого так масово так гинуть люди, як від війни.

Мої бабусі часто зі слізьми розповідали мені про війну між Німеччиною та Радянським Союзом. З їхніх розповідей можна сказати, це були дуже страшні роки. На їх очах було розстріляно багато людей, серед яких були їхні батьки.

Усіх хлопців та чоловіків забрали на війну, залишивши жінок та дітей беззахисними. Солдати не знали, скільки вони проживуть, та чи живі ще їхні рідні? Жінки та діти залишились в своїх будинках наодинці зі своїм страхом. Вони були свідками вбивства багатьох людей. Тоді жити справді було страшно. Щодня гинуло понад тисячу людей.

На щастя, коли я народився, в країні панував мир. І про війну я знаю тільки по оповідях бабусь.

Я голосую за мир і завжди буду боротись за нього. Тому що жити мирно набагато краще. Мир та любов до ближнього врятовують світ!

*Степасюк Діана,
5 – А клас, ЗОШ №27,
м. Рівне*

Ніхто не забутий, ніщо не забуте
За Батьківщину у боях вмирили
Всі: дорослі і малі...
За довгі роки ще не розшукали
Усіх могил солдатських на землі.
Розкидані всюди вони: у чистім полі,
При дорозі, в лісі, біля ріки...
Там сплять навічно воїни,
Чийсь батьки, чийсь сини й брати.
Там сплять орлята
(тепер уже були б орли!).
Схилились верби над могилами солдатів,
Що у боях за мир наш полягли.

Коли почалась війна, прадіду було вісімнадцять. Фашисти напали на Україну. І він взяв у руки зброю.

Це сталося зимового дня 1943 року. Була команда не пропустити ворожі танки. Воїни-солдати притаїлися. У повітрі пахло сосною.

Та ось страшні машини пішли у наступ. Зав'язався бій. Кілька танків охопило полум'я, але наступ не припинявся. Залізні потвори із чорними хрестами сунули вперед. Вибухи змішували сніг із землею. Падали вбиті й поранені. Все рідше і рідше чулися постріли гармат. Уже сніг почервонів від крові вбитих і поранених. Для багатьох цей бій став останнім.

Мовчав ротний і найближчий друг не відповідав. Тоді прадідусь взяв пляшку із горючою сумішшю і рушив назустріч страшному чудовиську. Останнє, що він побачив, це палаючий танк і голубе небо...

Значно пізніше орден знайшов свого героя.

Кожного року 9 Травня ми їздимо на могилу прадідуся. І жодного разу не пам'ятаю, щоб ішов дощ. Небо завжди безхмарне і голубе... - мирне.

*Годинюк Дмитро,
б – А клас, НВК «Колегіум»,
м. Рівне*

Тривожні дзвони війни

У книзі історії нашої країни є чимало страшних, болючих і трагічних сторінок. Та, мабуть, однією із найжахливіших подій є війна.

Ось уже минуло 66 років із тих часів, як діди й прадіди відстоювали свободу і мир у нашій країні, жертвуючи власним життям. Ті роки були сповнені горем і стражданням, облиті сльозами та кров'ю. Проте мужні бійці не здавалися, вони безстрашно, самовіддано, героїчно боролись із ворогами і перемогли. А не програли вони Велику Вітчизняну війну тому, що в кожного в серці горіло неугасиме бажання: звільнити країну від загарбників, принести спокій і мир у кожен дім. Тепер про їхні подвиги нам нагадують гранітні пам'ятники край доріг.

Чимало втрат і болю принесла війна кожній людині: матері не дочекалися з неї своїх синів, дружини – чоловіків, діти – татусів... А ті, що повернулися, назавжди запам'ятають сповнені жахом дні. Не повинні забувати про це і ми, хоч живемо в мирний час. Стихли дзвони війни, проте їхнє відлуння ще довго буде бриніти у наших душах і серцях.

*Сльоза Вікторія,
б – А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

За мир у всьому світі

Стою серед квітучого ромашково-волошкового поля. Мене огортає синь неба, голубить проміння сонця, лоскоче легенький вітерець. Навколо ніжні звуки землі та урочисто – дзвінка пісня жайворонка. Як хороше жити!

Страшно подумати, що кілька десятиліть тому моя прекрасна земля стогнала від вибухів бомб та снарядів, її розривали міни, топтали важкі чоботи фашистського загарбника.

Війна... Я знаю про неї лише з книжок, кінофільмів, спогадів ветеранів. Це трагічна сторінка історії мого народу: були зруйновані цілі міста і села, ставали вдовами жінки і сиротами діти. Війна, як хижак, намагалася знищити у людині усе добре і вічне: милосердя, щирість, любов; сіяла розбрат, слабкість і зневіру. Та мої предки, зібравши воедино мудрість київських князів, звияту козаків, відданість гімназистів, що загинули під Крутами, вистояли і перемогли. Вони подарували нам, своїм нащадкам, життя, мир і віру у майбутнє.

Ми, діти 21 століття, повинні схилити голови в пошані перед пам'яттю тих, хто здобув мир на землі, ми повинні бути гідними подвигу наших предків, повинні нести у наших серцях вогниці добра і любові. Ми за мир у всьому світі!

*Гарачук Василь,
7 клас, ЗОШ I–II ст. №16,
м. Рівне*

Ми – діти української землі

Україна! Яке щире і дороге слово для душі багатьох українців, які мають велике серце.

Ми – діти української землі. Я дуже хотів би, щоб кожен народжений в Україні гордився тим, що він є громадянином цієї країни і ні за що в світі не проміняє її на іншу. Із самого малечку так виховують мене мої батьки, вчителі, дідусі і бабусі. Я хоч ще і маленький, але патріот своєї держави, бо дуже вірю у майбутнє України: у її чисті прозорі води, у безхмарне небо і ясне сонечко, у працьовитих українців, які зроблять все, щоб колосилися золоті лани, цвіли вишневі сади і звучала солов'їна пісня.

Я добре розумію, що ми – діти української землі і саме ми будемо продовжувати український рід, його славу і традиції, ми будемо сприяти процвітанню і розвитку України.

Я люблю Україну і вірю в пророчі слова Володимира Сосюри:
«Всім серцем любить Україну свою – І вічні ми будемо з нею».

*Денищук Карина,
7 – В клас, ЗОШ №8,
м. Рівне*

Ми маленькі ліхтарики миру

Ми – діти ХХІ століття. У нас є багато іграшок, комп'ютерів. Ми часто гуляємо в парку, граємо у різні розважальні ігри, мандруємо гірськими стежками. Наші батьки нам нічого не жаліють, завжди купують гарний одяг, солодощі... Це все заслуга наших захисників, які визволили нашу Батьківщину від фашистської навали. Якби йшла війна, то не знали б ми щастя, злагоди, страждали б діти...

Вже пройшло багато років з тих часів. Люди зрозуміли, що війна – це не єдиний вихід із проблемної ситуації. Також, напевно, більшість держав просто не хоче шкодити дітям. Лише від одного погляду на малюків, у людей в серцях запалюються ліхтарики любові, добра, миру.

Все, що є на світі, зелені ліси, безмежні колосисті лани, пахучі та квітучі сади – усе це навіює патріотичний дух, дух честі, відповідальності за свою сім'ю, родину, за Україну. Щоб не зіпсувати таку красу, потрібно берегти природу, а не влаштовувати полігони, на яких потім страшно ходити мирним людям, а через декілька років частина полігону заростає бур'янами, а буває, що невикористані боеприпаси вибухають, забираючи людські життя.

Я переконана, що будь-який конфлікт можна вирішити за столом переговорів. Не потрібно влаштовувати сварки, бійки, а берегти своє життя й життя інших людей. Я хочу, щоб усе було добре, скрізь панувало щастя. Я – за МИР!

*Дячук Марина,
7 – А клас, НВК №2 «Школа-Ліцей»,
м. Рівне*

За мир в усьому світі

Я голосую за мир у світі. Невже неможливо припинити всі чвари та сварки між континентами, країнами, народами, між людьми врешті-решт?! Адже всі ми рівні, маємо однакові права та обов'язки. Навіщо красти – можна ж попросити. Навіщо вбивати

– адже потрібно любити і поважати один одного. Люди притримуються тваринного правила: «Їж або тебе з'їдять». Ми ж бо давно переступили межу між звіром та людиною. Тому не потрібно коїти зло. Краще дослухатись до мудрих слів: «Ми з тобою однієї крові – ти, я і ми усі».

Чому точаться війни? Чому природа постає проти нас? Чому вчорашні друзі – сьогоднішні вороги? Бо немає миру на Землі. Якщо ми будемо жити у мирі і злагоді, припиняться війни. Люди стануть дружні, бо лише разом ми – сила.

Тому я голосую за дружбу націй, народів, за мир у всьому світі. Приєднуйтесь! Не лишайтесь байдужими до нашого майбутнього, мирного та щасливого. Боротьба за мир починається з кожного з нас і ні за яких обставин про це не можна забувати...

Жук Віктор,

7 – А клас, ЗОШ № 22,

м. Рівне

Хочу в мирі і злагоді жити

Далекі, війна не така, як зараз її уявляють підлітки. Війна – це не брутальні солдати в крутих куртках з потужними автоматами, які знищують кожного на своєму шляху. Війна – це сотні, тисячі невинних жертв серед дітей, жінок. Тисячі голодних солдатів, яким вже несила нести зброю, які змушені убивати, бо їм так наказали. А не виконав наказ – значить, зрадник батьківщини. Але ж воюють лишень керівники держав, та руками мирних людей. Чому за те, що один керівник по конфліктував з іншим, мають страждати невинні люди, убивати один одного? Чому замість того, щоб ображені йшли на дуель, вони посилають війська солдат, які почасти навіть не знають, за що вони йдуть на смерть. Звичайно, ми ненавидимо німців після 2-ї світової війни, але чи винна їхня громада, коли вони були змушені виконувати накази Гітлера? А що приносять ці гори трупів? Славу? Навряд чи. Чи не можна запросто пробачити всі образи? Забути, хто на кого що сказав і жити в мирі? Чому людям завжди мало того, що в них є? Чому їм обов'язково треба зазіхати на чуже?

Ці питання навряд чи будуть відкриті, бо ще не народився такий світ, в якому люди не зазіхають на чужу владу. А шкода. Так хотілось би внести свій вклад в розвиток... миру.

*Кондратюк Катерина,
7 – Б клас, ЗОШ №8,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Канікули... Я прокидаюсь... Вмикаю телевізор. Починаю перегляд каналів: якийсь серіал, нецікавий мультфільм, кримінальні новини, стихійні лиха, новини... Знову десь бомблять, в метро серія вибухів, з новою силою продовжується гонка озброєння, реклама (краще вже дивитись її), вибори, війна... Жах! Це дуже страшно! Страшно жити в такому світі.

Я – людина, яка любить цей світ. Але яскравий світ, де панує мир та любов до всього живого. Я за мир у всьому світі!

Я люблю життя. Люблю своїх батьків, рідних, друзів. Найголовніше – це те, щоб усі були здорові та позитивно налаштовані. Я вважаю, що потрібно бути добрішими та уважнішими один до одного. І кожен повинен почати з себе, і зробити це негайно, для того, щоб зберегти цей світ для прийдешніх поколінь. Я щиро вірю, що мої діти будуть жити в мирі та злагоді під чистим блакитним небом, насолоджуючись співом пташок у зеленій діброві... І одного ранку ми зможемо прокинутись, увімкнути телевізор і просто переглянути «добрі новини», цікаві розвивальні програми, послухати гарну музику.

Я ще не маю права голосувати. Але сьогодні голосую вперше. Я голосую за мир! І цього права в мене ніхто не відбере!

Хочеться завершити свої роздуми фрагментом вірша Надії Красоткіної:

Мир на землі – це дід і мама, й тато,
Й любові стільки – просто через край!
Це та земля, де щастя є багато
І в кожній хаті – хліба коровай.

Це та земля, де сміх і пісня лине,
А діти йдуть до школи знов і знов.
Й ніколи у боях ніхто не гине,
Бо там господар – щастя і любов!

Кочкар'юв Владислав.

7 – А клас, ЗОШ № 22,

м. Рівне

Хочу в мирі і злагоді жити

Як ми знаємо з історії, Українці – миролюбивий народ. За зброю відважні козаки бралися лише для того, щоб відвоювати Свою рідну землю. Герої битви під Крутами також не прагнули завоювань, вони лише мовчки довели, що їм не байдуже...

Як кажуть: хочеш миру – готуйся до війни, на жаль, саме така доля спіткала Україну...

Колись давно племена, що жили на території майбутньої Русі, об'єдналися. Насамперед, задля відбиття ворогів, які повсякчас нападали на територію нашого народу...

Можна зробити висновок: війна також пише історію, але якою ціною..?

Згадаємо політичну діячку княгиню Ольгу. За свого правління вона не допустила війни, вирішуючи конфлікти переговорами, взамін внутрішня політика в державі була міцною, а сама країна процвітала, це яскравий приклад процвітання миру.

А на прикладі наступника Ольги, Святослава, ми бачимо нескінченні завоювання, які хоч і привели країну до розширення, але все ж повністю зруйнували життя жителів країни. Святославу було відверто не до внутрішньої політики, чи може у нього просто не було до цього хисту..?

Не можна не згадати 2-гу світову – це остання війна, яка зачепила Україну, загинули мільйони людей, постраждало ще більше. Не вдаючись до подробиць, узагально: той ветеран, який дійсно був у вирі військових подій, він ніколи сам не захоче розповісти про убивства та інші жахливі події. Війна залишила глибокий слід не лише на економіці багатьох подій, а, що важливіше, й у душах тих сідних ветеранів...

Війна... Це слово викликає лише негативні емоції й залишає поганий присмак на душі...

*Лагута Наталія,
7 клас, ЗОШ №16,
м. Рівне*

Війна — це лихо і ганьба народів

Війна – це слово, яке викликає одразу в кожного із нас страшні і неприємні емоції. Перед очима з'являються жахливі картини смутку і страху, горя і печалі, голоду і смерті.

Війна безжална, не милує, не шкодує нікого, навіть маленьких дітей, які ще не можуть зрозуміти, що відбувається навколо. Це ніби чорна птах, яка з'являється зненацька і накриває своїми велетенськими крилами все навкруги, закриває сонце. Її страшні кігті впиваються в кожного, аж до самого серця, залишаючи глибокі рани в душі.

Війна – це зло, що впевнено крокує по Землі і знищує все, що збудували і виростили добрі люди своїми руками. Горять будинки і дерева, руйнуються дороги і мости. А саме головне завдання війни – покалічені людські життя. Хтось втратив свою близьку і дорогу людину, а хтось залишився інвалідом. Тисячі матерів довіку будуть чекати зниклих безвісті синів. Ніколи не припинять лити гірки сльози жінки за своїми загиблими чоловіками. Війна залишає після себе багато страждань, горя і болю. Вона не лише забирає життя її учасників, але й руйнує майбутнє тих, хто вижив. Адже вони в спадок отримують повну руїну і бідність в країні. Складно жити в таких умовах, особливо дітям. Для них настає складний час, коли вони не мають дитинства, адже вони вимушені працювати майже нарівні з дорослими, з ранніх років підриваючи своє здоров'я важкою, виснажливою і небезпечною працею.

А назріває і виникає війна від того, що одні люди прагнуть підкорити інших, намагаються мати більше влади і багатства. Це одвічна боротьба між добром і злом. На щастя, зараз над нами мирне небо і яскраво світить сонечко. Але наші прабабусі і прадіди ще добре пам'ятають ті далекі часи, коли була Велика Вітчизняна війна. Цей період свого життя вони не забудуть ніколи. Майже

кожну родину торкнулася тоді чорна птиця своїм крилом і забрала мільйони життів. А для тих людей, що залишилися жити, назавжди посіяла в душі страх і смуток.

Добрі люди! Проженемо те зло, яке зароджується в наших серцях і розпалює війни, бо війна – це лихо і ганьба народів!

Лопецька Юлія,

7 – А клас, НВК №2 «Школа-Лицей»,

м. Рівне

Війна – це лихо і ганьба народів

Війна – це найжахливіше лихо у світі. Вона несе смерть, сіє хвороби й голод, губить цивілізацію. Вона без жодної краплі жалю знищує все на своєму шляху. Так, саме через війну зникають шедеври літератури, скульптури, живопису та ін., так зникають держави і винищуються народи. І постає питання – хто ж створив це жахіття?

Можливо, ви подумаєте, що це – людина. Насправді ж монстра створила людська жадібність, жорстокість і ненависть. Зажерливі правителі засліплюються жагою влади. Вони навіть не задумуються над наслідками – жахливими втратами і кровопролиттям. Вони просто кидають свій народ у війну, прагнучи нових земель. Такі правителі не розуміють, що поведуться, як некультурні варвари. Не розуміють, що війна, яку створили, ганьбить їхній народ і їх самих. Не усвідомлюють, що можуть знищити величну культуру тієї держави, на яку нападають.

Війна – це велика образа народів, на які скоєно напад. А образи – це рани, що довго загоюються. Такі образи, як війна, гояться століттями. Доки підкорена країна буде залишатись під владою нападника, доти будуть спалахувати повстання і протести.

Тому я закликаю вас: не дозволяйте жадібності, жорстокості й ненависті ввійти до вашої душі, бо це може призвести до війни – лиха і ганьби народів!

Роздуми про мир

Я голосую за мир, любов, вірність, чесність, честь...

Голосуємо, коли демонструємо чітку позицію у вирішенні проблемного питання, коли людина стоїть перед вибором. Блискуча позиція: обирати мир, любов, честь... Правильний шлях, перший крок зроблено, тільки глибоко помиляється людство, коли насмілюється заявити, що воно обирає... Цього синього птаха, якого всі ототожнюють з образом щастя, потрібно не ловити, не обирати його, як солодкий нектар, потрібно ретельно збирати, причому з кожної життєвої нісенітничі, проблеми, потрібно навчитись відбирати зі свого вулкану неспокійних емоцій зернину спокою і миру, і з тієї зернини виховувати в собі жовтогарячий, променистий соняшник душеспкою, миростану.

Я стверджую, що щастя – це мир, гармонія суголосся у співіснуванні макросуспільства та мікросерця. Саме мікросерце є тим земним механізмом, який заводить «будильник» всесвітніх катастроф: воєн, голодоморів. Одне мікросерце, розум якого займає керівну посаду! Навіть таке серце не втрачає своїх природних обрисів... обрисів серця! Але чим наповнене воно?

Людина потребує миру тоді, коли вона любить! Істинну насолоду від любові отримуємо, коли серце наповнене любов'ю чистою, широкою, твердою, а не хисткою, дворушною. Любов не може спричинити муку, адже не любов то буде, а деспотизм. Оксюморонне витає в життєвих просторах словосполучення: любовні страждання, не страждатимеш, якщо істинно любитимеш, а любитимеш, якщо любитимеш мир у душі. Саме мир навчить любити чиясь серце, не вимагаючи взаємності, не страждаючи, навіть любити таємний світ багатьох мікросердець, що є частиною неоціненного дару – життя світового. Занотуй на пульсуючих скронях своїх кожне людське серце: хочеш прожити життя своє в радості – віднайди спокій та мир душі своїй!

P.S. Не побачить краплини роси на пелюстці ромашки, що проросла з мирного ґрунту, не почує курликання журавлів, що

летять під мирним небом, самого сонця не побачить серце, віддане на поталу щоденним гризотам, адже воно не роздивиться за рутинним головою...

Савчук Вікторія,

7 – А клас, РГК «Престиж»,

м. Рівне

Я голосую за мир

Що таке мир? Мабуть кожна дитина скаже: «Це дружба народів, людей. Коли ніхто не свариться і на світі панує спокій». Проте, для наших прадідів мир – це дуже важлива тема. Адже хто ж як не вони відчували на собі безжалісний дух війни і пережили дуже важкі часи. Більшість із нас може пишатися своїми прадідусями та прабабусями, які можливо, навіть віддали свої життя заради нас. Деякі з них ще живі і на День Перемоги ми можемо побачити наших героїв та подякувати їм. Але хто ж наважиться підійти до зовсім незнайомої людини і просто подякувати. Ми всі розуміємо, що життя не вічне і, як правило, люди жалкують, що не зробили те, що хотіли, коли усвідомлюють, що цієї людини вже немає. Та хіба ж ці бабусі та дідусі так багато хочуть? Лише поваги, приємних слів, подяки і найбільше того, щоб на світі панував мир, щоб їхні нащадки не відчували того, що відчували вони. І невже так важко просто не завдавати один одному болю, не ображати інших!

В більшості будинків щодня відбувається безліч сварок, по всьому світу ведеться багато війн. Іноді хочеться задуматись: «Людино, що ж ти робиш? Здається, живеш у достатку, біди не знаєш, то навіщо ж тобі чуже добро, навіщо винищувати інших заради грошей?» на це питання є лише одна відповідь: скупість людей переростає у ненависть один до одного, а згодом у жорстоку війну.

Я голосую за мир і сподіваюся, що коли-небудь людство опанує себе і зрозуміє, що лише мирно можна добитися ідеального життя.

*Салімова Олена,
7 В клас, ЗОШ №8,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я голосую за мир, бо не хочу бачити, як гинуть люди, а хочу дивитися на усміхнені обличчя перехожих, які спокійно прогулюються мирними вулицями, а їхні очі випромінюють лише радість.

Я голосую за мир на Землі, бо не хочу на кожному кроці чути про озброєння, про війни, які приносять неспокій і горе у кожну родину. Ті, хто збагачується за рахунок воєн, і не здогадуються, що горе інших людей відгукнеться і в їхніх родинах, бо зло завжди буде наказане, така істина природи.

Деякі люди не замислюються, що вони роблять, коли провокують війни. Кожна війна забирає багато життів, а найбільше страждають родичі та друзі загиблих.

Про Першу світову війну я дізналася з книжок та кінофільмів і була вражена жорстокістю завойовників. Прикро, що сьогодні майже у кожному під'їзді намальований фашистський знак – свастика. Невже ті, хто це малює, не розуміють, що це великий гріх перед тими, хто поліг у нелегкій боротьбі з фашизмом?.. Малюючи цей знак, ми впускаємо у своє серце зло, яке спричинить якусь сварку в родині чи з друзями. А наші предки не хотіли, щоб війна повторилася, щоб страшна чума прийшла на нашу землю. Чому ми стали байдужі? Одумаймося! Голосуймо за мир! За щасливе дитинство!

*Устимчук Владислава,
7 В клас, ЗОШ №25,
м. Рівне*

Я голосую за мир!!!

Я – мале дівчатко, яке вірить і знає, що любов і мир існує у нашому світі. Бувають такі люди, які не розуміють, що суперечки, бійки нічого не вирішують.

Війна... Написала це слово і жахнулася. Нинішнє молоде покоління переосмислює історію останньої війни – Великої

Вітчизняної. В серці старшого покоління – це слово – незагоєна рана. Це – обірвані сподівання на довге й щасливе життя. Це останній потиск руки, останній погляд найближчої, найдорожчої людини...

Наші титани, нездоланні солдати, здобули перемогу у цій жорстокій війні, надавши нам мир.

Мир – це бути у дружбі і злагоді між людьми. Ось так я розумію значення цього слова. Люди, не піддавайтеся на натиск суперечок, бійок, сварок. Будьмо людьми! І мир пануватиме між нами навіки.

*Борсук Вікторія,
8 – В клас, ЗОШ №1
ім. В. Короленка,
м. Рівне*

Ціною власного життя

22 червня 1941 року... Київ бомбили, нам оголосили, що розпочалася війна ... Яке це страшне слово війна! Солдати гинули, кожна смерть важка. А як страшно помирати у 18–20 років, коли ще тільки починаєш жити. У декого із юнаків та дівчат ще вчора був випускний вечір, а на ранок — війна.

На світанку 22 червня 1941 року всі по-справжньому збагнули значення слова війна. Вибухи гармат, перші фашистські бомби порушили спокій нашої Батьківщини. Йшла Велика Вітчизняна війна радянського народу проти німецьких загарбників. Чорні крила війни закрили голубе небо. На фронт вирушили мільйони людей, від яких залежала доля народів Європи і Азії. Землю нашу захищали разом українці, росіяни, білоруси, таджики, вірмени, грузини, литовці, естонці – представники всіх національностей, які прагнули миру на землі й тому грудьми захищали кожен її клаптик.

Мужність і гідність, совість і розум – ці слова характеризують відважних визволителів.

Багато славних синів і дочок України загинуло у битві за мир і спокій на землі.

Найбільшим лихом ХХ століття для України, як і для багатьох інших країн світу, була Друга світова війна.

З 22 червня 1941 року до 9 травня 1945 року тривала Велика Вітчизняна війна. Багато людей пішло з рідних домівок, покинуло своїх батьків, братів, сестер, дітей та інших дорогих серцю людей. Хтось із них повернувся живим, а хтось спочиває у братських могилах. Та багато ще родин і досі не знають, де поховані їхні близькі. Війна... Скільки наробила бід! Вона такий лишила слід: лише на території України в руїни і згарища було перетворено сімсот чотирнадцять міст, двадцять вісім тисяч сіл. Скільки горя, мук, крові, життів людських за цими цифрами. Кожен день, як рік, кожен рік, як століття. Все витримали і перемогли. Перемогли тому, що відстоювали право на життя. Дорогою ціною нам дісталася перемога. Але про ціну не думали герої, на карту була поставлена доля Вітчизни. Весь народ піднявся на її захист. Країна перетворилася на величезний бойовий табір, охоплений єдиним поривом – розбити ворога, вигнати його з рідної землі, знищити фашизм. Чудеса мужності, стійкості і героїзму проявив наш народ.

Люди землі! Убийте війну, прокляніть війну. Люди землі! Мрію пронесіть через роки. І життям наповніть, але про тих, хто уже не прийде ніколи, пам'ятайте! Заради життя і життя на світі, заради воїнів, що загинули тоді.

Немає такого міста чи села, такого поля чи гаю, де б у жорстокій боротьбі не пролилась їхня кров, де б не проявилась їхня могутність і відвага, адже кожен знав, що він – захисник рідної землі, народу.

Схиляємо голови низько,
Щоб шану героям-солдатам віддать.
На вічних постах стоять обеліски,
В полях обеліски стоять...

У війни не жіноче обличчя... Адже скільки жінок, юних дівчат виносили на своїх тендітних плечах поранених, збивали ворожі літаки, були снайперами, виконували чоловічу роботу в тилу ворога.

Дівчина в сірій шинелі,
В куцях, простих чобітках
Йшла, де зривались шрапнелі.
Йшла з автоматом в руках.

А скільки їх було в партизанських загонах. Вони ходили в розвідку, лікували поранених, забезпечували зв'язок із Великою землею і часто гинули, не промовивши ні слова в руках фашистських катів.

У війни не жіноче обличчя... Ми не знаємо війни, але не можемо позбутися думки, що у війни обличчя вдови. У нашій пам'яті війна залишилася плачем згорьованої вдови, що одержала похоронку. Той плач не забувається. Від нього стискається серце. Скільки горя, скільки безнадії вони пережили...

Чи сонце сіяє, чи небо в похмурі,
Чи дощ, наче сльози, траву полива,
Схилилась над мужем у вічній зажурі,
Як докір живим нам, солдатська вдова.

Бійці і командири Червоної армії проявили масовий героїзм, але змушені були відступати. Через рік від початку війни українські землі були повністю окуповані німецькими військами та їхніми союзниками.

Окупанти прагнули перетворити українські землі на постачальника продовольства та сировини. «Новий порядок», встановлений нацистами, відзначався особливою жорстокістю. Вороги закатували біля п'яти мільйонів мирного населення та військовополонених. До Німеччини на примусові роботи було відправлено понад два мільйони юнаків та дівчат.

Важливу роль у розгромі окупантів на загарбаних українських територіях відігравав рух Опору.

На Україні діяли сотні партизанських загонів, великі з'єднання під командуванням Сидора Ковпака, Олексія Федорова та інших.

Не обійшла війна стороною нашу Рівненщину. Страшні бої точилися навколо мирного населення. Фашисти, як чума, вповзли у наше рідне місто. І голубе небо затьмарилося німецькими літаками, гуркотом посипалися бомби.

Довго загарбники знущалися, вбивали, кололи штиками, топтали мирне безпомічне населення, спалювали цілі міста і села.

З 28 червня 1941 року по 2 лютого 1944 року наше місто було у полоні «коричневих окупантів».

Шкода тільки, що вже зовсім мало залишилося свідків – визволителів нашого прекрасного сьогоднішнього дня. З кожним роком ветеранів стає все менше і менше, але ми ніколи не забудемо їх, пам'ять про цих людей буде жити у віках.

Низький уклін всім: і живим, і мертвим.

Трагедія війни незмірна, а героїзм – безмежний. Гірко, страшно говорити про війну.

Травень сорок п'ятого був щедрим на тепло. Буйно квітував бузок, і величезні пахучі оберемки його кидали солдатам, які поверталися в рідні краї з важких воєнних доріг.

Як на них чекали! Чекали чоловіка, батька, коханого...

Багато горя і страхотливих втрат принесло Україні лихоліття світової війни. Україна втратила багато мільйонів своїх синів і дочок.

День 9 травня 1945 року знає весь світ. Ми йшли до тебе, Перемоги, довгих 4 роки. Тихо! Як стало тихо на землі! Лише співають солов'ї.

67 років... Швидко, мов весняні струмки, збігають роки, квітнуть дерева, половіють жита, приходять у світ нові люди. Але не старіє, не зникає пам'ять тих літ. Вона живе у спогадах бійця і в суворому монументі, як свідок грізних років і переможних боїв. Не забуваймо про це! Хіба можна забути тих, хто переміг у сорок п'ятому? І тих, хто загинув за нашу перемогу? Адже є речі, котрі просто не маємо права забувати. Тому пам'ять наша не повинна зношуватися з роками. Тільки – жити!

Життя торжествує в новім поколінні,

Та болі минулі – довіку нетлінні.

З граніту волає грізно і люто:

“Ніхто не забутий, ніщо не забуто!”

Роки ідуть, та в пам'яті нашій залишилися ці дні, ці відчайдушні люди, які здобули нам Перемогу. Дякуємо нашим ветеранам за мирне небо над головою. Слава загиблим героям!

Все далі і далі відходять грізні роки Великої Вітчизняної війни, але ніколи не згасне пам'ять про всіх тих, хто, не задумуючись, віддав своє життя в ім'я Свободи. У наших серцях ніколи не згасне пам'ять про людей близьких і зовсім невідомих – тих, хто боронив

свій отчий край. Схилимо голови перед Світлою пам'яттю тих, хто віддав своє життя, увійшовши у безсмертя.

Багато на нашій землі обелісків,
Вкарбовані в них золоті імена
Вклонися, людино, їм низько-низько,
Це пам'ять, яку залишила війна.
Пам'ять, стій! Зупинись на хвилинку,
Серце, замри ... Це потрібно не мертвим,
Це потрібно живим.

Гурман Аліна,

8 – А клас, Ярунська ЗОШ,

Житомирська обл.

Я голосую за мир

День Миру – 21 вересня. В цей день люди відмовились від насилля і домовляються про припинення вогню. В цей день люди всієї планети замислюються над тим, якою може бути їх роль у пошуках миру і який власний вклад вони можуть зробити у справу миру.

У наш час, коли в різних куточках землі лунають постріли та проливається людська кров, це свято надзвичайно актуальне і значиме.

Хтось скаже, що час біжить надто швидко, а я скажу, що нічого не можна повернути. Хтось скаже, що в житті все втрачено, а я скажу, що у житті є що втрачати. Хтось скаже, що все чудово, а я скажу, що іноді це щастя, що у руці немає пістолета. Хтось скаже, що ми під небом, а я скажу, що небо над нами. Хтось скаже, що зорі – земні, а я скажу, що небесне не буває земним.

Хтось скаже..., а я буду мовчати... Як часто за словами ми втрачаємо справжній сенс... У внутрішньому мовчанні, у тиші відчуті себе істинного. Послухайте, як звучить Тиша... Як багато в ній ніжних і милих серцю звуків. Ось дзвенить срібний потічок. Он заливається ніжною мелодією жайворонка. Чуєте, закувала Зозулька.

- Зозулько, Зозулько, скільки років я буду жити?

- Ку-ку, ку-ку, ку-ку...

- Ой, та й багато ж накувала мені! Спасибі тобі, Зозулько!

У внутрішньому мовчанні, у тиші як хороше почути, відчуті себе істинного. У тиші народжується творчість. Із творчості народжується талант. За-роджується внутрішня сила і... Мир...

Внутрішнє мовчання – це повернення до свого «Я». Якщо є Мир, є Майбутнє, є Радість, є Творчість. Є сміх дітей, Сонце, Квіти. І так хочеться жити на цій чудовій землі і радіти, що ти живеш і бачиш усе довкола, і прикрашаєш рідну землю, і так мило та хороше у тебе на душі.. І ти твориш добро.

Тому я голосую за мир.

Данилюк Маргарита,

8 – В клас, ЗОШ №8,

м. Рівне

Я голосую за мир

Йду осіннім парком. Під ногами шарудить жовте, багряне листя. Незвичайна тиша у природі спонукає до роздумів.

Доволі часто чую від ровесників нарікання на складні проблеми сьогодення, збайдужілість людських душ, втрату моральних цінностей. Дійсно, в цьому є якась доля правди. Адже ті ж однолітки у повсякденному житті не завжди замислюються над своїми вчинками, словами, необережно кинутими на адресу іншої людини.

Чому ж ми, люди, забуваємо, що світ, що оточує нас, створюємо ми самі? Навколишній світ відображає нас самих, наші думки, погляди, переконання. І якщо людина будь-якою ціною прагне досягти своєї не завжди благородної мети, не замислюючись над наслідками того, до чого це може спричинити, то хіба не закономірно, що за тим неминуче прийде розчарування і зневіра у власні сили.

Згадаймо історичне минуле нашої держави, коли було проголошено незалежність України. Перші кроки завжди нелегкі. Але була надія і сподівання. А що ж сталося нині? І як виправити це становище, щоб знову повернути надію? На це питання ми маємо знайти відповідь.

Найбільше мені хотілося б, щоб, ідучи знайомими алеями парку, я бачила над головою лише блакитне небо, а журавлиний ключ повернувся сюди на весні. Я хочу, щоб його помічали мої ровесники і мої батьки, а ще ті, від кого залежить наше мирне сьогодення. Щоб вони пам'ятали, що від їхніх рішень і вчинків залежить здійснення наших мрій.

*Дерна Роман,
8 – А клас, Ярунська ЗОШ,
Житомирська обл.*

Я прагну до миру

Майже всі люди на світі хочуть миру, але не всі з цих людей роблять все для того, щоб зберегти мир. У наш час поширене таке явище, як бізнес. Прикро говорити, але через гроші та бізнес одні люди можуть завдавати шкоду іншим, а інколи навіть убивають людей. Деякі люди можуть красти в інших людей, не замислюючись над тим, що роблять Ум боляче. Є люди, які не ма-ють поваги до старших, до батьків, які дали їм життя.

А ще є люди, які розпалюють війни. Можливо деякі з них розуміють, що роблять велику біду, велику помилку, але не замислюються над тим, що може загинути багато людей, а скільки буде сиріт, вдов і нещасних солдатських матерів, які не дочекаються своїх синів із війни.

Але є люди, які борються за добро та мир. Адже наші діди і прадіди зуміли зупинити наступ фашистів на нашу землю. Вони проявляли велику мужність і героїзм у бою з ворогом, а інколи захищали рідну землю ціною власного життя. Ці люди воювали не заради розширення своїх кордонів, не заради великих статків, не заради слави, а заради того, щоб зберегти своїх дітей і внуків, щоб зберегти для них рідну землю, щоб не ганьбив і не топтав її чужинець.

Тому я закликаю усіх до миру, щоб не було у світі найбільшого зла – війни. Саме тому я так прагну МИРУ!

*Зелінська Олена,
8 клас, спеціалізована школа –
інтернат I–III ступенів,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Хай буде мир на всій землі

*Ярами бурими, гнідими
Тумани впали, поповзли.
Німотні тіні заходили
Сліпого попелу й золи.*

На світанку 22 червня 1941 року всі по-справжньому збагнули значення чорного слова «Війна». Впали перші фашистські бомби не мирні оселі. Чорні крила війни закрили голубе небо.

На притихлу зелену вулицю Шепетівки увірвалися фашисти. За кілька днів вони пограбували, сплюндрували рідне місто Валі Котика.

Так котилася чорною хмарою війна над країною та над нашим містом. Окупована Шепетівка пережила жорстокі дні фашистської сваволі.

*Лежать руйновища, затихли.
Зозулі лет – ні в тих, ні в сих.
Земля – могила для загиблих.
Земля – землянка для живих.*

Війна охопила душі від малого до старого. Навіть повітря і поведінка домашніх тварин набули особливого змісту. Страшні сліди війни... Тисяча чотириста вісімнадцять днів і ночей йшли відважні воїни дорогами війни, не оглядаючись назад. Йшли, не шкодуючи себе, щоб перемогти.

Мільйони українців були мобілізовані до Червоної армії і воювали проти німецьких військ. Та не зважаючи на чималі втрати в роки війни, український народ вистояв. Його не зламали повоєнні тортури окупантів. Україна проголошена незалежною державою.

Летять, відлітають у вічність роки, та ніколи не зітруться в народній пам'яті імена захисників Батьківщини. Схиляймо ж голови перед світлою пам'яттю тих, хто віддав своє життя за мирне майбутнє, увійшовши у безсмертя:

*Їх імена на мраморі кутю,
На граніті, металі,
Щоб кожен їх знав;
«Ніхто не забутий,
ніщо не забуто!»
І безвісті ніхто не пропав.*

Я хочу, щоб був мир у всьому світі і ніколи не було війни.

*Карпенко Вікторія,
8 – А клас, Ярунська ЗОШ,
Житомирська обл.*

Хочу, щоб моя країна стала однією з наймирніших у світі

Я почуваю себе щасливою, бо народилася й живу на такій мальовничій землі – у нашій славній Україні. Блакитне небо і вечірні зорі, зелені ліси і широкі поля, повноводні ріки й глибокі озера – все це моя Батьківщина.

Сьогодні у багатьох людей виникає бажання емігрувати, бо складними є екологічна та економічна ситуації. Але я вірю, що ці проблеми можна подолати.

Я думаю, що кожен із нас хоч іноді казав собі: «Я хочу жити в мирі».

Що ж означає для кожного з нас слово «мир»? Що ж потрібно кожному із нас для того, щоб жити у мирі?

Одні скажуть: «Бути порядним і добрим». Інші – «Мати купу грошей», – думаючи, що гроші вирішують усе.

А я вважаю, що ми повинні бути чесними, добрими, справедливими, милосердними, любити ближнього, приходити в потрібну хвилину на допомогу. Хочу, щоб моя країна стала однією з наймирніших у світі.

Життя дається людині лише один раз. Довге чи коротке, воно триває лише від народження й до смерті, його не можна прожити двічі. То ж живімо в мирі, у дружбі. Радіймо яскравому сонечку, ніжній квіточці, зеленій травичці, співу пташечки, посмішці доброї людини. Цінуймо все це, бо воно вічне і, водночас, неповторне. Цінуймо мир і дружбу і зробімо все для того, щоб моя країна стала однією з наймирніших у світі.

*Мороз Оксана,
8 клас, спеціалізована школа –
інтернат I–III ступенів,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Я голосую за мир

Що означає мир? Чому він такий важливий для нас? І чому ми повинні його берегти? Над цим питанням, задумувався кожен з нас. Особливо, коли був у початкових класах і вперше зіштовхнувся з цими читаннями.

І справді, що таке мир? Мир – це злагода і розуміння людей у всьому світі. Це коли люди розуміють одне одного і не сваряться. Чому ж мир такий важливий? Він важливий тому, що без миру почнеться війна і вона не принесе нічого хорошого. Інколи через суперечку державних діячів могли між собою почати воювати цілі країни. І через цю суперечку можуть загинути тисячі людей.

У середньовіччя люди воювали між собою набагато частіше. Хлопці воювали за руку і серце прекрасної дівчини, сім'ї воювали через те що їхні предки колись, щось не поділили, королі воювали за землі. Для королів було байдуже за чоловіків, як ідуть на війну, за їхніх дружин і дітей. Вони хотіли завоювати якнайбільше земель і мати більше грошей. У часи Великої Вітчизняної війни була боротьба саме за землі. Адольф Гітлер хотів мати велику територію для своєї країни. Він пішов війною у напрямку Азії і був впевнений, що одержить перемогу в цій війні, але прорахувався і отримав поразку. Але зовсім без війни ми жити не зможемо. У кожного значення добра повинна бути протилежність. Наприклад: добро і зло, світло і темрява, Інь і Янь,... Так і мир – протилежний війні. Звичайно можна запобігти великим війнам, але просто неможливо передбачити дрібним суперечкам. І цим завжди у добрі є зло, а у злі – добро.

Просто не можливо мирний і безтурботний час уявити воєнним. Але якщо ми будемо сваритися одне з одним через дрібниці, не прощати тим, хто нас образив і думати лише про власну вигоду, тоді точно настане війна і замість того, щоб гратися зі своїми дітьми, чоловіки підуть на фронт і будуть воювати. Тому я голосую за мир і всіх закликаю до цього.

*Павловська Ірина,
8 – В клас, НВО №2,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Я голосую за мир

Мир – це прекрасне слово, яке має багато значень. Найголовнішим у цьому слові є те, що воно несе тепло і радість людям. Мир є частиною нашого життя. Адже люди не могли б прожити без злагоди, спокою та добра. Коли навколо панує мир, то життя здається кращим і ми цінуємо кожну хвилину прожитого.

Були часом, коли миру не було, коли люди не знали, що це таке. Страшною трагедією став Голодомор. Голод виморив мільйони українських селян. Голодомор примушував людей усе віддавати за маленький шматочок звичайного житнього хліба. Ось чому люди, які пережили голод та війну, так цінують хліб. Ті, хто не мали навіть шматочка будь-якої їжі, вдавалися до крайнощів. Вони для того, щоб вижити у складних умовах, їли навіть своїх рідних. Це було жахливо. Ніхто не може передати того гірконого болю, який відчували люди. Наглядачі приходили до бідних українських осель і забирали все до останнього, не дивлячись, що у домівці були малі діти, які дуже хотіли їсти. Як тільки люди не намагались сховати останнє, що у них було, але це не допомагало. Голодомор забрав життя у великої кількості людей.

Я не хочу, щоб наші люди зазнали такої біди, яка завдала значної шкоди населенню. Щороку ми хвилиною мовчання вшановуємо пам'ять загиблих під час Голодомору. Я хочу, щоб завжди панував мир та злагода між усіма народами!

*Черномаз Сергій,
8 – Г клас, ЗОШ №8,
м. Рівне*

Я голосую за мир

*Людина створена природою для миру, а не для війни,
народжена для радості, а не для горя...*

Франсуа Рабле

Я голосую за мир, тому що знаю, що життя без нього є дуже важким.

Мені дуже хочеться, щоб на землі не проливалась чиясь кров, хочеться, щоб всюди був мир і було чути дзвінкий дитячий сміх! Я ненавиджу насильства, вбивства, і мені, як і багатьом із нас, дуже подобається щасливе, мирне, спокійне, чудове життя, а всі проблеми, які з'являються у нас на шляху, потрібно вирішувати мирним шляхом.

Багато війн, а в результаті і багато смертей, а люди всього-на-всього хочуть жити, вони хочуть простого людського щастя. Доки існує світ з людьми, які хочуть збагатитись за рахунок інших, доти триватиме війна. Життя в людини лише одне, і його потрібно прожити достойно, а не примушувати інших вбивати, погрожуючи їм. Ніхто не має права забрати життя в іншої людини. Війна виникає в основному тому, що люди перестали любити і поважати один одного, а щоб був мир, потрібно любити, розуміти і поважати людей, рахуватися з їхніми думками і поглядами. Щоб був мир в країні, насамперед, потрібно, щоб панував мир у кожній сім'ї.

Чому існують війни? Навіщо пролита чиясь кров, плач дітей, нещастя? Чому ми не бережемо своє життя, а нищимо його своїми ж руками? Ми ніколи не забудемо тих, хто віддав своє життя за наше щасливе сьогоднішнє. Ми багато знаємо про Велику Вітчизняну війну і людей, які віддали своє життя для того, щоб нам було добре, щоб ми могли жити і знати, що на нас чекає наступного дня. В наш час дуже багато жорстоких людей, з'явилися зло і несправедливість. Люди стали дуже злими. Війна породжує ненависть, жадобу до збагачення. Влада та гроші - це причини всіх війн, але ж не має бути нічого дорожчого за життя. Багато людей втратили молоді роки, захищаючи свою землю від ворогів, і тільки декілька з мільйона залишилися жити, але картина смерті у них залишиться назавжди у пам'яті, коли вони не могли врятувати нікого з рідних і самі чудом вижили. Війна залишає глибокі рани в душі кожної людини, яка її пережила.

У наш час ми можемо жити краще, але потрібно для цього щось робити, а не сидіти склавши руки і чекати поки за тебе все зроблять.

Мир – це коли на нашій рідній землі не владарюють чужі люди, не вказують автоматом на місце в кутку в твоєму домі.

Мир – це сонце, яке світить по всій планеті, посылаючи при цьому радість, любов, дзвінкий дитячий сміх, щасливі посмішки батьків, які більше не проводжають синів на війну.

Ми вдячні дідам і прадідам за наше щасливе дитинство. Про їхнє героїчне життя і подвиги складались пісні, писались книги. Сьогодні ми вчимося в чудових школах, відпочиваємо влітку на морі, в таборах. Діти мають гарні іграшки, цікаві книжки. Отже, живіть, люди, так, щоб не було соромно перед тими, хто поліг у великій битві.

Людям не потрібна війна. Скільки матері пролили сліз за своїми синами, проводжаючи їх на війну. Молоді хлопці йшли воювати. Ось так і зараз. Все починається з простої бійки і може закінчитися війною, якщо вчасно не зупинитися. Людина не хоче розуміти, що вона сама несе собі шкоду, вона не задумується над своїми діями і вчинками. Можливо, вони були неправильними і ти образив зовсім невинну людину?

Війна – це смерть, мир – це життя. Я щаслива людина. Живу в чудовій країні, де панує мир та любов. Мир – це найдорожче, що у нас є. Споконвіків ведеться боротьба між добром і злом, але добро завжди має перемагати. Кожен, хто вважає себе патріотом України, повинен відстояти честь своєї Вітчизни, її культурні надбання і не підводити до війни. Я голосую за мир! Я хочу світле майбутнє!

*Братійчук Віталій,
9 – А клас, ЗОШ №25,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Іноді переглядаєш новини і думаєш про те, що миру на Землі не буде доти, до поки людство не зрозуміє, що важливіші духовні цінності, а не влада грошей. Наприклад, я категорично проти революції в Лівії. Адже їхній «диктатор» Мубарак Каддафі піклувався про свій народ, забезпечував навчання громадян абсолютно безкоштовно у будь-якому університеті земної кулі. Щиро вважаю його благодійником, бо він розподіляв гроші від продажу нафти між всіма в країні. Так, напевно, правив би

залізною рукою до самої смерті. Але в нинішньому світі все обертається навколо грошей та геополітичних інтересів кількох держав-монстрів. Так, американці вирішили, що Каддафі та інші правителі країн Близького Сходу можуть наважитися на не послух і продавати нафту за однаковою для всіх ціною. Як результат – «повстання», а по нашому – війна у Східних державах, звісно, європейці мають рацію коли вважають, що всього на всього завдяки авіації НАТО та поставкам зброї псевдодемократи перемогли Мубарака. Але вони забувають про зворотній бік медалі: під час бомбардування постраждали мирні жителі, ні в чому не повинні араби. А скільки було зруйновано сімей!... І мимохідь виникає питання: заради чого? І на це є банальна проста відповідь – заради грошей. Отже, чи варто якихось буденних, приземлених, мерзенних грошей життя людей, розбиті сім'ї та плач дітей.

*Булавська Тетяна,
9 клас, ЗОШ І–ІІ ст. №16,
м. Рівне*

Я за мир у всьому світі

«Мир на землі – це росяні світанки,

Краса і творчість, пісня у гаях.

Мир на землі – це вечори і ранки

Із радістю і щастям у серцях».

Надія Красоткіна

Досить часто можна почути слово – «мир». Тоді виникає питання, що все-таки означає це слово. На мою думку, мир має існувати у світі! Але де ж взяти цей мир? Як зробити так, щоб він дійсно панував у всьому світі, так щоб кожна людина цінувала його? Потрібно лише жити з людьми у злагоді, і тоді мир буде існувати у нашому житті.

Перед людством постає питання: «Яку ж ціну потрібно заплатити людині, щоб забезпечити собі мирне життя?» Можливо, ціна – це довіра, турбота, відданість, дружба... Для кожного ціна миру різна.

Щодня ми ходимо дорогами, вважаючи, що нам ніхто не заборонить цього робити. У світі живуть люди, ніби мирно: ніхто ні з ким не воює, ніхто не відчуває щоденної тривоги і тому, можна вважати, що у світі є мир.

Якщо звернутись до сторінок історії та згадати роки війни, охоплює жах... В ті часи не було миру, а була страшна війна! Зараз по всій Україні – могили. Скільки імен полеглих, закатованих, страчених невідомо! Ми ніколи не бачили жахів війни. Лише книги та кіно відатимуть нам про фільми розповідатимуть нам про це.

На цій землі потрібен лише мир, щоб ми йшли кожного дня з радістю та посмішкою. Найважливішою проблемою людства є збереження миру на Землі. Тому, необхідно жити в мирі, назавжди забути про усі негаразди, адже життя в нас одне! Радіймо миру!

Якщо буде мир на Землі, то усі люди будуть жити у злагоді та любові! А це для нас життєво необхідне!

*Гавриленко Інна,
9 - А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Війна – це лихо і ганьба народів

Моя бабуся часто згадує своє дитинство. Коли почалася війна, їй було 5 років. Згадує ті події зі сльозами на очах. Багато людей гинуло від ворожих куль, голодувало. Це був страшний час. Сотні дітей залишалися сиротами. Бомби іноді потрапляли в будинки, хоронячи під уламками цілі сім'ї. Їжу люди змушені були ховати, бо її забирали. Бабуся розповідала, як їхня родина тримала свиню на горищі, прикриваючи сіном та шматтям, аби ніхто не почув рохкання. Хліб пекли обережно, остерігалися, аби сусіди не помітили дим. Потім буханці ховали: здебільшого загортали у якийсь папір або тканину і закопували десь у хаті

Бабусине дитинство суттєво відрізнялося від нашого. Сьогодні ми маємо практично все. Діти у ті часи шукали по городах гнилу картоплю і буряки, варили і їли, а ми відмовляємося їсти вчорашні булочки; малюки одягалися в тоненький одяг увесь рік, мали одні чоботи на всіх, а ми не носимо одяг, куплений минулого сезону;

їхні будинки руйнували бомби, батьків вбивало кулями, а ми живемо в теплі, матеріально забезпечені, не слухаємо батьків, іноді навіть ненавидимо їх. Уявіть собі, як сиротам хотілося б обійняти маму, пригорнутися до батька... Треба радіти, що ми стільки маємо, цінувати це ще до того, як втратимо.

Отже, правду кажуть, що війна - це лихо і ганьба народів. Вона несе з собою лише горе і руйнування. Якщо ми не хочемо, щоб наші діти жили в таких умовах, як моя бабуся в дитинстві, то повинні відмовитися від воєн і бути в мирі з усіма. Тоді ми забезпечимо і нам, і нашим нащадкам щасливе мирне майбутнє.

Герасимова Ольга,

9 – Б клас, НВО №2,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Хай на землі панує мир!

Одного теплого весняного дня я проходила у своєму рідному місті Шепетівка повз музей Миколи Островського. Це була субота. Я побачила, як у супроводі родичів і друзів вийшла новостворена сім'я. Всі були веселі і щасливі. Молодята взяли пару білих голубів і разом відпустили їх. Голуби змахнули крилами – і вже за мить високо від землі, в чистому, блакитному небі виднілися дві білі цятки. Всі присутні з захопленням спостерігали за ними. Недарма цих птахів можна побачити на такому святі, адже у нас, та й у багатьох інших народів світу, голуб вважається символом миру. Ми живемо в мирний час. Наша країна ні з ким не воює, і це велике щастя. Та в світі починається багато війн. Воюють за територію, за природні багатства, за владу, гроші. Війна – це велика комерція, яку ведуть маленькі люди. Кожна людина в сучасному світі піклується тільки про себе, про свій добробут. Про те, щоб отримати краще місце під сонцем. Тому зараз в суспільстві є актуальним гасло: «Людини людині – вовк». Якщо світ і надалі дотримуватиметься таких законів, то до чого все дійде? Багато людей, що проживають в Україні, не з книг і кінофільмів знають, що таке війна. Вони самі були учасниками цих подій.

Почалася ця страшна трагедія 22 червня 1941 року, коли фашистська Германія напала на Радянський Союз. Цю війну вважають найбільшим лихом двадцятого століття. Вона постукала до кожного будинку, принесла лихо тисячам людей. Матері втратили своїх синів, дружини – чоловіків, діти залишилися без батьків. Наш народ не зламався, а відважно, мужньо боровся із загарбниками. Ця боротьба затягнулась на довгі та важкі чотири роки і лише 9 травня 1945 року ми здобули омріяну Перемогу.

Кожен рік 9 травня ми вшановуємо пам'ять полеглих у боях за рідну землю. Слухаємо розповіді свідків тих подій. Війна в їхній нам я о спливає найстрашнішими, найсумнішими спогадами. Але вона ще й нагадує ветеранам про тих, кого немає вже в живих, про їхню мужність, дружбу, вірність.

Як кажуть, історія закарбовує все: кожного загиблого воїна, кожен кленовий листочок, що падає на могили предків.

Хай ніде і ніколи не повторюється той страшний жах, назва якому війна. І нехай люди всього світу, взявшись за руки, скажуть:

«Геть війну! Хай буде мир».

Нам не треба війни, не треба.

Ми за спокій і мир на землі.

Щоб не коршаки в чистому небі,

А космічні пливли кораблі.

(М.Уманець).

Давіденко Ольга,

9 – А клас, ЗОШ № 24,

м. Рівне

Мир у моїх очах

Сьогодні у нас початок 2012 року, і як хочеться, щоб усі люди України жили в мирі, дружили один з одним, віталися при зустрічі і нарешті навчилися говорити слово «вибачте», адже як багато воно означає для нас, як впливає на стосунки близьких та знайомих людей. Я підтримую людей, які хочуть, щоб не було сварок і брехні.

Хоча я сама не завжди дотримуюся правил спілкування, щоб жити мирно, але намагаюся говорити правду і головне – говорити

слово «вибачте». Як багато у моєму житті змінили б ці правила: колись я сама не хотіла цього, та зараз віддала б усе, щоб повернути час назад.

На мою думку, я така ж людина, як усі інші, і в мені нема нічого особливого, просто час іде, а повного миру ми, людство, досі не можемо досягнути, хоча війни давно вже немає. Я закликаю усіх, хто хоч раз задумувався над своїми помилками і хотів розпочати все з чистого аркуша: не бійтеся виправити сказане погане слово, будьте милосердні, будуйте мир у своїй душі.

Мир – це доброта, милосердя, порядність, ввічливість, толерантність, справедливість, любов! Нехай у ваших серцях завжди живуть ці «мирні» слова!

*Максимюк Тетяна,
9 – Б клас, НВО №2,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Ніхто не забутий, ніщо не забуде

День Перемоги. Це свято радісне і печальне водночас. Бо не має на землі родини, якої б не торкнулась своїм лиховісним крилом минула війна, в пам'яті людей, пережили воєнну пору, Велика Вітчизняна війна відбулася величністю подій, які перейшли в історичну пам'ять народу, щоб залишитися в ній назавжди. Таким хвилюючим моментом нашої пам'яті стала Перемога. Пройшло шістдесят шість років, а вона все ніби виростає в своєму значенні і урочистий ореол навколо цього слова не згасає. З'являються нові літературні твори, які відображають воєнні роки, публікуються спогади, із архівів розшуковуються та добуваються невідомі досі дані, нові імена, споруджуються меморіальні дошки і пам'ятники. Люди торкаються давнього болю, відчуваючи водночас печаль і гордість. День Дев'ятого травня став зараз одним із найурочистіших днів нашого календаря.

Доречно, згадати, що саме слово Перемога було вперше вимовлено 22 червня 1941 року. Усі вірили: «Перемога буде за нами!»

Звичайно, тоді навряд чи хто передбачив, що війна буде такою довгою і що Перемога дістанеться нам ціною мільйонів людських

життів. Та все ж багато чого не передбачаючи, наш народ відчував головне – нашу Перемогу. В цьому він був дійсно впевнений.

Звідки ті люди брали силу, що керувала їхніми вчинками, народжу вала презирство до смерті у боротьбі з ворогами? З любові до Вітчизни, до свого народу. Наші воїни знали, що народ, котрий бореться за справедливість, перемоги не можливо.

Давно засипані окопи, загоїлись рани учасників війни, та людська пам'ять знову й знову звертається до минулого, бо «кров людська – не водиця», а що звідано й пережито, – не забудеться ніколи.

Скільки б не змінювалось поколінь на землі, вони повинні знати, що таке фашизм, яких мук і страждань завдав він народам Європи, скільки жертв зазнав наш народ у битві з ним. Нащадки завжди пишатимуться подвигом наших воїнів. Це подвиг, якого не знала наша історія.

Пам'ять про Велику Вітчизняну війну безмежна, невичерпна, вічна. Сучасникам і майбутнім поколінням її заповідали ті, хто поліг на полях жорстоких битв, хто після тяжких ран пішов з життя, її заповідають ветерани.

Іноді здається, що не було того лихоліття, не було тої жорстокої і кровопролитної війни. Але вона була! І нехай від того урочистого дня, коли пролунав перший салют минуло 66 років, забути того, що було, забути тих, хто дійшов до світлого дня Перемоги, не дозволяє нетлінна пам'ять, благородні серця нащадків.

І наш обов'язок – віддати належне їхній мужності на ратному рубежі, героїчній праці в тилу, усім відомим та невідомим солдатам війни.

Пам'ять народна... Це і честь загиблим за Вітчизну, і глибока повага перед мужністю, відвагою та героїзмом захисників країни, це і виховання нового покоління.

Пам'ять народна... Ми ніколи не забудемо тих, хто віддав своє життя за свободу і честь. За щастя і незалежність нашої Батьківщини.

*Морозько Інна,
9 – В клас, НВК №12,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Колись у мене запитали, чого я боюся найбільше? У відповідь пролунало тихе, але таке зважене: «Війни...» І не в плані вбивств, насиль, знущань, терору, трагедій, політичних конфліктів... Проблеми не зовнішнього, а більше внутрішнього світу... Постійній боротьбі духовній між людьми.

І хоча попереднє також навіоє жах! Але...Непорозуміння, заздрість, проклинання, гордість, пихатість – складові неблагополучності суспільних відносин. Звичайно, усі ми люди й усі грішні! Більшість, навіть моїх знайомих, вважає, що просто змінився світ і час, тому і жорстокості немає меж. Та я думаю, що ці міркування оманливі. Адже світ і час не мають властивості впливати на рішення та дії суспільства. Це всього-на-всього простір й одиниця вимірювання. Не більше.

Змінюються люди, їх погляди на життя, плани на майбутнє, уявлення про навколишнє середовище, дії та моральні цінності. Головною причиною появи духовної невірноваженості є суспільство. Занадто багато речей залежить від нього. Воно може спричинити війну, а може й закликати до миру. Чинником цього є власне бажання людей.

Мир живе у кожному з нас, тільки не кожен хоче його прийняти у свою душу. Погодьтеся, що нас дуже втомлюють постійні недобррозичливі погляди, образливі слова за спиною, нещира посмішка в обличчя...Серед брехні майже неможливо знайти істину. І таке відчуття, що ти граєш у вічні «хованки», де ти – шукач правди. Нам тяжко знайти друга, бо ж відомо, що на війні, як і в житті, друзів нема!

Звичайно, це гіпербола. Але так багато зрад навколо, що з'являється фобія довіри оточуючим. Підтримати в горі може безліч осіб, але порадіти щиро, коли щастя, – одиниці. На жаль.

Я вважаю, що саме у цих проблемах проявляється моральна війна між людьми. Але ми повинні пам'ятати, що Бог створив нас, щоб ми навчали один одного довіри, набирались життєвого досвіду, зуміли визнавати свої помилки та пробачати чужі.

· Мир – запорука стабільного благополуччя! Чи варто закривати очі тоді, коли така можливість має змогу відкрити їх, щоб показати справжнє сяйво життя?

*Носов Олександр,
9 – В клас, НВО №2,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

**Або людство покінчить з війною,
або війна покінчить з людством**

Війна! Від самої згадки про неї можна побачити жах на обличчях оточуючих людей. Як тільки з'явилась людська власність, відразу з'явилися війни, бо було що ділити: жінок, землі, майно. А для війни потрібна зброя. І тоді знаряддя праці та полювання, підняті на іншу людину, стали зброєю.

Спочатку ця зброя була з каменів та палиць, згодом з заліза, а ще потім вогнепальна, хімічна, біологічна, радіаційна, електромагнітна тощо. Зараз навіть є розмови про те, що є зброя, яка впливає відразу на мозок людей так, що повикликає різні психічні захворювання. Не тільки зброя розвивалась за довгі роки війн і напруженого становища, розвивалось ще й саме мистецтво ведення війни. Люди навчилися перемагати у війні, навіть не зробивши жодного пострілу.

Всі пам'ятають обидві світові війни, пам'ятають скільки життів вони забрали. Залишилися ще й ті, хто пережив Другу світову війну і втратили в ній своїх рідних. Цілком зрозумілий несамопитий страх перед війною. Та є «люди», які вважають війну цілком звичайним і природним явищем, яке допомагає землі скинути «зайвий тягар». Звісно, таким тягарем є ми, звичайні люди. Наша кількість вже справді велика, але не можна погодитися із тим, що війна – це звичайне явище, яке відсіює слабких і дозволяє людству вже в меншій чисельності продовжувати існувати як вид. В роки війни технології розвиваються дуже швидко, особливо у військових, а потім багато цих винаходів переходять до цивільних.

Надзвичайно вдосконалилась зброя. Існує ймовірність того, що якщо почнеться світова війна, то вона забере усе людство.

Компанії Голівуду вже навіть фільм чинили про те, як під час війни було створено хімічну зброю, яка знищила усіх чолонків, а жінки змушені були продовжувати якеське існування завдяки клонам. Та, як ми знаємо, всі спроби клонування поки що не закінчилися успіхом, бо створити живого клона нам вдалося, а ось душу ми не здатні вселити.

«Або людство покінчить з війною, або війна покінчить з людством», – саме так колись Джон Кеннеді закликав правителів усіх країн світу до миру. І він цілком мав рацію. Бо ніхто не знає, чим може закінчитися війна. Можливо, наслідки будуть настільки незворотні, що на цьому існування закінчиться. Краще об'єднатись та разом боротися з усіма незгодами і разом шукати шляхи вирішення різних проблем замість того, щоб заважати одне одному і губити життя.

Адже життя – це найцінніший скарб!

Редковець Оксана,

9 клас, ЗОШ I–II ст. №16,

м Рівне

Хай буде мир у всьому світі!

Я завжди була прихильником вічного миру на Землі. Для мене мир був єдиним засобом і метою існування світу. Ідея миру була навколо мене і у моєму серці. Я вірю, що кожна людина, яка задумається про своє майбутнє –, стане піклуватися про навколишнє середовище, стане добрішою та миролюбнішою. Так і весь світ по ланцюжку стане кращим. Тільки у всезагальній любові та мирі люди будуть щасливими.

Все здавалося таким простим! Але я не уявляю що таке війна. З почутого від бабусі, я зрозуміла, що це страшні події, від яких немає добра. Віс холодом, страхом... Підсвідомість моя просто не могла вмістити стільки болю, трагедії, сліз, жаху, співчуття!!! Тоді вперше у житті я зіптовхнулася з правдою війни – війни життя і смерті, війни почуттів...

Невже люди такі жорстокі? Невже таке може трапитися і з моєю родиною, країною? Невже тисячі життів – це лише статистика?

Зіставлю два поняття – війна та мир. Для мене війна та мир як ніч і день, як чоловік і жінка, як добро і зло. Поняття зовсім різні, але пов'язані невидимою ниточкою. Війна і мир – це одне ціле – як дві половинки цілого. Це як дві половинки обличчя: вони схожі і мало хто знайде різницю між причинами такої схожості, але посмішка правої половинки обличчя завжди заставляє рухатися м'язи лівої половинки. Так пов'язані мир і війна: війна все спустошує, мир все відновлює; війна знищує все живе, мир відроджує. Все розвивається в повній взаємозалежності, розвивається і доповнює одне одного. Ніхто не буде сперечатися, що для того, щоб збудувати новий будинок, треба зруйнувати старий, зрівняти його з землею. Тільки так можна закласти рівний, міцний фундамент новобудови. Але як же з найбільшою цінністю – людським життям?

На вершині однієї гори у довгому чорному вбранні сиділа війна, в точно такому, але в білому вбранні, на іншій горі сидів мир. Вони вели наукову дискусію. Маленькі люди тихо спостерігали за тим, що відбувалося. Доля їх життів та душ залежали від результату дискусії.

Хто переможе? Відповідь на це запитання просте :все залежить від людей!!!

Люди світу прагнуть до миру. Будь-яка війна веде до загибелі людей, втрати цінності – людського життя. Всі ми сьогодні бачимо, до яких страхітливих наслідків і трагедій призводять війни – на Близькому Сході, в Афганістані, Нагірному Карабаху, Чечні... Збереження миру є пріоритетним завданням усіх людей на планеті.

Не будьмо ідеалістами: сучасний світ і досі залишається вибухонебезпечним. Він несе в собі постійні суперечності й антагонізми, які призводять і до збройних конфліктів та воєн. Хоча відсутність війни залишається необхідною умовою для всіх визначень миру, вона все ж не завжди є достатньою в більшості формулювань миру. Боротьба за мир у цих умовах означає не відмову від реалізації прав людини, інтересів країн, прав націй, етнічних і релігійних груп. Головне – це баланс прав і інтересів, чітке визначення їх змісту і меж. Не захистивши основних прав і

свобод усіх людей та народів, важко розраховувати на стабільність і безпеку, відвернення воєн і конфліктів

Треба, щоб миру було вдосталь. Щоб ним міг насититися кожний потребуючий у світі.

Можливо, тоді і неземні цивілізації вступлять в контакт з нами. Можливо ті ж самі цивілізації зараз просто бояться агресії з боку землян, бояться були знищеними язиками полум'я війни?...

Нікому непотрібні війни. Нам необхідні взаєморозуміння, мир, любов і Божя ласка, щоб провадити мирне і творче життя у благочесті і чистоті.

Відсутність війни неможлива, бо це рушій прогресу. Але хай війна перенесеться у полеміку науковців. Нехай існує війна словесна, яка призведе до правди і справедливості. Нехай існує війна технологій, що породить перехід суспільства у постінформаційне суспільство. Нехай існує війна в медицині, що допоможе рятувати життя і душі. Нехай існує війна почуттів, яка приведе до утвердження добра, щастя та справедливості верховними можновладцями світу.

Головне, щоб війна була без людських жертв, без насилля. І тоді виростуть нові покоління, щасливі покоління, бо вони нічого не будуть знати про війну з людськими жертвами. Нехай вони будуть наступними, хто буде пускати по Дніпру ліхтарики миру і молитися за реалізацію вічного миру людства.

Мир – стан спокою і гармонії. Хай буде мир у всьому світі!!!

Сопроцюк Тетяна,

9 – А клас, НВК «Колегіум»,

м. Рівне

Мир – планеті, щастя – дітям

- Дідусю, розкажіть мені про війну.

Маленький Дмитрик зручно сів навпроти Віктора Івановича й налаштувався слухати.

Старенький прокашлявся, повільно скрутив цигарку, запалив її, примружив очі й почав свою розповідь.

Дідусь старанно підбирав слова, щоб не ранили ними малого внука, якого любив понад усе на світі. Все, що він пережив у роки Великої Вітчизняної війни, повернулося з новими відчуттями.

... Ось перший бій із фашистами, перші втрати однополчан, перше поранення, перша радість перемоги... Ще юнаком у 40-му добровольцем пішов на фронт. Думав, що переможуть ворога швидко, повернуть втрачений мир за тиждень, місяць, ну, нехай за рік. А життя показало, що пройти доведеться всю війну – аж до травня 1945!

Радість перемоги дідусь описати словами внукові так і не зміг. Натомість сльози, що полилися з його очей, сказали більше, ніж очікував хлопчик. Дмитрик підвівся, поцілував свого схвильованого дідуся й промовив:

- Спасибі за безцінний подарунок – щастя жити в мирі!

*Моторнюк Уляна,
10 – А клас, НВК №12,
м. Рівне*

Безпечний світ

Немає більшої мотивації для об'єднання Європи, ніж сильне бажання миру. Ідея європейської інтеграції покликана реалізувати високу мету – попередити війни і їхні руйнівні наслідки.

«Європейський союз молоді»

Світ, у якому ми живемо, - єдине ціле. На житті кожної країни позначаються процеси, що відбуваються у світі. Життя та історична доля кожної із суверенних держав, які є носіями міжнародних прав та обов'язків, залежить як від внутрішніх процесів економічного та політичного розвитку, так і від перебігу світових суспільно-історичних процесів. Держава має добровільно виконувати свої міжнародні обов'язки і не втручатися у внутрішні справи інших держав, поважати права людини, утримуватися від застосування сили і будь-якого виду агресії.

На мою думку, з-поміж міжнародних соціальних проблем найважливішою є проблема збереження миру на Землі.

Як же зберегти мир на Землі?

Я вважаю, що шляхів є багато. По-перше, треба відмовитись від гонки озброєнь і всім країнам переглянути свої військові ресурси.

Зробити так, як Україна – відмовитися від ядерної зброї.

По-друге, зайнятися розвитком економіки, представники європейських держав мають сісти за стіл переговорів і знайти шляхи виходу із кризи. А в цьому мають допомогти міждержавні утворення: Європейський Союз (ЄС) та військово-політичний блок НАТО. Адже саме організація НАТО виникла для оборони країн Європи. Співробітництво з цією організацією в рамках програми «Партнерство заради миру» відкриває для України великі можливості. Хоча вступ України до НАТО сприймається неоднозначно нашим народом, я все ж вважаю, що це необхідно зробити. Прикладом для нас є Чехія, Угорщина, Польща. Вступ до НАТО, на мою думку, зміцнить зовнішні гарантії національної безпеки України, її політичної незалежності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, і поліпшить інвестиційну привабливість нашої країни, і стимулюватиме проведення соціально-економічних реформ в усіх сферах суспільного життя.

Україна – миролюбна держава, безпечна. У співдружності з народами Європи зробить усе можливе, щоб і Європа, і світ теж стали безпечними.

*Мотузко Оксана,
10 – А клас, НВК №12,
м. Рівне*

Мир особистості – мир у світі

Оті дурні, що кричать «націоналіст» не розуміють, що я зумів об'єднати любов до мого народу з любов'ю до всіх народів світу!

Остан Вишня

Війна... Голод... Смерть... Я не думаю, що ці поняття комусь імпонують. Усім людям на планеті хочеться спокою, гармонії. Із сторінок тлумачного словника, ми можемо дізнатися, що ці поняття означають мир у всьому світі. Але там пояснення слова «мир» розглядається у загальному значенні, тобто як перерва між

війнами, відсутність конфліктів між державами. Кожна людина прагне жити в мирі. Мир – це невід’ємна складова повноцінного її існування. Але виникає проблема, всі говорять про мир у світі, але навіть самі з собою зжитися не можуть! Тоді про який всесвітній мир можна говорити?

Для того щоб всі гарно сказані слова про мирне існування і життя людей на Землі стали реальністю, потрібно починати з найменшого, тобто із самої особистості людини. Якщо для кожного з нас всесвітній мир буде відігравати важливу роль у житті, то можна буде щось змінити. А для того щоб змінити світ, для початку потрібно змінити себе, своє ставлення до навколишнього середовища. Потрібно, щоб внутрішній світ кожної людини гармонійно співіснував із зовнішнім. Якщо так і буде, то зберігатиметься мир між групами людей, а потім вже й в державі. Люди повинні бути милосердними, добрими один до одного, щирими, відкритими, не відчувати ворожості і ненависті до свого ближнього. Народ кожної країни повинен відчувати любов і проявляти теплоту і повагу до інших народів світу. Тоді у світі пануватиме атмосфера любові, дружби, а найголовніше миру.

Та, на жаль, не у всіх частинах світу панує мир. Прикладом є гарячі точки, де на даний час проходять. Страждають мирні жителі, виникає ряд проблем: економічних, соціальних, політичних. Найстрашнішим є те, що часто загострюються національні відносини, тобто воюють люди однієї національності. Відбувається братовбивча війна.

Особисто для мене проблема миру на планеті є дуже важливою. Хочеться, щоб ніхто не страждав, у світі панувала злагода. Кожен із нас має право на життя, тому що ми всі діти планети Земля.

*Атаманюк Юлія,
11 – А клас, НВО №2,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Хочу в мирі та злагоді жити

Мабуть, немає такої людини, яка б не задумувалась над тим, що було б на землі, якби була війна... Війна – це горе, голод, розруха.

Тому найбільше в світі щастя – це мир на землі, коли розквітають улюблені квіти, а люди живуть спокійно, земля не здригається від страшних вибухів. Діти вчаться, здобувають знання. Мир на землі – це найбільше благо, бо є тато і мама, рідні, ніхто не гине у боях. Про мир і щастя мріють люди з давніх-давен, скільки існує людство, стільки й живе у серцях чарівна мрія про мир. Бо ж лише коли мир є, то можуть здійснитись усі найзаповітніші прекрасні мрії людини, її надії і помисли, тоді кожен може реалізувати себе повністю, розкрити свої здібності і таланти.

Я дуже хочу, щоб був спокій, не було ворожнечі. Адже життя у мене саме розпочинається. Потрібно навчатися, кохати, створювати свою сім'ю, багато працювати.

Добре, що моя Україна не любить війн, вона не кривава. Але чомусь у нас між людьми немає злагоди та миру. Не всі вміють добре спілкуватись, мало хто прийде на допомогу. «Скалічені душі» людей. Замало позитиву, за яким ми так тяжіємо.

Як прикро, що не може наша влада мирно жити. А все це закінчується сваркою, бійкою, в'язницею. Я, можливо, не зовсім ще добре розбираюсь у житті, але це неправильно, недобре. Чомусь простий люд потерпає. Чому так? Адже ми, українці, багаті, але, значить, не тим, що треба...

Ми живемо 66 років під мирним небом. Цікаво, чи зараз змогли б проявляти такий патріотизм наші сучасники, як тодішня молодь, коли гриміла Велика Вітчизняна війна? Важко дати відповідь на це запитання.

Я свято шаную ветеранів, бо вони воювали за Батьківщину, за нас. Мій прадідусь пройшов усю страшну війну. Про нього мені розповідала прабабуся. Щемно на серці, боляче дивитись на ветеранів, яких зовсім мало. День Перемоги – день милосердя, урочистості, патріотичності. У цей день найкрасивіша весна, найчарівніші квіти, наймиліша музика і найдобріші люди. Здається, всі це повинні розуміти, але знаходяться і ті, котрі не розуміють...

Я проти воєн. Якби не війни, що прогрімлі над землею за всю історію, то людство вже давно могло жити так чудово, що ми й уявити не можемо. Давно б вже люди навчилися використовувати

інші види енергії, здатні змінювати клімат, а ще б могли літати у далекі космічні простори, відкривали б і освоювали нові планети, переміщались миттєво у часі і просторі. Багато б змогло людство, якби жило у мирі і злагоді... А ще перемогло б хвороби, і жили б усі здорові та щасливі. Подумайте самі, чого я так впевнено про це говорю. Тому, що не вмирили б талановиті, дуже розумні хлопці і дівчата, а творили б, здійснювали свої мрії і задуми. Кожна війна забирає мільйони людей, а серед них і найталановитіших, які б змогли багато чого поліпшити на землі.

Кожен з нас мріє жити там, де є мир та злагода, доброта і любов, взаєморозуміння і терпимість, де між усіма налагоджені добрі стосунки. Там лине пісня і жарти, квітне радість і щастя. Там не тільки добре спілкуватись, розповідати і слухати про все на світі, а приємно просто мовчати, бо знаєш, що тебе оточують доброзичливі люди, твої друзі, які не зрадять і не осудять, які прийдуть на допомогу, порадять, добрим словом розвіють усі негаразди.

Ми переживаємо зараз сутужні роки. І не може бути, що ніколи нічого не зміниться. Зміниться обов'язково!

Життя у людини лише одне, і воно не повториться. Ніхто не має права забирати життя іншого, бо немає більшої цінності у світі, ніж людське життя. Тому хочеться звернутись до усіх землян словами відомої пісні:

Убийте війну,
Прокляніть війну,
люди Землі!

*Затварська Марія,
11 – Б клас, ЗОШ №20,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

За Мир у всьому світі!

От і знову щєбече весна коло нашої хати,
До травневого столу зійшлись посивілі солдати,
А при тихім вікні стала пам'ять війни.
Вічна пам'ять війни...

Пам'ять... Дивне людське явище. Старіють, помирають люди, а пам'ять живе вічно, інколи болем озивається у серці.

Яке то благо отак стояти, просто всміхатися, дивитися у чисте голубе небо, вдихати аромат весняного ранку. Так є, так повинно бути. Але ті, які пройшли через пекло війни, зазнали іншого: гіркого, солоного і до болю пекучого. Історію неможливо переписати набіло, тим більше неприпустимо бездумно перекреслювати чорною фарбою те світле, що жило людські серця й душі воєнного лихоліття. Ми визволилися від чорної напасної сили і відвоювали собі право йти власним шляхом.

Перший мирний день навіки вривався у пам'ять радістю мільйонів людських сердець. Люди різного віку, національностей, свої й чужі, добрі й лихі, чуйні й байдужі, почувши ту найважливішу звістку: «Перемога!», «Мир!», кидалися в обійми одне одному. Однаково раділи вцілілі солдати в Берліні й пошматовані в шпиталях, сироти загиблих батьків і ті, хто ще очікував їх повернення додому, солдатські вдови й дівчата, яким так і не судилося дочекатися наречених, матері загиблих і живих – Перемога і Мир торкнулися сердець усіх. Цього – не перекреслиш. Це – було. Немає й нині людини, доля котрої не торкнулася б подій шаленого вихору, байдуже, бачила вона його на власні очі чи лише в кіно.

Що для мене мир? Це радісна посмішка мами і тата, братика і сестрички, дідуся й бабусі і всіх-всіх у світі...

Отже, спом'янемо все і спом'янемо всіх, хто віддав своє життя за те, щоб жили ми.

...Мовчу хвилину, а відтак -
Кладу під обеліском мак.
Тим, хто поліг за сонце,
за дитячий гомін, що ним
Мій світ бентежний повен.
Мовчу хвилину, а відтак
кладу під обеліском мак...

Нехай ніколи не буде війни. Хай буде лише мир і щастя на рідній землі, сонце і радість.

І ми збудуємо і розбудуємо нашу державу такою, якою вона мріялась солдатам тих далеких воєнних років.

*Малиновська Оксана,
11 – А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Ми – діти української землі

Розмовляти історіями минулого закликає нас життя. Кричить голосами предків про розмальовану темну сучасність і простягає до рук меч боротьби. «Ми – українці!», - гукають сиві віки. «Ми – народ», - шепоче страждальна земля, а з екранів телевізорів на нас глипають лозунги: «Вибирайте свою долю!», виділяючи її мікроскопічну територію для існування. Обманюють, знову обманюють і тішаються власною брехнею, якою смакує весь світ, дивуючись гостроті небилиць. Віримо у майбутнє і щоразу розчаровуємося, гордимось незалежністю і вирушаємо у рабство, нехтуючи гідністю заради декількох доларів. Польща, Італія, Чехія та інші країни радо приймають просячих у служники і сміються поза очі з беспорядності колись такого могутнього і гордого народу. Гірка правда, що недавно ховалася в архівах, тепер «вискочила» посеред реальності й коле бідою. Ми страждаємо клаустрофобією у власній країні. Іноді з'являється бажання крикнути посеред вулиці, щоб зачекали, не поспішали так на дно, але, напевне, приймуть за божевільного... Кожен надто зайнятий собою.

Дивно, страшно, безнадійно. Як необхідна сила духу, як хочеться залізти вгору і не дозволити душити себе душити себе підшвами ілюзій. Хочеться вірити і жити, хочеться правди і надії. Це все є невелика доля безсмертя у фужері обману, треба лише розпробувати її і зцілитися духом. Дійсно, вибираємо свою долю, борімося за неї заради себе і майбутнього. Переможемо – і нащадки дякуватимуть нам, і кожен стане героєм у своїй країні та власній душі.

ЗМІСТ

Дрозд Олександр. <i>Ідея миру</i>	4
Блажкова Марта. <i>Я голосую за мир</i>	5
Кирильчук Святослав. <i>Я голосую за мир</i>	6
Кухарук Ліза. <i>Я вибираю мир</i>	6
Костюкевич Ольга. <i>Я голосую за мир</i>	7
Ріжок Назар. <i>Я голосую за мир</i>	8
Стельмащук-Марчук Христина. <i>Я голосую за мир</i>	9
Трофімчук Вадим. <i>Я голосую за мир</i>	9
Янукевич Елена. <i>Тревожные колокола войны</i>	10
Ярмолюк Тарас. <i>Я голосую за мир</i>	10
Гумемюк Іван. <i>Я голосую за мир!</i>	10
Давидюк Олександр. <i>Я голосую за мир</i>	11
Загоруйко Дарина. <i>Я голосую за мир</i>	11
Зайцева Анастасія. <i>Я голосую за мир!</i>	12
Закалюжна Катерина. <i>Нехай панує мир</i>	12
Кальянов Ярослав. <i>Я за мир у всьому світі</i>	13
Ковтунець Владислав. <i>Ми – за мир!</i>	14
Пипич Богдан. <i>Ми маленькі ліхтарики миру</i>	14
Прокопчук Рома. <i>Мир для себе</i>	15
Садова Валерія. <i>Мир у моїх очах</i>	15
Самковський Роман. <i>Щоб майбутнє творити</i>	16
Сидорова Поліна. <i>Я голосую за мир</i>	16
Сьомак Катя. <i>Я голосу за мир</i>	17
Тимчук Марія. <i>Хочу в мирі і злагоді жити</i>	17
Шевчук Дарина. <i>Я голосую за мир</i>	18
Гарбарук Аніта. <i>Мир – дітям</i>	18
Грабовська Анастасія. <i>Ми хочемо миру</i>	19
Король Катерина. <i>Я голосую за мир</i>	19
Кухтій Лідія. <i>Я голосую за мир</i>	20
Матвійчук Анна. <i>Я голосую за мир</i>	20
Матюшенко Мілана. <i>Мир в моїх очах</i>	21
Ніколаєва Тамара. <i>За мир голосую я</i>	21
Обуваєва Антоніна. <i>Ми маленькі ліхтарики миру</i>	22

Павелко Ольга. <i>Мир хай буде на Землі</i>	22
Пехотін Всеволод. <i>Ми за мир</i>	23
Сосновчик Мар'яна. <i>Війна</i>	23
Хмель Ангеліна. <i>Війна, війна, яке це горе</i>	24
Ярошник Роман. <i>За мир в усьому світі</i>	24
Бедричук Аліна. <i>Я голосую за мир!</i>	25
Гордєєв Дмитро. <i>Я голосую за мир!</i>	25
Динишук Аліна. <i>Я бачу: Землю квітучу</i>	26
Жомір Олександра. <i>Я голосую за мир</i>	26
Камінський Павло. <i>Земля прекрасна в мирі</i>	27
Левчук Дарія. <i>Мрія про мир</i>	28
Матяш Тетяна. <i>Я хочу, щоб завжди був мир</i>	28
Нижньов Максим. <i>Я хочу посміхатись миру</i>	29
Панфілов Микола. <i>Я хочу жити без війни!</i>	29
Сова Ольвія. <i>Ветерани</i>	30
Фрейліхман Дмитро. <i>Миру шматочок</i>	30
Шандалюк Владислав. <i>Хочу в мирі і злагоді жити</i>	31
Щур Богдана. <i>Війна 1941–1945</i>	32
Антонюк А. <i>Голосуйте за мир</i>	32
Бариш Назар. <i>Мир потрібен всім!</i>	34
Білас Анастасія. <i>Люблю рідну країну!</i>	34
Борищук Мирослава. <i>У мирі хочем жити!</i>	35
	<i>Оберігайте МИР!</i> .....
	36
Дикун Дарія. <i>Чому радіють люди?</i>	36
Довгалюк Діана. <i>Бережімо МИР!</i>	37
Зінчук Людмила. <i>Хай завжди буде мир</i>	38
Єремейчук Катерина. <i>Цінують мир на світі</i>	38
Кошелюк Олена. <i>Мрію про мир!</i>	39
Кучерява Валерія. <i>Я голосую за мир!</i>	39
Мельниченко Артем. <i>Як добре в мирі жити!</i>	40
Охмак Катерина. <i>Нехай квітне на гіллі весна!</i>	41
Півень Олександр. <i>Ми маленькі ліхтарики миру</i>	41
Попова Ярослава. <i>Збережемо мир!</i>	42
Потайчук Вадим. <i>Мир на землі, хліб на столі</i>	42
Семенюк Вікторія. <i>Мир у моїх очах</i>	43
Скоропад Анастасія. <i>Щасливе майбутнє</i>	43

Сорока Марія. <i>Мир у моїх очах</i>	44
Устюшкіна Марія. <i>Треба мир оберігати!</i>	44
Фасевська Аліна. <i>Мир у моїх очах</i>	45
Харчук Софія. <i>Країна «Мировага»</i>	45
Шалаєва Анастасія. <i>Добре у мирі жити!</i>	46
Важнюк Вікторія. <i>Війна і мир</i>	47
Овдієнко Марійка. <i>Я злагоди й миру хочу в цілм світі</i>	47
Півень Михайло. <i>Я голосую за Мир!</i>	48
Самчук Єлизавета. <i>Для щастя людині багато не треба</i>	49
Україно моя.....	49
Шпак Вікторія. <i>Я голосую за мир</i>	50
Волошкевич Ярослав. <i>Ми за мир голосуємо</i>	50
Іванців Христина. <i>Я голосую за мир</i>	51
Краснюк Аліна. <i>Мир</i>	51
Степанович Марина. <i>Мир</i>	52
Янчукевич Любов. <i>Тривожні дзвони війни</i>	53
Яцентюк Катерина. <i>Мир у моїх очах</i>	53
Гомзар Карина. <i>Ми є, і будемо ми!</i>	54
Журавльова Анастасія. <i>Я голосую за мир!</i>	54
Мамедова Сабіна. <i>Героям слава</i>	55
Павлюк Анна. <i>Сенс життя</i>	56
Паншишко Христина. <i>Про мій народ</i>	56
Кормилецька Наталія. <i>Я хочу в мирі жити!</i>	57
Маринчук Валентин. <i>Як добре в мирі жити!</i>	58
Гнесь Наталія. <i>Ніхто не забутий, ніщо не забуде</i>	59
Гольц Максим. <i>Згадай, що ти людина</i>	60
Азарко Андрей. <i>Пусть всегда будет солнце</i>	61
Балакірев Юрій. <i>Я голосую за мир</i>	61
Васько Валерія,	
Васько Владислав. <i>Я хочу улыбаться миру</i>	62
Каминский Глеб,	
Каминский Даниил. <i>Мир детям планеты Земля</i>	62
Середа Юля. <i>Мир – планете, счастье – детям</i>	63
Шмирук Анастасія. <i>Я голосую за мир!</i>	63
Щенович Олександр. <i>Діти в боротьбі за мир</i>	64

Автомчук Софія. <i>Я голосую за мир</i>	64
Багінський Владислав. <i>Мир – найбільша цінність на Землі</i>	65
Баран Олексій. <i>Мир дітям планети земля!</i>	66
Безнуско Дарина. <i>Я голосую за мир</i>	67
Біль Катерина. <i>Я голосую за мир</i>	67
Винокур Вадим. <i>Я голосую за мир!</i>	68
Воят Вікторія. <i>Я голосую за мир</i>	69
Глушук Владислав. <i>Я голосую за мир!</i>	69
Дем'янчук Віра. <i>Мій дідусь воював проти фашистів</i>	70
Дем'янчук Оля. <i>Мій дідусь воював на війні</i>	70
Денисюк Едуард. <i>Мир в моїх очах</i>	71
Доронін Назарій. <i>Я голосую за мир</i>	71
Загоруйко Дарина. <i>Я голосую за мир</i>	72
Зайцева Дарія. <i>Я голосую за мир</i>	72
Казмірук Марія. <i>Я голосую за мир</i>	73
Касянчик Тетяна. <i>Я голосую за мир!</i>	73
Когут Світлана. <i>Я голосую за мир</i>	74
Котович Юлія. <i>Я голосую за мир!</i>	75
Лось Іларіон. <i>Я голосую за мирадивонюк</i>	75
Луїжик Анна. <i>Я голосую за мир</i>	76
Мокляк Д. <i>Я голосую за мир!</i>	77
Надейко Антон. <i>Я голосую за мир</i>	78
Пелех Віталій. <i>Я голосую за мир</i>	79
Сінгаєвський Максим. <i>Я голосую за мир</i>	79
Тимчук Марія. <i>Ніхто не забутий, ніщо не забуте</i>	80
Ткачук Ярослав. <i>Я голосую за мир</i>	80
Ульянюк Ганна. <i>Хай завжди буде добро!</i>	81
Шлапак В'ячеслав. <i>Я за мир</i>	81
Басюк Катерина. <i>Мир – планеті, щастя – дітям</i>	83
Брелінська Богдана. <i>Заради миру на Землі</i>	83
Буличева Анастасія. <i>Хай завжди буде добро!</i>	85
Власюк Анастасія. <i>Хочу в мирі і злагоді жити</i>	86
Галицька Оксана. <i>Хочу в мирі і злагоді жити</i>	86
<i>Ми – діти української землі</i>	87
Гедзюк Владислав. <i>Мир у моїх очах</i>	88

Гомонюк Софія. <i>Хай завжди буде добро!</i>	89
Гордійчук Анна. <i>Тривожні дзвони війни</i>	89
Добровольська Вероніка. <i>Ми за мир в усьому мирі!</i>	90
Домбровська Аліна. <i>Ми маленькі ліхтарики миру</i>	91
Журавський Дмитро. <i>Мир дітям планети Земля</i>	92
Зінкевич Юлія. <i>Я голосую за мир</i>	92
Калько Вікторія. <i>Ми – маленькі ліхтарики миру</i>	93
Камінська Меліта. <i>Мир планеті, щастя дітям</i>	94
Ковальчук Анна. <i>Я голосую за мир</i>	94
Король Марина. <i>Війна – це лихо і ганьба народів</i>	95
Котюк Ілля. <i>Ми маленькі ліхтарики миру</i>	96
Кут Анатолій. <i>Мир дітям планети Земля</i>	97
Кухарчук Богдан. <i>Хай завжди буде добро</i>	97
Лазарєв Данило. <i>Війна – це лихо і ганьба народів</i>	98
Левчук Олексій. <i>Мир – планеті, щастя – дітям</i>	99
Лепський Максим. <i>Ніхто не забутий, ніщо не забуде</i> ..	100
Лисюк Вікторія. <i>Ми маленькі ліхтарики миру</i>	100
Літвінчук Данило. <i>Мир дітям планети Земля</i>	102
Максимчук Нікіта. <i>За мир в усьому світі</i>	103
Миронович Павло. <i>Я голосую за мир!</i>	103
Михайлюк Аліна. <i>Ми маленькі ліхтарики миру</i>	104
Одуд Олександра. <i>Хай завжди буде добро</i>	105
Патяка Юлія. <i>Мир дітям планети Земля</i>	106
Петришина Віолетта. <i>Ми – маленькі ліхтарики миру</i>	106
Петрук Ліза. <i>Хочу в мирі і злагоді жити</i>	107
Полухович Іванна. <i>Я голосую за мир!</i>	107
Случик Дарина. <i>Ми – діти миру</i>	108
Сосновчик Мар'яна. <i>Мир дітям планети Земля</i>	109
Спіцар Іван. <i>За мир у всьому світі!</i>	109
Сторожук Вікторія. <i>Мир планеті – щастя дітям</i>	110
Сушньова Анна. <i>Мир – планеті, щастя – дітям</i>	111
Тарасюк Єва. <i>Мир у моїх очах</i>	111
Ташук Андрій. <i>Мир – планеті, щастя – дітям!</i>	112
Туляков Ігор. <i>Ми – маленькі ліхтарики миру</i>	113
Усик Софія. <i>Ніхто не забутий, ніщо не забуто</i>	113
Хомич Владислав. <i>На варті миру</i>	114

Цибульська Тетяна. <i>Хай завжди буде добро!</i>	115
Шапочук Юлія. <i>Хочу в мирі і злагоді жити</i>	115
Шаронська Дар'я. <i>Я голосую за мир</i>	116
Щур Оксана. <i>Мир у моїх очах</i>	117
Ющук Яна. <i>Я хочу в мирі і злагоді жити</i>	117
Явчик Софія. <i>Мир у моїх очах</i>	118
Яремчук Мілена. <i>Ми – маленькі ліхтарики миру</i>	118
Білий Микола. <i>Я голосую за мир</i>	119
Бобровський Тарас. <i>Мир у моїх очах</i>	119
Галайчук Олександр. <i>Я голосую за мир</i>	120
Грудініна Софія. <i>Ми діти української землі</i>	121
Дем'янчук Степан. <i>Я голосую за мир</i>	122
Жидик Ольга. <i>Мир у моїх очах</i>	122
Житковський Андрій. <i>Ми діти української землі</i>	123
Жук Карина. <i>Я хочу посміхатися миру</i>	124
Зеленська Дарія. <i>Я хочу жити у мирі та згоді</i>	125
Кіракосян Маргарита. <i>Я голосую за мир</i>	125
Котигорох Христина. <i>Ніхто не забутий, ніщо не забуде</i>	126
Лисюк Ольга. <i>Ніхто не забутий, ніщо не забуде</i>	127
Макаровець Софія. <i>Мир у моїх очах</i>	127
Матвійчук Вікторія. <i>Війна – це лихо і ганьба народів</i>	128
Нестеренко Леся. <i>Я голосую за мир!</i>	129
Онофрійчук Василь. <i>Я голосую за мир</i>	130
Петровська Софія. <i>Мир дітям планети Земля</i>	131
Романік Віктор. <i>Мир – планеті, щастя – дітям</i>	131
Сидорова Дарія. <i>Хай завжди буде добро</i>	132
Тагієва Назрін. <i>За мир і згоду</i>	133
Узлій Діана. <i>Війна – це лихо і ганьба народів</i>	134
Філатова Дарина. <i>Я голосую за мир</i>	135
Хлищ Анна. <i>Мир у моїх очах</i>	135
Цильова Дарина. <i>Я голосую за мир</i>	136
Щербатий Владислав. <i>Я голосую за мир</i>	137
Ярмолюк Віталій. <i>Я голосую за мир</i>	138
Автонюк Дарина. <i>Я голосую за мир!</i>	139
Зайчук Ангеліна. <i>Мир у моїх очах</i>	139
Куліш Денис. <i>Болять рани у ветеранів</i>	140

Михайлов Владислав. <i>Ніхто не забутий, ніщо не забуде</i>	140
Муза Ольга. <i>Діти в боротьбі за Мир!</i>	141
Петровська Аліна. <i>Війна – це лихо для народів</i>	142
Півень Олександр. <i>Ми маленькі ліхтарики миру</i>	143
Потайчук Вадим. <i>Мир у моїх очах</i>	144
Рудь Вадим. <i>Хочу в мирі і злагоді жити!</i>	144
<i>Я голосую за мир!</i>	145
Степасюк Діана. <i>Ніхто не забутий, ніщо не забуде</i>	146
Годинюк Дмитро. <i>Тривожні дзвони війни</i>	147
Сльоза Вікторія. <i>За мир у всьому світі</i>	147
Гарачкун Василь. <i>Ми – діти української землі</i>	148
Денищук Карина. <i>Ми маленькі ліхтарики миру</i>	149
Дячук Марина. <i>За мир в усьому світі</i>	149
Жук Віктор. <i>Хочу в мирі і злагоді жити</i>	150
Кондратюк Катерина. <i>Я голосую за мир</i>	151
Кочкар'юв Владислав. <i>Хочу в мирі і злагоді жити</i>	152
Лагута Наталя. <i>Війна – це лихо і ганьба народів</i>	153
Лопачька Юлія. <i>Війна – це лихо і ганьба народів</i>	154
Романюк Христина. <i>Роздуми про мир</i>	155
Савчук Вікторія. <i>Я голосую за мир</i>	156
Салімова Олена. <i>Я голосую за мир</i>	157
Устимчук Владислава. <i>Я голосую за мир!!!</i>	157
Борсук Вікторія. <i>Ціною власного життя</i>	158
Гурман Аліна. <i>Я голосую за мир</i>	162
Данилюк Маргарита. <i>Я голосую за мир</i>	163
Дерпа Роман. <i>Я прагну до миру</i>	164
Зелінська Олена. <i>Хай буде мир на всій землі</i>	165
Карпенко Вікторія. <i>Хочу, щоб моя країна стала однією з наймирніших у світі</i>	166
Мороз Оксана. <i>Я голосую за мир</i>	167
Павловська Ірина. <i>Я голосую за мир</i>	168
Черномаз Сергій. <i>Я голосую за мир</i>	168
Братійчук Віталій. <i>Я голосую за мир</i>	170
Булавська Тетяна. <i>Я за мир у всьому світі</i>	171
Гавриленко Інна. <i>Війна – це лихо і ганьба народів</i>	172

Герасимова Ольга. <i>Хай на землі панує мир!</i>	173
Давіденко Ольга. <i>Мир у моїх очах</i>	174
Максимюк Тетяна. <i>Ніхто не забутий, ніщо не забуте</i> ...	175
Морозько Інна. <i>Я голосую за мир!</i>	177
Носов Олександр. <i>Або людство покінчить з війною, ...</i>	178
<i>або війна покінчить з людством</i>	178
Редковець Оксана. <i>Хай буде мир у всьому світі!</i>	179
Сопронюк Тетяна. <i>Мир – планеті, щастя – дітям</i>	181
Моторнюк Уляна. <i>Безпечний світ</i>	182
Мотузко Оксана. <i>Мир особистості – мир у світі</i>	183
Агаманюк Юлія. <i>Хочу в мирі та злагоді жити</i>	184
Затварська Марія. <i>Я голосую за мир!</i>	186
Малиновська Оксана. <i>Ми – діти української землі</i>	188

Для нотаток

Пам'яті академіка Степана Дем'янчука

“Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР”

*Матеріали XVI громадських учнівських читань
“Я голосую за мир”*

Комп'ютерний набір: Максимчук Н.С., Кравчук І.Л.

Верстка: Онопрійчук Г.А.

Дизайн обкладинки: Михальчин М.М.

Підп. до друку 20. 04. 2012 р.

Формат 60x84/16. Папір офсетн. №1. Гарнітура Times New Roman.

Друк різнограф. Тираж 300 пр.

Редакційно-видавничий центр “Тетіс”

Міжнародного економіко-гуманітарного університету
імені академіка Степана Дем'янчука.

33027 Рівне, вул. академіка Степана Дем'янчука, 4.

E-mail: mail@regi.rovno.ua

